

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període



Sèrie P - Número 13

Dimecres, 28 de març de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 11, primera reunió

Í N D E X

Debat

general sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 255-00001/08) (p. 3)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, i els consellers d'Innovació, Universitats i Empresa i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat general sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 255-00001/08). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

2. Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut (tram. 200-00012/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.

3. Interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius (tram. 300-00027/08). Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Substanciació.

4. Interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària (tram. 300-00028/08). Carina Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Govern sobre la política informativa (tram. 300-00029/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 300-00030/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca (tram. 302-00017/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior (tram. 302-00018/08). Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 302-00019/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 302-00020/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional (tram. 302-00021/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades demà, dia 29 de març, a les quatre de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

Hi ha una alteració de l'ordre del dia, i d'acord amb l'article 72.3, d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo d'incloure a l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la Declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano. Aquesta declaració, en cas de ser incorporada, es llegiria el dijous 29 de març, després de la votació de les propostes de resolució i abans del segon punt de l'ordre del dia. Hi ha acord? (*Pausa.*)

Doncs, com que no hi ha cap oposició ni cap objecció, es considera modificat l'ordre del dia.

Debat general sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 255-00001/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat general sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia. Es regirà pels articles 132, 133 i 134 del Reglament i els criteris adoptats per la Presidència i la Junta de Portaveus del dia 20 de març de 2007. D'acord amb l'article 134.5 del nou Reglament, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per exposar els motius de la sol·licitud.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades i senyors diputats, aquesta sessió plenària que el Grup de Convergència i Unió ha sol·licitat, em sembla que és del tot oportuna. I és del tot oportuna sobretot per una raó: perquè la nostra impressió i la nostra voluntat és que en tot el tema de l'autogovern –i per tant, en aquest moment, el desplegament de l'Estatut, però no només això, també la defensa de l'autogovern existent–, que en tot això hi hagi una estratègia catalana, i aquesta estratègia catalana ara com ara no hi és. No hi és perquè el Govern de la Generalitat no té estratègia i perquè a més a més –deixin-m'ho dir així– el mateix president de la Generalitat no ha estat capaç, en aquests darrers quatre mesos, ni tan sols de convocar una sola reunió amb els caps de files dels partits catalans per parlar d'aquesta estratègia; ni una sola trobada, ni una sola reunió conjunta en un moment crucial de la història del nostre país.

Hi ha hagut temps per a moltes coses, per a moltes crítiques, però en canvi per fer una reunió dels líders polítics catalans no hi ha hagut temps. I això que ha estat reiteradament sol·licitada per part del Grup de Convergència i Unió; jo, senyor president, en algunes ocasions, en aquest mateix Parlament li he demanat aquesta convocatòria. No es tracta de reunir-se un per un, es tracta de veure com definim una estratègia de país, una estratègia catalana, una estratègia institucional que ens permeti en aquest moment, no només defensar el nostre autogovern, sinó també veure com podem treure el màxim rendiment possible als nous instruments dels quals ens hem dotat.

Ens podem permetre com a país aquesta manca de lideratge i aquesta manca de projecte, hi insisteixo, en un moment important? Una manca de lideratge que en aquestes darreres hores també s'està observant, quan dintre d'aquell Govern que teòricament havia de ser tan diferent de l'anterior, del primer tripartit, s'observa com en aquest moment hi ha una trencadissa monumental. Tanta trencadissa, que s'arriba, per part d'un partit del Govern, a proposar un canvi de govern i un canvi de president per fer exactament el contrari del que vostès mateixos van acordar ara fa quatre mesos, només quatre mesos enrere. I el senyor Montilla ens deia que ho tenia tot sota control i que això era diferent. Doncs, Déu n'hi do –doncs, Déu n'hi do.

Per tant, manca total de lideratge, però no només per aquesta crisi –no només per aquesta crisi–, sinó per com s'estan enfocant els temes d'aquest país. I crec que es podia haver fet diferent, i Convergència i Unió ha donat mostres en aquests darrers quatre mesos que es podia haver fet diferent i que la nostra actitud, lluny del ressentiment –que podia ser fins i tot lògic i legítim–, lluny del ressentiment, era una actitud de col·laboració, com l'havíem tingut en la darrera legislatura.

Davant d'aquest desconcert i d'aquesta confusió i d'aquesta manca de lideratge, hi insisteixo, Convergència i Unió vol aprofitar aquest Ple per intentar fer, precisament..., no només nosaltres, perquè nosaltres sols no podem: fer entre tots els que puguem, i també nosaltres, una proposta catalana; una proposta catalana, si m'ho permeten, amb majúscules. Així és com volem orientar aquest consell plenari. Fixar una posició de país que doni resposta, que doni sentit, que doni orientació, que doni rumb al que ha de ser la política catalana d'aquest moment, d'aquest moment històric, a més a més, que no ho és només de la política catalana, sinó que ho és del país en el seu conjunt. Pretenem això.

Per tant, els motius estan explicats. Nosaltres volem que aquest Ple, sol·licitat per Convergència i Unió, serveixi per donar aquesta orientació, aquest rumb i aquesta direcció.

Vull recordar que quan parlem d'un moment històric no ho diem simplement per dir, simplement per quedar bé, simplement per fer una frase, diguem-ne, bonica o ben trobada. Realment ens hi trobem, en una circumstància històrica de primeríssim nivell.

Pertanyem a una Unió Europea que fa pocs dies va celebrar els seus primers cinquanta anys, que es troba –no ho hem pas d'amagar– amb una certa convulsió interna.

Però nosaltres hi pertanyem, i del que passi a Europa nosaltres també en rebrem, en positiu o en negatiu, les conseqüències com a país i com a societat. Una Europa que està amb aquesta convulsió interna, pendent de definir-se ella mateixa, però també pendent d'estructurar-se d'una manera que pugui tenir perfil i pes propis, en aquest cas, com a gran regió en el context mundial.

Pertanyem també a un estat, l'Estat espanyol, que també es troba enmig d'una forta convulsió, a vegades no tan pacífica com l'europea –val a dir-ho–, que podria exhibir els èxits acumulats durant un quart de segle a cabassos. Però, en lloc de fer-ho així, s'entesta a mantenir vius els pitjors dimonis de la seva història: la lluita caïnita i fraticida –la veiem–, absolutament eixorca de qualsevol tipus de resultat, però no només això, sinó aquesta actitud atàvica del conjunt de l'Estat, moltes vegades, aquesta actitud atàvica per no reconèixer-se a ell mateix com el que és.

I pertanyem a aquesta realitat, i he de dir que en aquesta realitat no només Catalunya, que en part també, sinó formacions polítiques com Convergència i Unió, hem ajudat no només a l'estabilitat, sinó també a la bona orientació. I ens hem apuntat més als èxits que no pas els fracassos, que també hi són.

Pertanyem a un espai comú, a un espai cultural i lingüístic comú, de més de dotze milions de persones, que està també obsessionat a fer-se més petit i més esquarterat cada dia, en un moment en què el món es fa més gran i més global.

I pertanyem, en fi, a una realitat mediterrània, una de les àrees més fràgils del món, més convulsionades, més tensionades, però que ens condiciona en aspectes clau de la nostra existència col·lectiva, com poden ser la immigració, el xoc cultural o simplement les fonts de subministrament energètic.

Davant de tot això, què ha intentat fer el poble de Catalunya? Què han intentat fer les forces polítiques catalanes per assumir els reptes col·lectius que tenim, com qualsevol societat moderna que es mou en aquests entorns que jo els comentava? Què hem intentat fer, amb més fortuna o menys fortuna, amb més encert o menys encert? Hem intentat assolir allò que en el fons pretén assolir qualsevol poble i qualsevol país i qualsevol nació, tres grans objectius: ser –és a dir, existir–, ser cada dia millors –és a dir, progressar– i situar-nos en el món.

Aquests tres grans objectius, el poble de Catalunya els persegueix, i les institucions catalanes també els persegueixen. I per a aquests objectius es va fer l'Estatut d'autonomia de Catalunya nou; no com un *divertimento*, no com un entreteniment, no per anar passant el temps o per perdre el temps. L'Estatut es va fer com un instrument –no és res més que un instrument, ni res menys–, com un instrument al servei d'aquests objectius: ser –seguir sent–, ser cada dia millors i situar-nos al món.

I vull recordar, a més a més –perquè alguns em sembla que no ho recorden amb prou permanència–, que aquest instrument, aquesta eina, aquest estri del qual ens vam dotar, va ser aprovat pel poble de Catalunya el passat dia 18 de juny. Amb una participació certament més

baixa del que molts hauríem volgut, és cert, però també amb un 74 per cent de vots afirmatius. I crec que això mereix algun tipus de respecte en algunes apreciacions que es fan de tant en tant.

Doncs bé, en aquesta situació transcendent, que ho és..., l'he descrita, si vostès volen, amb poques paraules, no?, però en aquesta situació transcendent de país, que ho és, i no precisament anecdòtica, i no precisament plàcida, ens trobem amb la situació següent. Ens trobem amb un Partit Popular –a qui, per cert, des de Convergència i Unió s'ha ajudat en moments clau, quan el Partit Popular era capaç de guanyar les eleccions en el conjunt d'Espanya–, ens trobem amb un Partit Popular que utilitza sistemàticament –ho he denunciat altres vegades– les legítimes aspiracions de Catalunya, referendades pel poble català, per als seus legítims però no sé si massa concordants interessos amb Catalunya..., de cara a recuperar el poder a La Moncloa, amb tot el que això ha comportat durant aquests darrers temps.

Ens trobem amb un recurs davant del Tribunal Constitucional –legals, evidentment–, després de ser aprovat l'Estatut per part del poble de Catalunya, presentats pel Partit Popular però també pel defensor del pueblo, cosa que a vegades s'oblida –per cert, antic destacat militant del Partit Socialista. Dos recursos que, no ens enganyem, van literalment a decapitar l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya.

Ens trobem amb un govern, en aquest cas del Partit Socialista, que actua amb manifesta deslleialtat cap a les institucions catalanes. Un govern i un president que –recordem-ho tots– ens varen dir que aquest era el camí, un estatut nou, que l'aprovéssim aquí al Parlament, que ells l'assumirien íntegrament. Un govern, un Partit Socialista i un president que ens van ficar clarament en aquest camí, o, dit d'una altra manera, que quan nosaltres ens hi vam ficar van estimular a seguir aquest camí.

I alguns van pensar, o molts devien pensar, que de veritat s'ho creien, això; que de veritat es creien que una reformulació de l'autogovern de Catalunya havia de servir per fer un nou pacte de convivència i d'entesa entre Catalunya i l'Estat espanyol. I que a l'hora de la veritat, quan han d'aplicar aquest mateix Estatut, es dediquen a fer lleis i a fer decrets que manifestament van contra el mateix autogovern de Catalunya que ells mateixos han estat estimulant i que han votat, que vostès, el Partit Socialista han votat a les Corts espanyoles.

Però no només fan lleis i decrets, a més a més donen instruccions a l'advocat de l'Estat –que no decideix per ell solet, com tothom comprendrà– perquè a través del seu informe interpreti o ajudi el Tribunal Constitucional a interpretar aquest Estatut. En quina línia? Doncs, clarament a la baixa –clarament a la baixa.

I vostès ho saben, això, i no es pot negar. I aquesta és una part de la situació complicada que tenim en aquest moment, perquè aquells que ens haurien de defensar no ens estan defensant. Al revés, estan intentant aprofitar el tràmit del Tribunal Constitucional per veure si aconseguixen una cosa, que és guanyar en el Tribunal Constitucional allò que no varen poder guanyar a les Corts espanyoles.

Aquelles esmenes del Partit Socialista –anunciades, per cert, pel senyor Montilla el primer de tots– que havien de portar a rebaixar l'Estatut que havia aprovat el Parlament de Catalunya, aquelles esmenes, ara el Partit Socialista les intenta guanyar un altre cop en el Tribunal Constitucional. I d'aquí ve l'informe de l'advocat de l'Estat. I si això no és un acte de deslleialtat, doncs escolti'm, aleshores, ja m'explicaran exactament què és.

Un tribunal constitucional, ens trobem també, cada cop més instrumentalitzat, que fa vint anys vull recordar que ens va salvar de la LOAPA, i que ara alguns potser pretenen que ens faci una LOAPA des de dins mateix, almenys pel que es va veient. I que, segurament, aquests que pretenen això, el que pretenen també és que al final l'Estatut de Catalunya quedi en el mateix nivell que l'Estatut d'Andalusia, que és el que ja es pretenia en el seu moment, i en sóc testimoni directe.

Quina resposta aleshores s'ha de donar davant de tot això des de Catalunya? Aquest és el sentit d'aquest Ple demanat per Convergència i Unió. Quina és la resposta catalana? Quina és l'aposta catalana? Quina és la proposta catalana?

I la pregunta és: la dona el Govern? La dona el president de la Generalitat, aquesta resposta? Doncs, fins ara, no. Ens hem trobat amb un govern feble, incapaç d'influir d'una manera important davant del Govern espanyol, però a més a més un govern sense estratègia, o si la té, és una estratègia de baix perfil, de molt baix perfil. I a més a més, un president que fa, doncs, dels seus silencis la seva màxima d'actuació, però en el fons un president, senyor Montilla, que està tenallat pels interessos del Partit Socialista a nivell espanyol. I d'això pateix i se'n ressent tot plegat, de cara precisament a aquest objectiu prioritari que és marcar l'estratègia i la resposta catalana.

Però a més a més he de dir que ens trobem, davant de tota aquesta situació que els he descrit, amb un president que quan excel·leix més és quan intenta dividir el poble de Catalunya entre les esquerres i les dretes, que és la seva màxima obsessió –la seva màxima obsessió. És a dir, en lloc de tenir una visió de conjunt de país, té una visió sobretot de partit –s'entén de Partit Socialista–, de les quatre parets del carrer Nicaragua.

I un president que, a més a més, doncs, es permet el luxe de no comptar d'una manera oberta amb la primera força política d'aquest Parlament, que, per cert, va estar al seu costat en tota la tramitació de tot aquest marc nou d'autogovern i que, a més a més, s'ha ofert amb lleialtat –i vostè ho sap– per poder ajudar en aquestes circumstàncies, que jo sé que són difícils. Sé que la situació no és fàcil. I com que sé que la situació no és fàcil, crec que en aquest moment no es poden permetre el luxe de deixar a la vorera la primera formació política d'aquest Parlament, que ha demostrat que estava clarament per la tasca d'aprofundir en aquest marc d'autogovern, i no només d'aprofundir-hi, sinó també de defensar-lo en tot moment, malgrat que això hagi suposat algunes incomprendions.

Voldria destinar els darrers minuts de la meva intervenció a articular el que jo crec, en nom de Convergència i Unió, que hauria de ser aquesta resposta, aquesta pro-

posta catalana. I vull fer notar i vull fer entendre que precisament toca fer-ho ara. Ara que ens trobem amb tot aquest marc, ara que ens trobem amb totes aquestes tensions, ara que ens trobem amb totes aquestes incomprendions, ara que cal definir quina és la nostra estratègia, ara és quan s'ha de fer, a l'inici de la legislatura. I no esperar al final, o no perdre tot l'any 2007, que és segurament on se'ns portaria si simplement actuéssim per inèrcia.

Quines propostes nosaltres volem fer i com hem d'articular aquesta proposta o aquesta resposta catalana, diguin-li com vulguin? Doncs, mirin, les propostes que a més a més nosaltres presentarem a votació d'aquest Parlament en aquesta sessió plenària, les fonamentals, per nosaltres són les següents, des del punt de vista del reforçament de l'autogovern i de l'aprofitament màxim dels instruments dels quals ens hem dotat, i de marcar el terreny que ens és propi, de dir exactament què és el que volem nosaltres i com ho volem. Perquè, si no ho diem nosaltres, ens ho diran des de fora, que és el que està passant en aquest moment; sense capacitat de reacció en algunes ocasions per part nostra.

Propostes fonamentals que farà Convergència i Unió.

Primer, reafirmar que, com a Parlament de Catalunya, mantenim els objectius nacionals i d'autogovern fixats i aprovats en el plenari del 30 de setembre de l'any 2005. Nosaltres això ho hem dit sempre. També ho vàrem dir a les Corts espanyoles. Una cosa és anar a les Corts a negociar, sabent que si no es negocia, el resultat és res. Una altra cosa molt diferent és renunciar a uns objectius nacionals i d'autogovern que van ser aprovats en aquest Parlament de Catalunya per pràcticament el 90 per cent de les diputades i dels diputats.

Per tant, nosaltres creiem que aquest Parlament s'ha de pronunciar avui, perquè s'entengui també fora de Catalunya que, a aquells objectius de consens, nosaltres no hi renunciem. Podem caminar més de pressa o més a poc a poc; n'hi poden haver d'altres –nosaltres mateixos– que tinguem objectius que van més enllà del 30 de setembre de l'any 2005, i també és perfectament legítim i, segons com, necessari des d'un punt de vista de país. Ara bé, aquells que varen ser el consens possible s'han de mantenir vius. No m'invento res, ho hem expressat sempre en aquests mateixos termes.

Segon, acordar, com a Parlament, que qualsevol alteració de l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya per part del Tribunal Constitucional no seria políticament acceptat per part d'aquest Parlament. Ja sé que les sentències són vinculants des d'un punt de vista jurídic –i no m'estic referint a aquest terreny–, però una cosa és l'acceptació jurídica, una altra cosa és el vistiplau polític. I de la mateixa manera que el Tribunal Constitucional –i no li ho podem discutir– és molt lliure de fer la sentència que cregui que hagi de fer –i tant de bo sigui favorable als nostres interessos!, que vol dir que deixin intacte l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya–, lliure és el Tribunal Constitucional de fer la sentència que cregui oportuna, lliure és aquest Parlament de definir l'estratègia de futur que cregui oportuna de cara al mateix país i de cara al mateix poble de Catalunya.

Dit d'una altra manera, crec que la posició política d'aquest Parlament hauria de ser, i deixant-ho clar, a més a més, aquí dintre de Catalunya i també fora de Catalunya, que el que nosaltres pretenem i que el que nosaltres finalment acceptarem políticament és que d'aquest Estatut no se'n toqui ni una coma. Crec que això val la pena votar-ho en aquest moment.

Tercer, acordar que la interpretació que farà de l'Estatut aquest Parlament de Catalunya serà la interpretació que en fan els lletrats del Parlament de Catalunya. A veure si deixem de fer una mica, a vegades, el babau –disculpin l'expressió–, quan resulta que ens fan interpretacions des de fora i ens agafem a les interpretacions de fora en lloc d'agafar-nos a les interpretacions de casa nostra, d'aquest mateix Parlament. Jo vull agrair la tasca que en aquest sentit han fet els lletrats del Parlament. Doncs, escolteu, votem que la interpretació és aquesta. I no només votem això en aquesta sessió, defensem i votem també que qualsevol partit dels que digui «sí» a aquesta interpretació pròpia, després actuarà en conseqüència a totes les instàncies parlamentàries. Aquesta interpretació val per defensar-la aquí, però també s'ha de defensar a Madrid, davant del Govern espanyol, a les Corts espanyoles. No es pot fer un paper aquí i després exactament un paper contrari allà.

Jo proposo exactament això, en nom de Convergència i Unió: que ens posem d'acord que l'única interpretació que fan el Parlament de Catalunya i les institucions catalanes de l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya és aquella que fan les instàncies parlamentàries del nostre país, que en aquest cas és, lògicament, Catalunya.

Aprofito, en aquest sentit, per fer un petit parèntesi, adreçant-me al president de la Generalitat i al conseller de la Vicepresidència. Crec que no és de rebut, i els ho dic sincerament, que, quan l'advocat de l'Estat, per ordre del Govern espanyol –senyor Montilla, això és bastant curiós, eh?, perquè vostè haurà d'aclarir si això ho sabia o no ho sabia–..., el dia 2 de novembre de l'any 2006, l'endemà de les eleccions catalanes, quan el tripartit tornava a sumar i tothom ensumava que el senyor José Montilla seria el proper president de la Generalitat, just aquell dia, l'advocat de l'Estat presenta el seu informe davant del Tribunal Constitucional. Quina casualitat!

Ara bé, sigui com sigui la casualitat, si és que ho era, no és de rebut que vostès s'agafin entusiàsticament –el senyor Montilla i el senyor Carod també– a aquesta interpretació a la baixa d'un advocat de l'Estat que actua per ordres d'un govern que el que vol fer és precisament tornar a intentar rebaixar aquest Estatut en el tràmit constitucional. Que ho aplaudeixin des d'allà, encara ho puc arribar a entendre; que ho aplaudeixin vostès és absolutament –absolutament– inacceptable.

Quarta proposta: posar en marxa de manera immediata totes aquelles iniciatives de modificació de lleis orgàniques o de transferències a través de l'article 150.2 de la Constitució d'aquells temes que el Parlament consideri especialment sensibles en aquest moment. Jo els en poso alguns exemples, però n'hi han d'altres.

Per exemple, composició del Tribunal Constitucional. Aquest Tribunal Constitucional hauria de poder tenir dintre del seu si alguna sensibilitat diferent de la que en

aquest moment hi ha. Per exemple, la modificació de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè la policia pròpia de Catalunya, la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, puguin participar en les instàncies internacionals. O per exemple, una iniciativa també acordada aquí: perquè Catalunya pugui ser circumscripció europea en les eleccions al Parlament Europeu. Vull recordar que aquestes coses, entre moltes altres, simplement poso alguns exemples, ja eren motiu d'acord per part de les formacions catalanes que varen impulsar l'Estatut, i, per tant, ara no hi ha cap motiu per demorar tot això. La feina aquesta s'ha de començar a fer des d'aquí, sense cap tipus de demora.

Cinquena, inversions de l'Estat a Catalunya. Crec que aquest Parlament ha de votar –i espero que afirmativament– que el criteri que defensaran les institucions catalanes per aprofitar el que diu l'Estatut sobre la inversió de l'Estat a Catalunya ha de ser que ens correspon el percentatge del nostre pes econòmic, és a dir, del PIB, però sobre totes les infraestructures que componen la inversió de l'Estat, totes. I, a més a més, que aquest any 2007 no computi a efectes del termini dels set anys que tenim disponibles, perquè aquest any aquest criteri no està computat.

L'altra proposta que posarem a votació serà prioritzar durant aquest any 2007 el traspàs immediat de Renfe Rodalies i de Renfe Regionals. Ja sé que el senyor president de la Generalitat diu que això no es pot fer en qualsevol condició, ni en qualsevol circumstància. Evident: s'ha de negociar bé. Però s'ha de fer. I s'ha de prioritzar aquest traspàs. Perquè si haguéssim tingut la mentalitat que diu el senyor Montilla –«fins que no ho tinguem tot absolutament clar i absolutament lligadet, no donarem ni un pas»–, aquesta institució, la Generalitat de Catalunya, no tindria avui dia ni una competència. I si no hi hagués hagut capacitat de risc durant molts anys, doncs no hauríem avançat. I tots els serveis que hem rebut de l'Estat s'han millorat per part del Govern de Catalunya. Per tant, jo demano en aquest sentit que hi hagi una capacitat de risc.

L'altra resolució que posarem a votació serà el tema dels aeroports. En un sentit, per traspassar íntegrament a la Generalitat els tres aeroports –de Sabadell, Girona i Reus–, i en l'altre –que espero que no es negarà, aquesta votació, i que serà afirmativa–, amb dos criteris sobre l'aeroport del Prat, que, de moment, amb dos n'hi ha prou per poder començar a negociar amb prou..., amb prou, diguem-ne, energia, no?

Primer, que les institucions catalanes seran majoritàries en l'organisme que hagi de gestionar l'aeroport del Prat. Institucions catalanes, majoritàries. Crec que és el que se'ns demana per part de la societat civil i, en tot cas, ha estat l'esperit que sempre hem procurat tenir des de la mateixa negociació de l'autogovern amb el Govern espanyol.

I, segon –que també posarem a votació–, que l'organisme que gestioni l'aeroport del Prat sigui un organisme que tingui unes funcions clares. Perquè no només es tracta de tenir majoria, sinó també de tenir capacitat de decisió real.

I la darrera proposta que posarem a votació serà una proposta, si vostès volen, menys concreta sobre un tema del dia a dia, però no menys important, una proposta sobre el que som com a poble i com a país.

I crec que aquesta és una proposta absolutament oportuna. En aquest moment, que hi ha deformacions de tota mena, incomprendiments de tota mena, crec que aquest país, aquest poble i aquesta institució, el Parlament de Catalunya, ha de deixar clar què és el que nosaltres som. No allò que s'escolta sovint del «som com som», que és diferent, no és el «som com som», és el «què és el que som». I crec que això és absolutament oportú fer-ho en aquest moment, per deixar clar, entre altres coses, que no som ni un invent identitari ni molt menys un caprici nacionalista. No som un caprici nacionalista, som una realitat nacional, és a dir, una nació. Una nació que està reconeguda en el preàmbul de l'Estatut, que està reconeguda en els símbols nacionals de Catalunya que apareixen en l'Estatut, en un estatut que a més a més es parla de drets històrics del poble català, i en un estatut que a més a més es diu que els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya. Per tant, jo demano que aquest Parlament es pronunciï en aquest sentit.

I en aquesta proposta hi afegirem, a més a més, una apellació al que són també drets que qualsevol poble del món té reconeguts, i també, Catalunya. I un d'aquests drets és el dret a l'autodeterminació. Per cert, que ha estat votat en aquest Parlament en dues ocasions; no per part de tothom, però sí que per part de Convergència i Unió. Un dret que nosaltres volem deixar clar que mantenim viu, que pot tenir diferents concrecions, però que evidentment aquest Parlament avui –avui o demà– ha de deixar molt clar que a aquest dret no s'hi renuncia.

I acabo dient-los també una cosa. Aquesta última proposta, si de les converses que haguem de tenir no veiem que hi hagi una majoria per ser aprovada una vegada presentada, la retirarem. (*Remor de veus.*) No se'n riguin –no se'n riguin–, perquè aquesta proposta Convergència i Unió no està disposada a perdre-la, m'entenen? Hi ha coses..., tant de bo es pugui aprovar, però hi ha coses que són molt importants per a un país però que al final no són el nucli dur; poden ser molt importants les carreteres, uns quants quilòmetres més o uns quants quilòmetres menys; poden ser molt importants les pistes dels aeroports, i ho són; poden ser molt importants les infraestructures en general o les polítiques socials, que també ho són, però hi ha un nucli dur, que són els drets del poble català. I a aquest nucli dur, aquest Parlament, que els ha aprovat en alguna ocasió, no hi pot renunciar a través d'una votació negativa. Per tant, intentarem que això surti endavant, amb les majories que puguem obtenir. Si veiéssim que les majories no hi són, nosaltres retirariem aquesta proposta perquè no quedi una votació feta en el Parlament de Catalunya que signifiqui una renúncia a drets fonamentals del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor Artur Mas, senyores i senyors diputats, em correspon com a president de la Generalitat donar inici a la resposta del Govern a la intervenció que acaba de fer el cap de l'oposició. Vull fer essencialment una valoració de caràcter general i política per cedir després la paraula a l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura. Ell farà una exposició detallada de quina és la posició del Govern amb relació a la qüestió que ens ha convocat avui a la cambra, és a dir, l'estat present i les perspectives a mitjà i llarg termini sobre el desplegament de l'Estatut i l'evolució i defensa del nostre autogovern.

El principal grup de l'oposició ha fet ús d'una via que ofereix el Reglament de la cambra i ha proposat la celebració d'aquest Ple extraordinari. La seva iniciativa és ben legítima. Tanmateix, el fet que l'opció triada pel principal partit de l'oposició sigui legítima no vol dir que compartim les raons de necessitat o d'oportunitat que la justifiquin; més aviat les interpretem com una mostra d'oportunisme polític. I seria molt positiu que miréssim de no confondre la ciutadania amb pronunciaments o ocurrences oportunistes.

El Govern, però, vol aprofitar aquesta ocasió amb una clara voluntat de deixar clares, davant de la cambra i davant de la ciutadania, algunes coses bàsiques. Primer, l'Estatut és una llei vigent que s'està aplicant i que s'ha començat a desplegar a bon ritme. Segon, el Govern serà exigent en el seu desplegament. Serà exigent en una doble direcció: ho serà en el que depengui de les institucions catalanes i ho serà en el que s'hagi d'aconseguir fruit de la negociació i l'acord amb l'Administració central, amb l'Administració de l'Estat. I encara, si m'ho permeten, hi ha un tercer element que voldria deixar ben clar d'entrada: no vull que el desplegament de l'Estatut es converteixi en un nou camp de batalla entre el Govern i l'oposició, senyor Mas, en una nova pugna de personalismes que acabi donant un zero com a resultat. I faré el que calgui per evitar-ho.

Hi ha alguns motius per témer que això passi. Hi ha moltes raons, més encara, per evitar-ho. Els motius són de caràcter partidista; les raons són de caràcter nacional. Jo no estic disposat a deixar-me arrossegar cap a una cursa que no faria una altra cosa que allunyar-nos de la realitat política, de la prioritat que hem donat a les polítiques de caràcter social i de creixement de Catalunya. En una paraula: no vull que res m'allunyi del bon govern dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; és el que se'ns exigeix i s'espera de nosaltres, per damunt de tot.

Establerts aquests principis com a orientadors de la posició del Govern en aquest debat, permeti'm, senyor Mas, algunes reflexions crítiques sobre les raons que ens han dut aquí. Vostè és el cap de l'oposició, i com a cap de l'oposició vostè té algunes prerrogatives reconegudes i recollides al mateix decret de nomenament. Entre aquestes hi ha la de ser informat i consultat pel president quan la importància o gravetat de determinats temes o situacions polítiques del país així ho reclamin. És una prerrogativa seva, que jo, com a president, penso

prendre'm seriosament, i me la prenc, en certa mesura, com una obligació moral, també. Ho vaig dir en el debat d'investidura i ho repeteixo avui. I entenc que, de manera recíproca, vostè pot fer el mateix. I voldria creure que també se sentirà moralment obligat a recórrer-hi quan així ho cregui.

Miri, quan em vaig reunir amb vostè el passat 25 de gener, en la primera fase d'una sèrie d'entrevistes que vaig mantenir amb els caps de les forces polítiques de l'oposició, vaig fer-ho per posar en pràctica aquest compromís de mà estesa. Vostè ha fet al·lusió a una reunió de tothom..., per cert, reunions que en la llarga presidència del president Pujol es van celebrar vint anys després de ser president per comentar una exposició que es feia a Madrid.

Miri, li vaig confirmar la meua voluntat de mantenir la Comissió de Traspàs Generalitat - Estat, en la qual hi hauria representants de totes les forces polítiques. I li vaig dir que havia decidit la creació d'un consell d'impuls i seguiment del desplegament de l'Estatut en què participessin totes les forces presents al Parlament. De manera que, especialment per a vostè i el seu grup, hi havia establertes, i prou clares..., per fer totes les aportacions i propostes que vulguin, amb l'objectiu d'avançar sòlidament en el desplegament de l'Estatut. Perquè jo vull creure que l'objectiu que compartim és aquest, i que, per tant, no volem –perquè no ens ho podem permetre– cometre l'error de tractar l'aspiració, que hauria de ser compartida, sobre el nostre autogovern com una arma de desgast polític utilitzada amb finalitats partidistes.

L'Estatut votat pel poble de Catalunya el 18 de juny del 2006 és de tots i s'ha de desplegar per a tothom; és dels que hi van votar a favor i dels que hi van votar en contra, i dels que no el van votar també –també d'ells. I si una cosa ha quedat clara de l'experiència d'aquests darrers anys és que quan hi ha una força política que es vol apropiat del que és de tots se'n ressent no només la unitat, sinó també la credibilitat de les reivindicacions i propostes polítiques de Catalunya en el seu conjunt, i la credibilitat de la classe política, també, davant de la ciutadania.

L'Estatut del 2006 és el nostre marc de referència per a l'exercici de l'autogovern i res del que es pugui fer amb consens s'hauria de convertir en arma de desgast i erosió. Els costos de fer-ho sempre acaben sent negatius i no fa pas falta que anem gaire lluny per trobar-ne exemples. Vostè ho sap. Ara bé, tinc la sensació –que avui he confirmat– que a vostè li costa d'acceptar les propostes que jo, com a president, li vaig fer. No ha volgut acceptar el Consell d'Impuls i fins i tot ha volgut fer evident un cert grau de desconsideració –i que consti que ho dic amb el màxim respecte per les persones que hi assisteixen en representació de Convergència i Unió.

Miri, vostè, com a cap de l'oposició, disposa de vies que no té cap més parlamentari d'aquesta cambra. El Consell d'Impuls és una via per participar activament en el desplegament, per unificar criteris i posicionaments conjunts de les forces polítiques catalanes, abans i després de les reunions de les comissions bilaterals que fixa l'Estatut. Però sembla que vostès no busquen vies de

participació constructiva, senyor Mas, sinó oportunitats de catastrofisme, de protagonisme, anuncis de catastrofisme, induccions al derrotisme. Jo no busco protagonisme, senyor Mas; no sé si això per vostè és perfil baix. Ni busco el protagonisme ni busco la confrontació en aquest tema si no és necessari, la qual cosa no vol dir que defugi la confrontació que calgui i que desgraciadament en alguns moments caldrà –espero que no– en aquesta cambra.

Ja vaig explicar fa tres setmanes quin seria el meu capteniment en funció dels escenaris que es puguin produir en el futur. Vostè hi ha fet referència. Miri, el desplegament de l'Estatut és molt més que una fotografia oportuna, i serà prou llarg, difícil, costós, com perquè ens puguem permetre el luxe de neutralitzar, en comptes de sumar, les forces que necessitem. Per això vull deixar ben clar que avui segueixo convençut que la via que s'imposa és la del treball seriós –aquí i a Madrid–, seriós i serè.

I una altra cosa encara: ara per ara és molt més important i efectiva la força de la negociació ferma, més que la força de l'amenaça i els auguris catastròfics. Vaig dir fa uns dies, i avui ho repeteixo, que no seré jo qui cridi el mal temps abans que arribi, i que, si arriba, sabrem reaccionar, des del Govern i des d'aquesta cambra, i des del conjunt de les institucions i la societat si és necessari, per fer front a aquest mal temps. És i serà la nostra responsabilitat, especialment la del Govern. Perquè, miri, ha de quedar clar que l'aplicació i el desplegament de l'Estatut és una responsabilitat que correspon, en la seva major part, al Govern; no exclusivament, evidentment, però en la seva major part al Govern. Amb el concurs, quan calgui, de les forces del Parlament, naturalment, però, hi insisteixo, essencialment responsabilitat del Govern i de la majoria que li dona suport.

I permeti'm que faci encara una altra reflexió, abans de deixar pas al conseller d'Interior. Si avui estem convocats en aquesta cambra és perquè hi ha un nou estatut en vigència. I si aquest Estatut existeix és perquè hi va haver un treball molt important fet des d'aquest Parlament, en què vostès van treballar intensament, com els altres grups, això és veritat. Però, si no hagués estat perquè una majoria com la que avui dona suport al Govern s'ho va proposar i el va impulsar, no hi hauria hagut estatut; vostè ho sap. Si no hagués estat així, si Catalunya hagués seguit tenint un govern de Convergència i Unió, si la majoria d'aquesta cambra hagués seguit estant formada per la suma de diputats i diputades de Convergència i Unió i del Partit Popular, aleshores avui no tindríem estatut, ni tindríem ple extraordinari sobre el seu desplegament.

Miri, la necessitat de reformar l'Estatut del 79 no es va posar en evidència de la nit al dia. El mateix president Pujol n'havia parlat en diverses ocasions i, tanmateix, no va buscar el concurs del conjunt de les forces polítiques per impulsar-ne la reforma. I quan es va decidir a impulsar la reforma de l'Estatut ja feia anys que es denunciava que l'actuació del Govern espanyol, des de mitjans dels noranta però sobretot a partir de l'any 2000, anava en la direcció contrària a l'augment de l'autogovern. Però aleshores Convergència i Unió no va plantejar la reforma, perquè ni vostès ho volien ni els

ho permetien els seus aliats parlamentaris, els mateixos que ara l'han recorregut davant del Tribunal Constitucional; els mateixos que, mentre aquí participàvem en la ponència, des de Madrid i a tot Espanya alimentaven –i de quina manera, no?– el clima d'antipatia i animadversió contra tot el que representava Catalunya. Perquè, miri, les coses són així, senyor Mas –són així. Amb notaris o sense, són així. I al llarg dels anys 2000, 2001, 2002 i 2003 Convergència i Unió es va negar a abordar la reforma de l'Estatut, i s'hi van negar amb el suport d'aquells que el 2005 recollien firmes contra l'Estatut; els mateixos que han recorregut en contra de l'Estatut molts articles que han aprovat i aplaudit a l'Estatut d'Andalusia, i els mateixos que han recusat un magistrat del Tribunal Constitucional amb un objectiu polític ben clar: fer fracassar l'Estatut aprovat per aquesta cambra, per les Corts espanyoles i pel poble de Catalunya.

Miri, tanmateix, se suposa que totes les forces que van demanar el vot afirmatiu del poble de Catalunya estem convençudes de la constitucionalitat del text aprovat i avui en vigor; ho estan totes les forces que avui donen suport al Govern. I és justament per aquests motius que és qüestionable que avui la seva crítica al Govern de Catalunya també es fonamenti, com vostè ha fet en la seva intervenció, en especulacions sobre la futura sentència del Tribunal Constitucional o elucubracions sobre els dictàmens de l'advocacia de l'Estat que ni jo ni el meu Govern hem aplaudit, més enllà de dir que avalàvem la constitucionalitat de l'Estatut. Perquè això sí que és cridar el mal temps, abans d'hora, amb gesticulacions també excessives, que semblen buscar un major desconcert i més desànim en la ciutadania, en comptes de buscar la suma de forces per abordar serenament el desplegament efectiu del text, l'increment de les nostres competències i la millora del nostre finançament.

Però no dic que no ens trobaran en aquest escenari apocalíptic només per això, no? No ens hi trobaran perquè el catalanisme democràtic s'ha construït a través de l'exercici de la responsabilitat i la fermesa, de la convicció en les pròpies idees i el respecte de les institucions, aquest catalanisme transversal. Segurament a vostè li agrada més que parli d'això que no de dretes i esquerres; ja sabem que, per les dretes, esquerres i dretes no existeixen, no? (*Remor de veus.*) La dreta sempre diu això, que no existeixen les dretes i les esquerres.

Miri, aquest catalanisme s'ha construït a través d'una unitat que avui vostès, amb les seves propostes, només contribueixen a debilitar. Perquè potser no es volen adonar que jugar a afeblir el Govern durant el procés de desplegament de l'Estatut és debilitar la força del catalanisme i és posar en risc la millora d'autogovern que comportarà. I és debilitar la força i el respecte que Catalunya es mereix a si mateixa i davant d'Espanya, senyor Mas. I, si Catalunya no començarà per respectar-se a si mateixa, difícilment aconseguirà exigir el respecte dels altres pobles d'Espanya. I avui treballar units en el desplegament de l'Estatut és la primera mostra de respecte cap a nosaltres mateixos.

És el moment, doncs, de tornar a buscar i de trobar aquelles coordenades que ens poden portar a acords sòlids, aquí i allà. És el moment de reduir el risc que la política

catalana es vegi alterada per l'evolució de la política espanyola. I és el moment de desplegar progressivament i a fons el nou Estatut, en el marc del pacte constitucional. I és el moment també d'evitar que la política catalana perdi el fil conductor del catalanisme democràtic al llarg de la seva història. I la millora manera d'aconseguir-ho és buscant la força multiplicadora de la unitat. Això requeriria deixar el desplegament de l'autogovern fora de la confrontació Govern - oposició, una confrontació que en general no només és convenient, sinó necessària, per aconseguir la bona salut i el funcionament democràtic de les nostres institucions.

Però cregui'm, senyor Mas: la desafecció de la ciutadania respecte de la política i els polítics, aquesta desafecció que tant ens preocupa a tots, creix notablement quan els ciutadans veuen confrontació allà on hi hauria d'haver acord; quan veuen excés de protagonisme allà on els polítics pretenen exhibir grans patriotismes; en definitiva, quan darrere de les proclames en nom del país s'hi veuen els interessos de partit.

I el Govern –ho torno a dir– actuarà amb intel·ligència i ferma en el desplegament de l'Estatut. Estic convençut que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya esperen de nosaltres un exercici responsable del Govern, i de vostès –i de vostès–, un exercici d'una oposició responsable. I fer oposició responsable en defensa de l'autogovern i el desplegament de l'Estatut vol dir està al costat del Govern amb lleialtat. I jo com a president no penso embrancar-me en exercicis de política-ficció; tot el camí que hi ha al nostre davant per córrer s'ha de recórrer. El desplegament de l'Estatut marca un camí ben concret, i quan es presentin dificultats –que segur que hi seran– estarem preparats per afrontar-les, i sabrem com fer-ho, i ho farem, i hi farem front. Però no estarem més ben preparats ni hi farem front en millors condicions si generem més alarmes o alterem més els estats d'ànims col·lectius; al contrari.

Ho vaig dir fa uns dies, i ho repeteixo: «rigor, fermeza i lleialtat». M'ho imposo a mi mateix; ho demano, evidentment, al conjunt del Govern, i ho espero també de vostè. Això és actuar amb veritable sentit de país, senyor Mas.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

D'acord amb l'article 132.2, continua expressant la posició del Govern l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyor Mas, senyores diputades i senyors diputats, he de dir que, quan he sentit que el senyor Mas avui ens feia una proposta d'estratègia catalana, he estat molt interessat a sentir-la, m'ha obert expectació. Però, clar, un cop que l'he sentida, m'he decebut, perquè crec que, si l'estratègia catalana que ens proposa el senyor Mas és la que volen que tirem endavant, és inconsis-

tent i feble. És més uns punts publicitaris, senyor Mas, i ara li ho demostraré. Si en aquest moment històric que vostè diu que vivim –que vivim; estic d'acord amb vostè, moment històric llarg, no curt–, la proposta de desplegament de l'Estatut són aquests punts que vostè ha dit, anem malament. I crec que no es pot venir al Parlament a dir que no hi ha proposta catalana –com després li ho demostraré, espero que en quaranta-cinc o cinquanta minuts– i, alhora, presentar vuit punts publicitaris. (*Remor de veus.*) I em vull aturar un moment en els punts publicitaris.

Primer punt publicitari: «No oblidem el 30 de setembre.» Molt bé, no l'oblidem, el 30 de setembre.

Segon punt publicitari: «Si el Tribunal Constitucional ens diu que no, escolti, no en fem cas.» Molt bé, estupend.

Tercer punt publicitari: «la interpretació dels lletrats del Parlament». I què fem, senyor Mas, del Parlament, de l'institut, del Govern, què fem? Amb què pensa que interpretem les nostres lleis?, amb què?

Quart... Ah!, i aquí hi ha una qüestió que és important, que és el debat sobre –ell ho ha dit– l'advocat de l'Estat, no? Miri, a mi m'agradaria que el que demana l'advocat l'Estat fos el que decidís el Tribunal Constitucional. Em mira...? Potser, senyor Mas, no s'ha llegit el que demana; si s'ho hagués llegit no em posaria aquesta cara. L'advocat de l'Estat demana el següent, el que demana: «Suplica que, con admisión de este escrito, tenga el abogado del Estado por personado y parte en nombre del Gobierno de la nación y por hechas las precedentes alegaciones y, previos los trámites legales, dicte en su día sentencia totalmente desestimatoria del recurso.» Vol dir que si el Tribunal Constitucional fes cas del que diu... (*Fora remor de veus.*) No, no...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats, els prego que mantinguem l'ordre que hem tingut fins ara.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Potser ho he llegit malament i no m'han entès. (*Persisteix la remor de veus.*) Diu: «dicte en su día sentencia totalmente desestimatoria», no «normes interpretatives». I, si fes això, evidentment que ens trobaríem en la negociació amb el Govern central amb alguns, o no, dels temes que diu l'advocat de l'Estat. Però el que demana no són normes interpretatives: demana la retirada, la desestimació del recurs del Partit Popular.

Quart punt que el senyor Mas diu; ens diu: «iniciatives de transferències». I ens proposa una cosa que tampoc entenc gaire; diu: «les del 150.2». Miri, senyor Mas, després li ho explicaré: a l'Estatut es desprenen quaranta transferències, automàticament, que es desprenen de l'Estatut. No sembla més raonable començar per aquestes quaranta i després anar a les altres? I en les altres ja li accepto que hi ha l'aeroport com a forma urgent. Per què em diu «les del 150.2»? Si vostè no les va poder aconseguir, aquestes, en l'Estatut! Si en vam aconseguir

quaranta, que es desprenen, anem per aquestes quaranta, i posteriorment anirem a les altres.

Diu: «la composició del Constitucional». Suposo que sap que hi ha una tramitació parlamentària de la llei, que ja s'ha incorporat això. I s'hi ha incorporat, entre altres, amb una esmena transaccional que vostès han presentat i han votat –que vostès han presentat i han votat. L'han presentat vostès, la transaccional, que fa que quatre membres del Tribunal Constitucional del Senat es puguin escollir mitjançant propostes de les assemblees autonòmiques. Per tant, des del punt de vista del Constitucional, s'està fent i s'ha incorporat això, que és producte del nostre Estatut.

Ha dit: «la modificació de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat». Aquí vull recordar que de les primeres intervencions que fa molt temps vaig tenir aquí va ser defensar, si no ho recordo malament, o el senyor Ribó, que la majoria de CiU posés un recurs d'inconstitucionalitat a aquesta llei, que era inconstitucional i que ens limitava competències a Catalunya. Avui vostè diu que es modifiqui; em sembla bé. Però li vull dir que ja el Mossos d'Esquadra participen en delegacions internacionals, eh?

El cinquè punt: les inversions de l'Estat. No ha dit res nou; hi estem d'acord.

El sisè punt: Renfe Rodalies i el traspàs; hi estem d'acord. Ha fet un petit joc de mans amb relació al que havia dit el senyor president, però el senyor president ha dit una cosa que és absolutament evident: si durant deu anys no s'han fet inversions a Renfe Rodalies i Regionals, demanem que hi inverteixin i que traspassin; però el que no volem és que ens passin un sistema ferroviari amb un dèficit d'inversió de deu anys de no-inversió.

De l'aeroport no ha descobert res. I, finalment, el tema de la nació, de l'autodeterminació.

Molt bé, aquesta és la seva proposta que fan, de desplegament estatutari? Aniríem molt malament, de veritat els ho dic, aniríem absolutament malament si agaféssim aquests deu punts en un ple d'aquestes característiques. Per tant, insisteixo que els recullo com a punts efectistes o publicitaris d'un debat que, evidentment, és reglamentàriament legítim, democràticament legítim, però que és políticament innecessari i inoportú. No és oportú, senyor Mas, aquest debat. Aquest debat és inoportú i políticament innecessari. Li diré per què. Perquè vostès el que diuen, en definitiva, el que estan dient és que el Govern és inoperant, que el Govern no té voluntat de desplegar l'Estatut, que el Govern està supeditat a Madrid; fins i tot diuen una cosa pitjor, que està darrere de tot, de totes les seves declaracions. Vostès neguen capacitat, voluntat i, si m'ho permet, fins i tot legitimitat a aquest Govern per desplegar l'Estatut. I aquest és el problema de fons d'aquest debat, la negació des de l'inici, des del dia després, en definitiva, des del dia després de les eleccions..., que com aquest Govern, que no eren vostès, fixi's, s'atreveix a desplegar l'Estatut? Com ens atrevim a desplegar l'Estatut?

I des d'aquest punt de vista i amb una gran sinceritat els vull dir que aquest Ple no respon a problemes estatutaris, ni a problemes de voluntat del Govern; aquest Ple

respon a problemes seus, a problemes d'ubicació política seva, d'espai polític seu després de l'1 de novembre. I crec que seria bo –seria bo– que es situessin políticament on són i acceptessin tota la legitimitat, capacitat i voluntat d'aquest Govern de desplegar l'Estatut, perquè ho farà, ho farem, ho estem fent.

I miri, el Govern català està desplegant l'Estatut amb tres paraules, diria: amb celeritat, amb fermesa i amb eficàcia; amb celeritat per les actuacions realitzades en cent dies que explicaré, amb fermesa davant els recursos en el Constitucional i amb rigor i eficàcia en el desplegament de l'Estatut.

I vull simplificar o distribuir la meva intervenció en tres blocs d'actuacions: primera, què hem fet, en aquests cent dies què hem fet; segona, quins criteris i principis orienten el que hem fet i el que pensem fer, i en tercer lloc, què farem concretament. Per tant, la meva intervenció serà què és el que hem fet, sota quins criteris i principis ho fem i què és el que continuarem fent.

Voldria, de totes maneres, abans d'entrar en aquests tres blocs, aturar-me un moment en la situació creada davant el recurs al Tribunal Constitucional, uns recursos presentats pel Partit Popular, per algunes comunitats autònomes i pel defensor del poble. Evidentment, la responsabilitat de totes les institucions, també la nostra i també la del Govern de l'Estat és desenvolupar l'Estatut amb la màxima normalitat. Seria un error caure en la trampa dels que volen situar l'Estatut en el terreny de la provisionalitat i de l'excepcionalitat, i més en la d'alguns que el volen donar per mort: aquells que han votat que sí a l'Estatut i avui, en definitiva, dramatitzen o donen l'Estatut per mort estan fent el joc a tots aquells que des de bon principi no han volgut l'Estatut de Catalunya.

L'Estatut no ha de patir cap retallada, absolutament d'acord. El Govern i la gran majoria d'aquesta cambra estem plenament convençuts de la seva constitucionalitat; ha passat per tots els filtres democràtics: Consell Consultiu, Parlament, Congrés, Senat.

Val la pena destacar, he dit, també des de la tribuna pública, no?, que els recursos d'inconstitucionalitat i la situació del Tribunal Constitucional no es poden entendre si no és en el marc de la involució que pateix la dreta espanyola i que té com a conseqüència la creixent situació de partidització i degradació d'algunes institucions de l'Estat, situació a la qual s'ha sumat el defensor del poble amb un comportament del tot improcedent, una situació que afecta la credibilitat de les institucions.

El recurs davant del Tribunal Constitucional és la continuïtat de la mateixa estratègia que vam patir durant tot el procés d'aprovació de l'Estatut per altres mitjans. El Partit Popular ha utilitzat l'anomenat «debat territorial» de forma irresponsable, com ara està utilitzant la política antiterrorista per desgastar el Govern de l'Estat a risc de malmetre la convivència. No ens podem deixar endur per la manipulació i la crispació de la dreta espanyola, no hem de caure en aquesta trampa, nosaltres no hi caurem. I el Govern de l'Estat no s'ha de deixar condicionar per l'estratègia de la «bronca», de la picabaralla i de la por del Partit Popular, i menys quan l'Estatut és plenament en vigor.

És evident que el Tribunal Constitucional assumeix una gran responsabilitat i és innegable que una sentència desfavorable tindria unes conseqüències molt negatives. No es tractaria d'una sentència negativa contra una llei qualsevol, sinó contra un estatut d'autonomia aprovat i referendat. No es pot menystenir, per tant, la transcendència política i fins i tot històrica que tindria aquesta decisió; Catalunya seria qui més hi perdria, però també l'Espanya autonòmica i plural, que veuria bloquejades les seves possibilitats de millorar l'actual marc autonòmic i constitucional.

La nostra responsabilitat, la responsabilitat que hem exercit sovint sense el suport del principal grup de l'oposició, sovint sense el suport del grup de l'oposició, ha estat i serà la defensa de l'Estatut amb tots –amb tots– els instruments jurídics i polítics que estiguin al nostre abast; ho repeteixo, amb tots. Ningú no pot dir que el Govern no ha actuat amb fermesa i utilitzant tots els mitjans jurídics possibles en la defensa de l'Estatut.

Senyores i senyors diputats, davant dels intents d'invalidar l'Estatut, d'utilitzar el recurs davant el Constitucional com a excusa per no desenvolupar-lo, cal fer, justament, tot el contrari, i ho farem: desplegar-ho íntegrament i amb la màxima normalitat per consolidar-lo plenament com la norma fonamental del nostre autogovern.

Reprenc el fil de la intervenció quan els deia que volia distribuir la meua intervenció en tres blocs. La primera, la que fa referència a les accions que fins ara ha fet el Govern català. Vull recordar, en primer lloc, que, després de l'entrada en vigor de l'Estatut, el president Pasqual Maragall i jo mateix vam anunciar que volíem desplegar l'Estatut; van ser els grups de l'oposició que ens van dir que no ho féssim, que ens esperéssim després de les eleccions autonòmiques, i, per tant, des del 9 d'agost fins al 29 de novembre hi ha hagut una aturada de desplegament producte del fet que vam atendre, en definitiva, als grups de l'oposició que ens van dir que no despleguéssim l'Estatut.

Aquest nou Govern ha començat a desenvolupar en poc més de tres mesos..., i els dic una frase que l'altre dia li vaig dir al portaveu de Convergència a la Comissió d'Afers Institucionals i que sé que és una frase que permet una rèplica fàcil. La frase és la següent: «Diffícilment cap altre govern ho hauria fet més ràpid i millor en aquests tres mesos.» Fixi's que fàcil li poso la resposta, eh?: «Diffícilment s'hauria fet més ràpid i més en aquest tres mesos.» I ho podem debatre, ho debatrem després.

Per què faig aquesta afirmació? En primer lloc, pel compliment de les comissions que es creaven el 6 de febrer –recordin vostès que la Comissió d'Afers Econòmics i Fiscals s'havia de constituir sis mesos abans de la constitució de l'Estatut–, el termini era el 9 de febrer; el 6 de febrer es va constituir la Comissió d'Afers Econòmics i Socials.

El Govern català, els representants del Govern català van plantejar l'ordre del dia sobre el desplegament del títol sisè de l'Estatut i vàrem lliurar dos documents a la representació de l'Estat; al mateix temps hi va haver un acord perquè de forma immediata fem efecti-

va la disposició final quarta de l'Estatut, que estableix la participació en organismes o entitats econòmiques i socials, sigui del Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors o la Comissió del Mercat de Telecomunicacions. Reunió de la Comissió d'Afers Econòmics i Fiscals.

El 26 de febrer es va crear la Comissió Bilateral Estat - Generalitat, amb els següents acords: l'acord de constituir un grup de treball per definir la metodologia del càlcul de les inversions i infraestructures de l'Estat a Catalunya, una cosa que d'alguna manera reclamava el senyor Mas; la creació d'un grup de treball..., perdó, introduir en el proper ordre del dia de la comissió un debat específic d'infraestructures, i la creació de dues subcomissions, importantíssimes: una subcomissió de prevenció de conflictes, per evitar que els projectes de llei que el Govern central o el Govern català trepitgin competències, i, per tant, un espai de negociació, i alhora la constitució d'una comissió de cooperació i col·laboració, atès que l'Estatut preveu més de setanta fórmules diferents de participació de Catalunya en les polítiques de l'Estat, amb designació de persones, amb signatura de convenis, amb informes, i, per tant, l'acord és que hi hagi un informe que de forma immediata puguem dir quines d'aquestes participacions es tirin endavant.

Alhora, en aquesta comissió constitutiva –i vull destacar que en les comissions constitutives no s'acostumen a prendre acords, se'n van prendre perquè nosaltres els vam proposar–..., en aquesta comissió constitutiva vam lliurar al Govern central les quaranta transferències que al nostre entendre es desprenen automàticament de l'Estatut. I, per tant, i així li ho vaig dir al ministre Sevilla, fa un any, dos anys, tres anys, veníem a demanar algunes coses; ara venim perquè es compleixi la llei. Ara no venim a demanar Rodalies, sinó que ara al que venim és que l'article de l'Estatut que diu que Rodalies ha de ser de Catalunya es compleixi. I l'estratègia del Govern, senyor Mas, no és començar pel 150.2, és començar per aquestes quaranta, que vol dir Renfe, Inspecció de Treball, Hospital Clínic, immigració..., moltes d'importantíssimes.

I alhora, en aquesta mateixa reunió, van decidir que la comissió de transferències obrís les següents ponències de transferències. Una, la política d'immigració. En la proposta de l'estratègia catalana no n'ha fet cap esment vostè, no sé si considera que és poc important o no. Jo crec que el repte de la immigració és un dels reptes més importants del país. I, per tant, vàrem plantejar que, en definitiva, la ponència del traspàs de la immigració es produís. Es va obrir la ponència de seguretat privada, beques universitàries i no universitàries, les funcions en matèria de notaries i registres, i accelerar les negociacions del traspàs del Clínic, que després de vint-i-sis o vint-i-set anys d'autogovern encara no estan traspassats a Catalunya.

Vull, per tant, remarcar, en definitiva, que el Govern català ja ha donat el llistat a la comissió bilateral, que també hem reprès, hem reiniciat el treball a la comissió de transferències, on hi ha representants de tots els grups polítics, i els en vam donar el llistat perquè ens diguessin si en faltaven o no en faltaven, i alhora espero que en la propera comissió bilateral puguem obrir noves

ponències d'acord amb la comissió de transferències. Però, alhora, vostè tampoc n'ha parlat d'això; vostè no ha fet cap esment de la necessitat que el desplegament de l'Estatut implica projectes de llei des de Catalunya, ni una paraula.

I alhora, en aquests tres mesos, hem entrat en el Parlament una llei importantíssima, com la de l'Agència Tributària de Catalunya; el senyor president Montilla, el senyor Montilla, li va fer entrega a vostè d'un projecte de llei del consell de garanties estatutàries, que crec que no hem tingut resposta, si hi estan d'acord o no hi estan d'acord, les properes setmanes l'aprovaré, i també aprovarem el projecte de llei de presidència i del Govern de la Generalitat; tres lleis bàsiques des del punt de vista de la modernització i de la institucionalització de Catalunya. I alhora hi ha tot un seguit de lleis –la Llei de serveis socials, la Llei del dret a l'habitatge o la Llei del Memorial Democràtic– que impliquen, en definitiva, desplegament pel que fa referència al títol de principis o de drets de l'Estatut.

Vull destacar també, per acabar aquest primer bloc de tot allò que hem fet, que en aquests sis mesos hi ha hagut dues reunions de la Junta de Seguretat, d'acord amb el nou Estatut, és a dir, d'acord amb el fet que la Junta de Seguretat ara és presidida pel president de Catalunya. La primera es va fer el mes de setembre, el president era el senyor Maragall i la consellera, la senyora Tura. I en aquesta reunió es va prendre una decisió importantíssima: l'ampliació de tres mil mossos d'esquadra, amb relació al «cup» que hi havia del 2003, perquè no es va preveure una modificació en funció de la demografia. I, per tant, el setembre del 2006, d'acord amb el nou Estatut, una junta de seguretat presidida pel president Maragall va acordar donar resposta a una de les reivindicacions i de les demandes que hi ha avui a la societat i que no era possible amb els anteriors acords de la Junta de Seguretat.

I en la Junta de Seguretat que hem fet, la següent Junta de Seguretat, hem pres molts acords, però li'n vull destacar dos d'importants, no? Un, el protocol, la concreció de coordinació operativa policial entre els Mossos d'Esquadra i els cossos i forces de seguretat de l'Estat. Aquest va ser també un acord que es va començar en la Junta de Seguretat del setembre però que mai havia existit. Per primera vegada a Catalunya hi ha un acord signat, un protocol de com s'ha d'actuar, de com ens hem de relacionar, de com ens hem d'informar, no només en matèria policial, sinó també, i això és molt important, en matèria antiterrorista.

I, finalment, en aquest bloc vull destacar que també, d'acord amb l'article 192 de l'Estatut, que diu que la Generalitat pot nomenar, pot crear una delegació a la Unió Europea: està creada, i, per tant, també tenim una delegació a la Unió Europea.

Això és el que s'ha fet. No sé si és suficient o no és suficient. Ara, no hi ha ningú que pugui dir que això és poc, que no s'han complert els terminis, que no s'han posat en marxa comissions, que no s'han presentat projectes de llei, que no s'ha fet funcionar la Junta de Seguretat, que no hem defensat davant del Constitucional els recursos...

Això no es pot dir, i li prego que no ho digui –li prego que no ho digui. És a dir, li prego, només, li prego que reconegui que s'ha fet això, i, en tot cas, que em digui què hauria fet més ràpid, vostè: la comissió bilateral, que l'hem fet el 26, que l'hauria fet, el 20? La d'afers econòmics, tres dies abans? Què hauria acordat a la Junta de Seguretat? Perquè aquest és el tema de l'estratègia catalana, senyor Mas: què hem fet, què no hem fet i què es podia fer que no s'ha fet.

Segon bloc... Al consell de seguiment de l'Estatut no m'hi referiré perquè el senyor president ja s'hi ha referit. Segon bloc, tot això que hem fet i tot el que volem fer sota quins principis o criteris ho volem desenvolupar; quins són els criteris i els principis que informen, en definitiva, allò que hem fet i allò que volem fer.

De forma molt ràpida, li'n diré cinc; és a dir, volem desenvolupar l'Estatut amb cinc criteris: primer, amb ambició nacional; segon, amb compromís social; tercer, amb eficàcia; quart, amb rigor, i cinquè, amb lleialtat institucional. És a dir, aquest serà el nostre full de ruta pel que fa referència a principis i criteris de desplegament de l'Estatut.

Amb relació a l'ambició nacional, coincidim amb vostè que l'Estatut ens dona el nivell d'autogovern més alt de la nostra història contemporània. Ho hem repetit moltes vegades. I és des d'aquesta perspectiva que caldrà extreure la màxima potencialitat de la referència als drets històrics continguda a l'article 5 de l'Estatut, amb relació al dret civil, a la llengua i a la cultura, i a la seva projecció en matèries com l'àmbit educatiu i el sistema institucional. Així mateix, caldrà desenvolupar les nombroses i rellevants previsions estatutàries relatives a la llengua pròpia de Catalunya, especialment pel que fa referència als drets lingüístics i a les obligacions que se'n deriven per les previsions de totes, absolutament totes, les administracions públiques.

El segon principi és el compromís social. El principal objectiu de l'Estatut és dotar-nos d'instruments, de competències i de més recursos per garantir el futur de Catalunya com un país socialment just i ecològicament avançat. Tenim –crec que hi coincidim tots els grups parlamentaris– l'ambició de ser..., de convertir Catalunya en un dels països capdavaners d'Europa. És per això que és fonamental desenvolupar el títol de drets, fer efectiva l'ampliació de competències i desenvolupar la Llei de finançament, que per cert en aquests vuit punts que vostè ha dit hi falta qualsevol referència a finançament. Són vuit punts de proposta catalana on la proposta de finançament també ens ha desaparegut dels vuit punts.

Tercer criteri: el criteri de l'eficàcia. Aquí la voluntat del Govern és que volem aplicar i desenvolupar l'Estatut de la forma més directa i immediata possible, partint d'un principi, que sé que pot ser discutit: que l'Estatut desplaça la gestió estatal que s'hi oposi, a l'Estatut. I, per tant, volem desenvolupar l'Estatut sota el principi que l'Estatut pugui desplaçar, desplaçi aquella legislació estatal que s'hi oposi. Això vol dir que només instarem modificacions de lleis de l'Estat quan explícitament aquestes lleis s'oposin a allò que diu l'Estatut.

I, també vull destacar que, com diu l'Estatut, podem desplegar directament el dret de la Unió Europea en l'àmbit de les nostres competències. Per tant, en aquelles competències que en l'Estatut queden definides com a competències de Catalunya tenim la facultat de desplegar directament en l'àmbit de la Unió Europea. Ho volem fer amb rigor –els he de dir que en aquests tres mesos el treball que s'ha fet des de l'Institut d'Estudis Autonòmics, amb tots els departaments, a l'hora de decidir i de veure què vol dir el desplegament, des del punt de vista de les competències, des de les modificacions de llei nostres, de les modificacions de la llei de l'Estat, és un treball absolutament rigorós i molt ampli– i volem fer-ho, evidentment, des de la lleialtat institucional.

Vull fer esment d'un punt que també ha centrat la intervenció del senyor Mas, no?, que és les relacions del Govern central amb el Govern català. I crec que hi han dues paraules que resumeixen el que nosaltres volem. Nosaltres ens plantegem la relació amb el Govern central amb diàleg i amb fermesa. Diàleg i fermesa són les dues paraules que, en definitiva, tirarem endavant en aquesta relació. És evident que sortiran dificultats i sortiran resistències, i és evident que les inèrcies del poder central ens faran difícil determinades aplicacions de l'Estatut. Aquestes inèrcies i aquestes dificultats són una prova que l'Estatut és ambiciós i suposa un pas endavant molt important. Per això som exigents amb el Govern de l'Estat i li exigim rapidesa a desplegar l'Estatut i lleialtat a una norma que és fruit d'un pacte, d'un acord establert amb el Govern de l'Estat.

I és necessari, senyores i senyors diputats, i així ho hem manifestat al Govern de l'Estat, que els continguts de l'Estatut s'incorporin a l'activitat normativa dels ministeris. I coincideixo amb el senyor Mas, que no s'hi incorporen sempre i que sovint no s'hi incorporen. Per tant, hem exigít al Govern central que..., el que diu l'Estatut, que el contingut de l'Estatut s'incorpori a l'activitat normativa. Fonamentalment, els hem dit que cal modificar tres línies d'acció que el Govern central i que l'Administració central tenen, que, en definitiva, lamineixen les nostres competències. Una, la concepció de subvencions que té en aquests moments l'Administració central; dos, la concepció de les lleis de bases, i tres, l'abast dels títols horitzontals de la Constitució. I aquestes tres línies estratègiques –política de subvencions, concepció de llei de bases i l'abast dels títols horitzontals– són qüestions que demanem explícitament, que hem demanat i que defensarem que, en definitiva, el Govern central modifiqui.

He de dir-li, senyor Mas, quan vostè diu que no defensem els interessos de Catalunya, que en tres mesos hem estat contundents en la defensa, i ho continuarem sent. En tres mesos, el Govern català ha portat una llei del Govern central al Tribunal Constitucional, hem presentat un conflicte de competència amb relació al Decret d'ensenyaments mínims de l'educació primària i, en aquests moments, hi han quatre decrets amb requeriments d'incompetència, que si volen després els els cito per no allargar-me més.

Per tant, en tres mesos hi ha hagut un recurs d'una llei del Govern central, un conflicte de competències i quatre requeriments de competències. Per tant, el que no es

pot dir és que el Govern català no defensa, no planteja recursos per defensar les competències de Catalunya. No es pot dir, simplement mirant el que ha passat en aquests tres mesos. Però, com he dit abans, la nostra via no és només la via dels recursos, la via dels requeriments, sinó que hem encetat un nou camí amb la creació d'aquesta subcomissió de prevenció de conflictes, que espero que a mitjà termini doni resultats i que signifiqui que els projectes, que els avantprojectes de llei dels respectius governs es puguin examinar prèviament.

Per tant, diàleg i fermesa, i, si és necessari anar al Tribunal Constitucional, hi anirem, no passa res. Dialogarem, tindrem fermesa i si finalment no hi ha acord, anirem al Tribunal Constitucional.

Tercer bloc. El tercer bloc aniria molt en la línia que el senyor Mas demanava, no?, de quina és la proposta catalana, què cal fer, quina és l'estratègia catalana de desplegar l'Estatut, no? En aquest bloc crec que, a l'hora de parlar de proposta catalana o d'estratègia catalana, cal distingir dues línies d'actuació: la que fa referència al desplegament intern de la Generalitat i la que fa referència al desplegament extern de la Generalitat.

Començaré pel primer. Tampoc aquí vostè n'ha fet cap mena de referència, a qüestions cabdals, importantíssimes que tenim davant nostre. «Desplegament intern» vol dir fonamentalment fer tres coses, des del punt de vista de desplegar l'Estatut. Primera, adaptar el marc institucional de la Generalitat al nou Estatut. I, senyor Mas, això li sembla poc important, és a dir, que l'Estatut ens obligui a adequar el nostre marc institucional? I vostè no hi fa ni una sola referència. És poc important la constitució del consell de garanties estatutàries? És poc important haver de refer la Llei de presidència i govern? És poc important modificar la Llei de la Sindicatura de Comptes o de la sindicatura de Greuges? Per tant, el primer bloc fa referència a la necessitat d'adaptar el nostre marc institucional al nou Estatut.

El segon bloc fa referència a desplegar el títol de drets i deures. Evidentment, com he dit abans, hi ha tot un seguit de lleis que en aquests moments estan en tramitació parlamentària que ja incorporen continguts de l'Estatut. Caldrà continuar amb la llei d'educació, amb la llei de salut pública, amb la llei de primera acollida, i també, evidentment, caldrà continuar amb l'obligació que defineix l'Estatut de definir i aprovar una carta de drets de ciutadania.

I, en tercer lloc, des del punt de vista de desplegament intern, cal que aquelles competències que l'Estatut dóna a Catalunya, que no impliquen transferències, perquè no hi ha mitjans ni econòmics ni humans, automàticament el Govern modifiqui lleis i les faci seves. Per tant, des del punt de vista del desplegament intern, vull insistir en aquestes tres idees: primera, adequació del marc institucional; segona, desplegament del títol de drets i deures, i tercera, exercir de forma efectiva les noves competències.

Què cal fer amb relació al desplegament, amb relació a l'Estat? En primer lloc, posar en marxa les tres comissions que preveu l'Estatut. La Comissió Bilateral ja està creada. Vull remarcar la importància de la Comissió Bilateral com el primer espai de bilateralitat que té

Catalunya de forma estable; abans, en l'anterior Estatut, no ho tenia. La comissió d'afers econòmics, i en els propers dies o en les properes setmanes es constituirà la comissió d'infraestructures, atès que tant el Govern central com el Govern català ja han nomenat els seus respectius representants.

Amb relació a l'Estat, vull destacar el fet que l'Estatut preveu més de setanta instruments o mecanismes de participació de Catalunya en polítiques de l'Estat, de tota mena: designació, com he dit abans, de representants en institucions econòmiques i socials; representants en entitats, com el Cadastre de l'Estat, entre la Generalitat i els ajuntaments; preveu informes preceptius, per exemple, amb relació a les subvencions no territoritzables; preveu la subscripció de convenis; preveu la participació, sense determinar com, en temes tan importants com la política d'immigració a nivell general.

I cal –i aquest sí que és absolutament molt important– que les lleis de l'Estat s'adeqüin a l'Estatut. Aquí el llistat de lleis que s'han de modificar és amplíssim, jo en vull destacar per la seva importància tres: la Llei orgànica del poder judicial, la Llei orgànica del Tribunal Constitucional i la Llei reguladora de l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal.

La primera, la Llei orgànica del poder judicial, ha de permetre, en definitiva, fer efectiva la creació del consell de justícia de Catalunya; ha de permetre habilitar en els termes que diu l'Estatut el Tribunal Superior de Justícia; ha de fer possible l'Administració del personal, i també el fet de la llengua pròpia de Catalunya en l'Administració de justícia. En aquests moments, des del Govern i des de la conselleria de Justícia, s'està portant una negociació perquè aquesta llei que s'està tramitant en el Congrés dels Diputats finalment contempli les exigències que determina l'Estatut de Catalunya.

Amb relació al Tribunal Constitucional, ho he explicat abans, s'està en tramitació, s'ha aconseguit ja, en definitiva, amb esmenes transaccionals votades crec que per tots els partits, excepte el Partit Popular, que els membres del Constitucional que determini el Senat han de ser producte de les propostes que facin les comunitats autònomes.

I també, en aquests moments, s'està tramitant la llei del Ministeri Fiscal.

Vaig al punt de les transferències, també molt ràpidament. M'interessaria també saber si podem compartir, o no, el criteri del Govern. Per tant, amb el que ha dit el senyor Mas he tingut una certa confusió. El Govern pensa que del contingut de l'Estatut es desprenen quaranta transferències automàticament. És a dir, fa un any o fa dos anys havíem d'anar a Madrid a demanar políticament que volíem Rodalies Renfe. En aquests moments, es desprèn automàticament. La nostra estratègia és: «Escolti, iniciem el traspàs d'aquestes quaranta i hi incorporem, això sí, aquelles que considerem que, tot i no estar en aquestes quaranta, són importantíssimes o urgents, com, per exemple, l'aeroport.» El traspàs de l'aeroport o dels aeroports no es desprenen de l'Estatut.

Des d'aquest punt de vista, el que vull dir és que dintre d'aquestes quaranta n'hi han de tan importants com els

serveis ferroviaris, com la Inspecció de Treball, com les funcions i els serveis de la Seguretat Social, com les mútues d'accidents, com l'ordenació i gestió del litoral. És a dir que entre les quaranta transferències que es desprenen de l'Estatut hi ha un bon paquet de transferències que han de significar un augment importantíssim de l'autogovern català.

Evidentment, en aquest llistat de quaranta transferències no es tanquen totes les transferències a què volem aspirar. Evidentment, aplicant l'article 152 o simplement com a conseqüència d'acords de la Comissió Bilateral, que estem disposats a parlar-ne.

Amb relació a la Unió Europea i a l'acció exterior, també en aquest camp l'Estatut significa avenços importants. He dit abans ja que el Govern ha pres la iniciativa de la creació de la delegació de la Generalitat a Brussel·les; que en aquests moments en les delegacions de l'Estatut que negocien a la Unió Europea ja des de fa temps hi ha representació dels consellers i conselleres de les comunitats autònomes i, en tot cas, de Catalunya –una reivindicació històrica de Catalunya que es va aconseguir en l'anterior legislatura–, i que l'Estatut preveu també que, davant de la possibilitat de revisió de tractats de la Unió Europea, el Govern i el Parlament han de manifestar la seva opinió. Vull dir que aquest és un punt especialment important, que vull destacar, atesa la importància que pot tenir en la perspectiva de la revisió dels tractats de la Unió Europea.

Per acabar voldria referir-me simplement a dues qüestions: al finançament i a les infraestructures de transport ferroviàries i aeroportuàries. Parlar d'autogovern és parlar de finançament; estan estretament lligats. Aquesta legislatura ha de ser –i serà– la legislatura del nou model de finançament: un model estable basat en els principis i criteris que estableix l'Estatut, perquè l'Estatut no ofereix un model tancat i definit, com vostès saben, però sí criteris clars que ens permeten definir un model a l'alçada de les nostres necessitats i que ens permet avançar en el conjunt de l'Estat en la perspectiva d'un model de finançament de caràcter federal.

En primer lloc, voldria recordar els principis o criteris que es desprenen de l'Estatut; en segon lloc, fer un repàs de l'agenda de desplegament de l'Estatut, i en tercer lloc, referir-me de forma particular a alguns elements de la proposta de finançament. Amb relació als principis, recordar simplement, mot ràpidament, els quatre. L'Estatut és un estatut que parla de major autosuficiència de Catalunya, amb el nou finançament Catalunya serà més autosuficient; tindrem, en segon lloc, més autonomia financera; hi haurà, en tercer lloc, un increment de la capacitat de gestió, i en quart lloc, hi haurà proposta de solidaritat i anivellament en la línia que vàrem defensar i vàrem aprovar en el text estatutari.

Hi ha una altra qüestió importantíssima, que les senyores diputades i senyors diputats que van negociar coneixen perfectament, que era la dificultat que vàrem tenir de no supeditar l'Estatut a la LOFCA. I aquest és un estatut en què l'Estatut no queda supeditat a la LOFCA.

Quina és l'agenda de treball des del punt de vista del finançament? Sis mesos després de l'entrada en vigor, constitució de la Comissió d'Afers Econòmics i Fiscals.

Ja s'ha fet; aquesta comissió s'ha constituït i ha pres acords, com abans he dit. En segon lloc, creació, abans d'un any, de l'Agència Tributària de Catalunya, projecte presentat i en què volem i esperem la seva contribució perquè la puguem aprovar abans de l'estiu. Constitució, en el termini de dos anys, del consorci entre l'agència catalana i l'Administració Tributària de l'Estat. Dos anys, també –per tant, 9 d'agost del 2008–, per tenir acabats i concretats els preceptes de finançament. I cinc anys –el 9 d'agost del 2011– per a tota l'aplicació efectiva, en definitiva, de tot el títol sisè. Aquesta és l'agenda de finançament, que fins ara anem complint de forma absolutament rigorosa.

La negociació amb l'Estat del finançament, evidentment, no serà fàcil; redistribuir poders sempre costa, redistribuir recursos econòmics sempre costa. Però, com repetidament ha dit el conseller d'Economia, el senyor Castells, hem estat i serem exigents amb el compliment que significa l'Estatut de Catalunya pel que té de més autosuficiència per a Catalunya, més autonomia per a Catalunya i una proposta solidària des de Catalunya.

Acabo amb el servei de rodalies ferroviàries i l'aeroport. Aquests dies..., en fi, aquests dies no: fa mesos que tot el país és conscient de la importància, des del punt de vista de la competitivitat i de la productivitat i del futur de Catalunya, de la qüestió de les infraestructures. Els he de dir que el proper 16 d'abril, en la comissió bilateral que es celebrarà a Barcelona, un dels punts de l'ordre del dia d'aquesta comissió bilateral serà el tractament de la situació i de les perspectives de les infraestructures, especialment de transports, de l'Estat a Catalunya. Hem dit repetidament que la situació de rodalies de Renfe és intolerable, i així ho ha manifestat el Govern repetidament, amb un exigència al Govern de l'Estat de compromisos concrets, en definitiva, que posin fi a aquesta situació i dels quals es va donar compte en aquesta cambra. El compromís del Govern és fer el seguiment de les actuacions del pla de xoc que estem fent i que s'estan complint.

La situació actual de Renfe a Catalunya ens reforça encara més que des de la proximitat es pot gestionar millor el servei ferroviari de rodalies. Ara bé, per traspassar-lo és necessari que el Govern de l'Estat es comprometi a fer les inversions necessàries per superar els problemes actuals i modernitzar el material mòbil per donar un servei de qualitat.

El Govern, especialment el seu president i el conseller Nadal han expressat la coincidència en les demandes que una bona part de la societat civil, dels sectors econòmics, van manifestar en l'acte del passat 22 de març. Vull agrair-ne la tasca, la pressió d'aquests sectors amb relació al futur aeroport del Prat. Coincidim plenament amb la necessitat d'un model de gestió aeroportuària descentralitzada, amb gestió individualitzada de l'aeroport del Prat i que esdevingui un centre de connexió de vols intercontinentals. Expressem la nostra coincidència amb aquesta proposta.

Pensem, d'altra banda, que l'aeroport del Prat ha de ser gestionat per un consorci amb participació de l'Estat, de la Generalitat, de l'Administració local i dels sectors privats, i que el Govern català hi ha de tenir una posició

determinant. Fem també nostres, i ho hem fet saber, les exigències que els aeroports de Girona, Reus i Sabadell siguin traspassats a Catalunya. Tot plegat, per contribuir a la creació d'un veritable sistema aeroportuari català.

Els propers dies, com els he dit també, es constituirà la comissió d'infraestructures, amb la participació del Govern de la Generalitat, del Govern de l'Estat i de l'Administració local. Ambdós governs ja n'hem nomenat els components. I, com he explicat, el grup de treball constituït per la comissió bilateral està treballant en la metodologia de càlcul per establir la inversió en infraestructures que preveu l'Estatut.

Quatre conclusions. Primera: tenim un bon estatut, referendat per la ciutadania, en vigor i plenament aplicable –tenim un bon estatut, referendat per la ciutadania i plenament aplicable. El que cal és serenar i ferma, i no alarmisme ni dramatisme.

Segona conclusió: el Govern està desplegant l'Estatut amb celeritat, amb fermesa i amb eficàcia, i també té la voluntat clara i decidida de desplegar l'Estatut amb totes les seves potencialitats.

Tercera conclusió: actuarem amb fermesa i amb voluntat de diàleg amb el Govern de l'Estat, per tal d'impulsar el desenvolupament de l'Estatut, que requereix la seva participació per exigir respecte al text estatutari.

I quarta conclusió: tenim una estratègia catalana; tenim un full de ruta per desenvolupar, rigorós; tenim en tres mesos una estratègia claríssima de prioritats des del punt de vista de desplegament intern, de desplegament extern, de defensa de l'Estatut, de proposta d'inversions. Tenim aquesta proposta catalana, i ens agradaria que ens diguessin si hi estan d'acord, o què hi troben a falta o què hi volen afegir. Estem oberts a la incorporació de propostes. Però crec que en les pàgines que els he llegit queda clar que hi ha una estratègia catalana absolutament ferma i contundent per defensar l'Estatut.

Vull dir, per acabar, que som en una nova fase de la identitat construïda per mitjà de la millora de les condicions de vida i treball de la gent que viu i treballa a Catalunya. La nostra identitat, la identitat de Catalunya, s'enforteix si tenim un horitzó, un projecte de país compartit i posem el desenvolupament de l'Estatut al servei d'aquest objectiu. L'Estatut, senyores i senyors diputats, no és un problema, malgrat que alguns el volen convertir en un problema. L'Estatut és un instrument i una oportunitat. Ha de servir per unir i no per dividir. No caurem en el parany del soroll en què alguns ens volen situar; aquí no ens hi trobaran. No volem polèmiques estèrils al voltant de l'Estatut, entre moltes altres coses, perquè la ciutadania ens reclama impulsar i accelerar les reformes institucionals, socials i ecològiques necessàries per fer front al repte de l'accés a l'habitatge, de la demanda de millores de serveis socials o el repte que suposa la immigració.

L'Estatut és de tothom, dels que van votar que sí i dels que van votar que no, dels que són al Govern i dels que són a l'oposició. Per això, on sí que ens trobaran és en el diàleg en una defensa de l'Estatut tan unitària com sigui possible i necessària.

Moltes gràcies.

El president

Poden posicionar-se els grups parlamentaris. Té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarro

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els he dir que la resposta inicial del president de la Generalitat no l'he acabat d'entendre, sincerament. Primer, perquè no s'acaba d'entendre que vostè llegeixi una resposta avui que, per tant, estava preparada i que en moltes ocasions no fa ni referència al que s'ha dit ara. Vostè portava un discurs fet, passés el que passés, es digués el que es digués aquí. Ja ens hi té acostumats, en gairebé tota mena d'intervencions, però, home, aquest cop era una mica diferent. I he vist aquí, doncs bé, una resposta, «si m'apura», bastant administrativa, per entendre'ns. Per entendre'ns més clar: poc de president. Aquesta és la sensació que he tingut jo, almenys. Em sembla que requeria un altre tipus de resposta, sobretot feta d'una manera, la nostra intervenció, en què s'articulaven una sèrie de propostes. No he sentit ni una sola referència del president de la Generalitat a cap d'aquestes propostes, ni una. Suposo que alguna opinió deu tenir, sobre tot això, i m'imagino que aquesta opinió l'ha d'expressar el que encapçala el Govern, que en aquest cas és vostè, el mateix president de la Generalitat, no?

El que sí que he sentit molt és parlar de fermesa: s'ha parlat de fermesa per part de vostè, per part del senyor Saura, de coherència... Vostè, senyor president, creu que està en condicions avui, precisament, de venir a parlar de fermesa i de coherència? Però si li han posat la presidència de la Generalitat a subhasta pública! Segons quina fos la resposta de Convergència i Unió durant aquest plenari, podria passar que vostè i el seu Govern tinguessin les hores comptades. (*Remor de veus.*) I vostè ens parla...? Si no ho he sentit malament durant aquests últims dies, a menys que no siguem durs d'oïda. Però, vaja, ha quedat bastant clar, no?, i a més a més s'ha reiterat. I vostè ens parla de fermesa i de coherència, com si no passés absolutament res? Li posen la presidència de la Generalitat a subhasta pública –que això sí que no es pot negar; després passarà o no passarà, però la hi posen–, i vostè ve aquí al Parlament i ens parla de fermesa i de coherència. Vostè presideix un govern que, escolti'm, la coherència és l'última cosa que té, l'última cosa que pot exhibir, l'última cosa que pot lluir. Vostè creu que un president de la Generalitat que actua amb fermesa, segons diu vostè, en tots els terrenys, no?, pot acceptar que públicament se li faci un repte d'aquestes característiques i mirar cap a un altre costat? Vostè creu que altres presidents de la Generalitat –no en citaré noms– es deixarien fer això sense fer res, simplement deixant passar el temps?

I després vostè parla de desafecció de la política de cara a la ciutadania. I vostè creu que aquests espectacles no creen desafecció? Això és innocu, això no crea desafecció. Un govern que teòricament havia de seguir una línia molt diferent, es deia, del tripartit primer, no?, i que quatre mesos després de constituir-se provoca aquest espectacle dantesco, per no dir tragicòmic, i vostè que

l'encapçala no diu res?, només mira cap a un altre costat, i ens parla de coherència i ens parla de fermesa? Jo crec, senyor Montilla, que avui vostè no està en condicions d'expressar-se en aquests termes, no ho està. I ho lamento, però és així, i vostè també ho sap.

I vostè, evidentment, doncs, segurament ha intentat introduir autoritat dintre del Govern, i a més a més ha deixat que se'n presumís, de tot això. Però la pregunta que ens fem és si potser hi havia més dosi d'autoritarisme que no pas d'autoritat, que no és el mateix –no és el mateix. Potser vostè sí que ha intentat ser autoritari, però potser el que no ha tingut és prou autoritat perquè un govern sencer s'aplegui entorn d'un president en funció d'uns objectius de país i de govern. Almenys això és el que hem observat. I em sembla que això no es pot pas..., mirar cap a un altre costat, no?

Alguna explicació que he sentit del portaveu del Partit Socialista és que, bé, això un provoca un partit que ja se sap que són com són. Sí, però la pregunta que ens hem de fer és si a aquesta situació s'hi arriba perquè vostès..., i concretament vostè també és com és. (*Rialles i remor de veus.*) Podria passar això, no? –podria passar. És a dir, que com que és com és, o són com són vostès també, doncs, aleshores provoquen que hi hagi, doncs, un daltabaix d'aquesta magnitud, en un moment en què el senyor Saura ens reconeixia que certament és un moment històric, no? –ho he sentit bé. I, en un moment històric, la nota que dóna el Govern de la Generalitat és aquesta. Aquesta és la imatge que ha de crear efecte entre la política i la ciutadania?, aquest desconcert i aquesta confusió general?, quan resulta que un partit que està en el Govern els està dient que està disposat a canviar de govern per fer exactament el contrari del que es va decidir fa quatre mesos. Que, per cert, parlant d'independències i d'altres coses, em sembla que no hi ha res més dependent que posar de president de la Generalitat una persona que encara avui és membre de l'executiva d'un partit d'àmbit estatal. Això és exactament als antípodes de la independència, exactament als antípodes.

Per tant, escoltin, nosaltres estem disposats a escoltar totes les raons, totes les versions, estem disposats a aprendre, fins i tot, del que vostès diguin aquí, si en alguna cosa ens podem equivocar, i a rectificar, si cal, alguna posició nostra, si arribem a la conclusió que no estem del tot encertats. Estem disposats a això. Ara, que ens vinguin a donar lliçons de fermesa, de coherència i d'afecció entre la política i la ciutadania en aquests dies, doncs, miri, vostès estan en un món completament diferent, que em sembla que no és el món real a més a més; o potser estan en un altre món, que és aquell de dir: «Escolta'm, tu, aquí, ocupació del poder amb majúscules, al preu que sigui; ocupació del poder al preu que sigui.» I aquesta és la nova norma, i aquesta és la norma de conducta. I a partir d'aquí, doncs, com diuen en castellà, no?, *ande yo caliente y ríase la gente*. Em fa la impressió que això també pot anar per aquí.

El senyor president de la Generalitat ens deia que per què tenim l'Estatut, i ens recordava, jo crec que amb raó, i ho he reconegut moltes vegades des d'aquesta tribuna mateixa, ens recordava que l'Estatut va ser possible perquè hi va haver una confluència d'iniciatives i

de forces polítiques que així ho varen fer. Però de tota manera, com que el president de la Generalitat és un home que no busca mai la confrontació, ja ho han escoltat, no?, ens recordava que el president Jordi Pujol no va poder tirar endavant un nou estatut perquè el Partit Popular ho va impedir.

Gravíssim error i gravíssima visió sectària per part seva, senyor Montilla, perquè no va ser així. El senyor Jordi Pujol va començar la seva presidència amb un estatut que era el de l'any 79. Va fer el màxim que va poder i el màxim que va saber, i Déu n'hi do el resultat –i Déu n'hi do el resultat–, del qual encara vostès viuen, per cert, dintre del Govern, d'aquells rèdits, d'aquell moment i d'aquells resultats d'aquells moments. Déu n'hi do el que es va aconseguir!

Però sap què va fer, el senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat? Entre l'any 99 i l'any 2003, i alguna cosa en dec saber, perquè vaig estar bastant a prop d'ell, va intentar davant del Govern espanyol que hi hagués el màxim aprofitament possible de l'Estatut de l'any 79, que encara quedava pendent de complir en alguns dels seus termes. I a més a més dins del marc constitucional. I si vostè repassa els arxius de la Presidència de la Generalitat, veurà que això va ser així. El que passa és que hi havia un govern amb majoria absoluta a Madrid, el Govern del Partit Popular, que, si no recordo malament, va dir que res de res, una vegada s'havia fet l'acord de finançament. Però va dir més aquell Govern, va dir: «Si vostès volen, si vostès volen més poder, el que han de fer és oblidar-se de l'autonomia, que ja tenen la que tenen i ja en tenen prou, i venir aquí a Madrid a cogovernar Espanya.» I el senyor Jordi Pujol els va dir que passi-ho bé i que ja ens tornàrem a trobar en algun altre moment.

Aquesta és la història, senyor Montilla. Explicada sectàriament, encara que ara vostè somrigui, explicada sectàriament es pot explicar com vostè diu. I sap també per què hi va haver estatut després? Perquè hi havia tres forces polítiques que van integrar un Govern que el van promoure i una Convergència i Unió que també el va promoure, en igualtat de condicions. Aquesta és la història real.

I li diré una altra cosa. De totes les formacions polítiques que hi havia a Catalunya en aquell moment, l'única que era aritmèticament imprescindible perquè hi hagués estatut sap quina era? el Partit Socialista de Catalunya no; era Convergència i Unió. L'única aritmèticament imprescindible a Catalunya. I què va fer Convergència i Unió? La seva aposta ja la coneixem; ho va repetir durant mesos i mesos i mesos. Vostè va anar advertint..., que això evidentment no era derrotista, ni era catastrofista, no? Recordin el senyor Montilla d'aquella època, no? Ho recordarem molt bé i ho recordarem durant molts anys: «Segur que això no sortirà, perquè Convergència i Unió s'ho carregarà.» Se'n recorden d'això, no? Tots ho recordem. Mesos i mesos i mesos amb fanàtic derrotisme, senyor Montilla; fanàtic derrotisme sobre el país.

I per què deia vostè això? Ho deia per una raó molt senzilla, que, per cert, els dirigents d'Esquerra Republicana ja havien identificat abans, concretament el senyor

Carod, perquè si vostès haguessin estat a l'oposició se l'haurien carregat. I com que el va traïr el subconscient es va pensar que tothom, en termes de país, actuava exactament igual. I es va equivocar. Per què vostès efectivament se l'haurien carregat des de l'oposició. No ho dic jo, eh? Ho diu el senyor Carod. Va dir que justificava el primer tripartit, perquè precisament una Convergència i Unió a l'oposició podia dir que sí a l'Estatut i en canvi un Partit Socialista de Catalunya no podia dir que sí a l'Estatut des de l'oposició. No són paraules meves. Són paraules de qui l'ha fet president a vostè. O també em falla la memòria aquí? Jo recordo perfectament això i recordo entrevistes fetes exactament en aquest sentit.

Per tant, escolti'm, per què tenim estatut? Doncs miri, pel primer tripartit, per Convergència i Unió, que va ser absolutament clau, no precisament per vostè, personalment, deixi'm dir-li, no precisament per vostè, i també per un senyor que es diu Pasqual Maragall, que per cert en un moment determinat estava en aquesta sessió, cosa que vol dir que no deu ser una sessió tan oportunista, perquè si l'expresident de la Generalitat hi assisteix, deu tenir algun interès, perquè, si no, no hi vindria, si purament fos oportunista. M'ho imagino –m'ho imagino. Per tant, escolti'm, per tot això tenim l'Estatut, per tot això.

I ara li diré una altra cosa. Si haguéssim estat pendents només de vostè, no el tindríem. Si haguéssim estat pendents de vostè, no el tindríem, l'Estatut. I vostè també ho sap. *(Pausa.)* Sí, sí, i vostè també ho sap. Perquè li torno a recordar que va ser el primer dirigent del Partit Socialista a nivell de tot Espanya, abans que el senyor Bono, abans que el senyor Rodríguez Ibarra, abans que tota la parafernàlia de veus que es van organitzar, va ser el primer dirigent del Partit Socialista de tot Espanya que va dir que aquest Estatut seria rebaixat a les Corts espanyoles.

I no només va dir això, sinó que a més a més ho va fer, perquè van presentar les esmenes corresponents. O no les van presentar? I després els dirigents d'Esquerra diuen que és clar, que el Partit Socialista de Catalunya i Convergència i Unió són iguals en termes nacionals. Tan iguals, tan iguals, que ells va presentar les esmenes i nosaltres no. *(Veus de fons.)* No, no, perdoni, tan iguals que resulta que vam actuar d'una manera absolutament diferent.

I encara els recordaré una cosa més, posats a repescar la història; encara els recordaré que el mes d'octubre de l'any 2005, poques setmanes després d'aprovar-se l'Estatut en aquest Parlament, es va posar a votació una moció en aquesta casa que obligava els partits catalans a no presentar esmenes. Saben qui s'hi va oposar, a aquesta moció? El tripartit. Octubre del 2005, tres setmanes després d'aprovar-se l'Estatut en aquest Parlament, Convergència i Unió en el debat de política general, en plena crisi de govern, que sembla que és la tònica general del tripartit, quan el senyor Maragall volia canviar el seu Govern i el senyor Montilla no el va deixar, entre d'altres, en aquell moment Convergència i Unió va posar a votació en aquest Parlament una moció, una proposta que deia exactament això, que no s'havien de presentar esmenes per part dels partits que havien votat a favor de l'Estatut del 30 de setembre. I aquesta proposta no va prosperar.

Per tant, escolti'm, sabem molt bé per què tenim Estatut, gràcies a qui i bastantes altres coses. I per cert, si hi han insinuacions..., perquè avui han tornat a sortir, no?, cosa que no acabo d'entendre, perquè ja és l'Estatut..., com vostè deien molt bé, em sembla que ho ha dit el senyor Saura, hi estic totalment d'acord, és l'Estatut del poble de Catalunya, no? Però si hi ha insinuacions sobre les fotografies i els pactes i el no sé què, jo em pregunto aleshores una cosa, que deu ser bastant de calaix, no?: si tan dolent va ser tot allò, per què ara no volen que no es toqui en el Tribunal Constitucional tot això? Ara resulta que la màxima de tothom és: «Que no el toquin!» I no només que no el toquin, sinó que els dirigents d'Esquerra Republicana ens fan saber que la declaració d'un estat propi per Catalunya depèn que aquest Estatut es toqui o no en el Tribunal Constitucional. Dius: «Mare de Déu santíssima! Com pot ser això? Si tan dolent és tot això, per què aquest desig i aquest neguit que no es toqui?» O és que també aquí hi ha alguna traïció, diguem-ne, de subconscient, no?

I li recordaré, senyor president de la Generalitat, una altra cosa, que val la pena també recordar ara, perquè com que aquí veig que vostè presumeix de determinades iniciatives, jo voldria recordar que vostè, mentre es tramitava l'Estatut a Madrid, era ministre del Govern espanyol, l'únic ministre del PSC –l'únic ministre del PSC. Però no només ministre del Govern espanyol, en nom del PSC; primer secretari del Partit Socialista de Catalunya.

I la pregunta que ens hem de fer tots plegats és: vostè on va ser en aquesta negociació? On era vostè? Ja sabem que no té afany de protagonisme, però home, afany que alguna vegada se'l vegi en algun lloc defensant les posicions d'un partit català, potser no és molt demanar això, no? I li vull recordar, posats a fer, que hi havia coses tan difícils de dir que sí, tan difícils, com per exemple els paradors de turisme. Que sap de qui depenien? De vostè. Miri si era difícil dir que sí a això. I li poso aquest exemple, i no és precisament el més important.

Però, home, quan es presumeix de determinades coses, senyor Montilla, s'ha de saber molt bé quin terreny es trepitja, perquè miri, de tots els temes que depenien del seu ministeri, pràcticament no en va sortir cap en l'Estatut. Ja és gros això, eh? Jo li demano una mica més de discreció i una mica menys d'audàcia en alguns comentaris. Una mica més de discreció i una menys d'audàcia. Perquè alguns recordem la història, sencera –sencera–, i per tant la podem explicar. I explicada en aquests termes no és que vostè, diguem-ne, en surti molt ben parat de tot plegat.

Per tant, escolti'm, és veritat, hi va haver tres formacions polítiques que van dir que sí, que ho van impulsar. Hi va haver una formació política que estava a l'oposició i que també va dir que sí. I aquesta formació política que estava a l'oposició..., els vull recordar també una altra cosa: que sent no imprescindible aritmèticament a Madrid, com per cert el PSC ens va recordar moltes vegades, al final va ser aquella que va aconseguir que hi hagués un acord, que no va ser mèrit seu, exclusivament, ni de bon tros, i jo ho he reconegut sempre, però que per a alguna cosa, per tot plegat, també devia servir el que va fer Convergència i Unió, alguna cosa.

Vostès ens parlen de la resposta catalana, senyor Saura, que ja existeix. I gairebé tota la seva intervenció va en la línia de: «És que aquesta gent de Convergència i Unió estan neguitosos, no troben el seu paper» –segons ens ha dit, no?–, «i aleshores, doncs, ens “apreten”, pobrets, al Govern, ens “apreten”, perquè anem més de pressa.» No senyor; s'ha equivocat, senyor Saura. No els hem parlat en cap moment de celeritat. No hem parlat de calendari, en cap moment. Jo sé perfectament que un estatut nou no es pot desplegar en quatre mesos ni tan sols en quatre anys. Sencer. I en vint-i-tres, senyor Maragall, ja que vostè intervén en aquesta sessió, li diré que, efectivament, en vint-i-tres depèn dels governs que hi hagin a Madrid. M'entén? (*Remor de veus.*) Si hi han governs amb majoria absoluta del Partit Socialista, aleshores no. I si són governs amb majoria absoluta del Partit Popular, tampoc. Això segurament és mèrit seu i també mèrit del PSC. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor Saura, sé molt bé que això no és un problema de calendari ni és un problema de celeritat. Però deixi'm dir-li que sí que és un problema d'actitud –que és un problema d'actitud–; això sí que ho és. D'actitud sí. I si no fos un problema d'actitud, diguin-me aleshores per què se'ls ha organitzat, utilitzant una expressió col·loquial, el sidral que se'ls ha organitzat a dintre del Govern aquests darrers dies?

Perquè, escolti, si jo no recordo malament, aquest caos que tenen a sobre, amb subhasta pública de la presidència de la Generalitat, amb proposta de canvi de Govern a setmanes vista, no deu ser per les polítiques socials, no?, que jo sàpiga. No deu ser tampoc per alguna infraestructura en concret? Deu ser pels temes nacionals? Deu ser per l'autogovern? Perquè a més a més la proposta que fan els dirigents d'Esquerra és estrictament de tema nacional.

Per tant, no ens estem inventant res. No estem parlant del calendari, senyor Saura, estem parlant d'alguna cosa que va molt més enllà d'un calendari. I em sorprèn que vostè, que és un home, doncs, de perspicàcia fina, per entendre'ns, no ho hagi copsat així. No estem parlant del calendari, estem parlant de l'actitud, i que el Parlament de Catalunya, amb tot el que està caient pertot arreu i totes les maniobres que s'estan fent pertot arreu, recordi, es recordi a ell mateix, recordi al poble de Catalunya i recordi a l'Estat espanyol que tenim aquí una proposta aprovada pel 90 per cent dels diputats del Parlament de Catalunya, que marca un horitzó i que no hi pensem renunciar col·lectivament. Això vostè creu que és publicitat, de veritat? Vostè creu que es publicitat això. Molt bé.

Potser el problema és que algun dels partits del tripartit avui no està en condicions de votar-ho, això. No deu ser això, més que publicitat? També és publicitat fer una referència a l'informe de l'advocat de l'Estat, que vostè avui, deixi'm dir-li, eh?, incomprensiblement ens torna a dir allò que ja van dir el senyor Carod i el senyor Montilla: «Visca, visca, visca!», perquè ens han dit que és constitucional. Això ens ho ha de dir un advocat de l'Estat perquè vostès es posin contents? Però no havien dit que només votarien allò que fos constitucional? Però que no havien passat per tots els filtres? Que no havíem quedat d'aquesta manera? Que no van fer una qüestió

de principi que féssim cas als informes del Consell Consultiu durant l'estiu del 2005? Que no en van fer una qüestió de principis, de tot això, vostès?

I ara resulta que un advocat de l'Estat els fa un dictamen que diu: «Ei, però que diguin que és constitucional...», això sí, buidant-ne el contingut –suposo que se l'ha llegit, no? –, buidant-ne el contingut, és a dir, li tornem una capsa però sense res a dintre, i vostès estan contents. Doncs aleshores, com volen defensar l'autogovern de Catalunya si vostès fan aquest tipus de manifestacions? Escoltin, que els membres del Tribunal Constitucional també en prenen nota, d'això, eh? Resulta que el Govern de la Generalitat està content amb l'informe de l'advocat de l'Estat. I avui ho tornen a dir i a la seu del Parlament de Catalunya! Doncs, Déu n'hi do, per defensar l'autogovern de Catalunya amb fermeza, eficàcia i no sé quantes coses més. (*Aplaudiments.*) Déu n'hi do –Déu n'hi do.

Per tant, escoltin, jo demano actituds. I vull recordar que la intervenció que he fet en nom de Convergència i Unió, em sembla que ha estat una intervenció que precisament buscava actituds des del Parlament de Catalunya que fossin constructives i, alhora, fermes i, alhora, que en bona part poden ser aprovades per majoria, em sembla. O no pot ser aprovat per majoria avui, en aquest Parlament?, què ens ho impedeix? Dir que anirem a la negociació del tema dels aeroports amb una voluntat que l'organisme que gestioni l'aeroport del Prat tingui majoria de les institucions catalanes, què ens impedeix votar això? La por que alguns no ho puguin assumir? És això el que ens ho impedeix? Què ens impedeix avui votar –una cosa que no he dit a la primera intervenció i afegeixo ara–, què ens impedeix votar avui, o demà, que el Govern de la Generalitat, el senyor conseller d'Economia, negociarà el finançament que ens correspon d'acord amb l'Estatut, que és un nou model de finançament, sense esperar la Llei orgànica de finançament del conjunt de les comunitats autònomes? Perquè els lletrats del Parlament diuen que això és perfectament possible.

Ara, s'han llegit l'informe del PSOE sobre *la España plural*?, el més recent?, el de fa quatre setmanes? Se l'han llegit, o no se l'han llegit, aquest? També hi està d'acord, senyor Saura?, hi està d'acord, vostè, senyor Montilla, amb aquest informe? Sap què diu, aquest informe, sobre el finançament? Que res de negociació bilateral i que tot s'ha d'esperar a la negociació multilateral, és a dir, a la LOFCA. És a dir, de tot el que hem fet i de tot el que ens van dir que era així, ara ens diuen que re de re. Tampoc els preocupa, això? Això tampoc els preocupa. Això no justifica, per exemple, aquesta presa de posició del Partit Socialista a nivell espanyol no justifica que hi hagi un ple del Parlament per parlar del finançament de Catalunya i per marcar posició des de les institucions catalanes? Tampoc ho justifica, això?

Doncs, nosaltres entenem que sí –nosaltres entenem que sí. I esperem que aquest Parlament voti resolucions presentades per Convergència i Unió o per altres formacions polítiques, però coincidents en aquesta línia d'esperit constructiu, per una part, però també fermesa, per una altra. Fermeza no de bla, bla; la fermeza es de-

mostra, en aquest cas, en les votacions –es demostra en les votacions. I jo demano que en el moment en què hi hagi aquestes votacions, doncs, s'actui en conseqüència. Tot això, senyor Saura, no és publicitat; no és publicitat, em sembla a mi. I em sembla que, per poc que vostès hi pensin, també coincidiran en això.

La darrera cosa que els volia dir: vostè, senyor president, ha parlat de confrontació i ha dit que vostè està per evitar-la, la confrontació; ha dit exactament això: «Jo estic per evitar la confrontació.» I em parla d'un estatus especial del cap de l'oposició. Miri, li asseguro que no pretenc cap estatus especial, de veritat. Li torno a dir el mateix... I no em digui el que va fer el senyor Jordi Pujol fa vint-i-set anys, m'entén?, perquè és que..., no s'aguanta. Ja, com a argument, això ja no val. Governant vostès, recordar que el senyor Jordi Pujol, fa vint-i-set anys, va fer no sé què o va dir no sé què, ja demostra una poca alçada de mires realment preocupant.

Li diré una cosa, de tota manera. Jo no estic aquí per defensar, doncs, una acció concreta, no?; sí una obra col·lectiva, però no una acció concreta. Però li diré una cosa: l'any 1980, el senyor Jordi Pujol els va oferir a vostès governar junts. Gran confrontació, eh?, gran manca de diàleg, petita alçada de mires, no?, del senyor Jordi Pujol. I què van fer vostès en aquell moment? Ei!, moment històric: construcció de l'autogovern de bell nou. Aleshores la Generalitat no tenia 35 bilions de les antigues pessetes de pressupost, ni tenia pràcticament ni una sola competència. Què van dir vostès? Si hem de parlar de vint-i-set anys enrere, parlem-ne, no? Vostès van dir que no.

Per tant, escolti'm, no es tracta de donar-li un estatus especial al cap de l'oposició. Es tracta simplement que si parlem d'una estratègia catalana, si ha de ser catalana, doncs, home, que sigui per la màxima majoria possible. I vostès no ens poden demanar, ni tan sols..., fixi's bé en el que diré i disculpi'm si el to li sembla excessiu, però ni tan sols moralment no ens poden demanar una adhesió a les tesis del Govern i del tripartit. No ens ho poden demanar, això; una adhesió, no. Ens poden demanar una negociació amb el tripartit; ens poden demanar que les seves tesis i les nostres siguin confrontades civilitzadament i, en part, assumides les nostres. Perquè, si qualsevol cosa que no sigui una adhesió al que vostès diuen o proposen ja és confrontació i és oportunisme, com he sentit dir avui, quin concepte vostès tenen de la democràcia o de la qualitat democràtica? (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Home, és clar! Quin concepte tenen de la democràcia? La democràcia no és l'adhesió a algú perquè aquest ha decidit fer això d'aquesta manera, sinó que és una negociació de tu a tu, i més, crec jo, amb una força política, que és Convergència i Unió, que és la primera força d'aquest Parlament de Catalunya, no perquè nosaltres ens ho hàgim inventat, sinó perquè així ho han decidit els ciutadans de Catalunya el passat dia 1 de novembre –i, per cert, amb diferència sobre la segona, que és la seva, amb bastanta diferència.

Per tant, escolti'm, confrontació? Demanar que hi hagi una estratègia catalana, que vostè convoqui els responsables de les formacions polítiques catalanes, totes elles –si vol, les del «sí», i si vol, també les del «no»–, i intentem marcar aquesta estratègia, això és confrontació?,

això és oportunisme? És confrontació demanar, com vam demanar, estar presents a totes les comissions bilaterals? –i vostès ens treuen aleshores que l'Estatut diu no sé què, i vostès saben que és un argument fals? No ens parlin de confrontació, perquè no és veritat.

Ara, confrontació d'idees? És clar que sí. Confrontació d'estratègies? És clar que sí. I per què no? Crítica a l'acció del Govern? I per què no ho hem de fer? O és que no governen vostès, ara? O és que no forma part de la qualitat democràtica d'un país que el partit de l'oposició, i molt més encara si és el primer partit del Parlament, pugui fer una crítica sobre l'acció de govern?, sobretot si és una crítica educada i és una crítica que no insulta absolutament ningú. Pot ser dura, pot ser menys dura, però no insulta absolutament ningú.

I li diré, sobre aquesta confrontació –i amb això acabo, perquè veig que s'acaba el temps, i els agraeixo la seva paciència i la seva atenció–, voldria acabar només amb una imatge, no? Miri, quan jo li dic que vostè no és un president que busca el consens, li ho dic perquè en tinc proves evidents. No fa gaires dies, vostè va dir públicament que Convergència i Unió estava fent la mateixa estratègia de desgast que el Partit Popular a Espanya. Vostè, senyor Montilla, això no ho pot dir. Si no busca la confrontació, no ho pot dir. Perquè tothom que tingui un petit dit de front –i afortunadament hi ha molta gent que el té, un petit dit de front– sap que això és rotundament fals i rotundament sectari; això és buscar la confrontació per la confrontació. I Convergència i Unió, amb crítica dura, certament, quan calgui, amb propostes ambicioses quan calgui, amb voluntat de consens quan calgui, Convergència i Unió està actuant d'una manera constructiva, i no estem disposats que des de la Presidència de la Generalitat es busqui aquesta confrontació, que és la manera més evident de demostrar que no hi han idees de futur i que no hi ha la fermesa necessària per defensar aquest país.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor vicepresident demana la paraula.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el conseller d'Interior ha llegit, si no ho recordo malament fins a tres vegades, com acaba l'informe de l'advocat de l'Estat, que acaba amb una frase fàcilment comprensible, quan diu que el que suplica –seguint la terminologia d'aquest tipus de documents– és una sentència *totalment* desestimatòria del recurs. «Totalment desestimatòria del recurs» vol dir que, al seu entendre, l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya encaixa en el marc constitucional. Què vol que digui, el Govern de Catalunya? Que el que demanem és que digui que l'Estatut no hi encaixa? Vol que el Govern de Catalunya digui que desitgem que l'Estatut sigui rebregat pel Tribunal Constitucional i que, per tant, no pugui tenir viabilitat? Ho fa després d'un seguit d'interpretacions –ho fa després d'un seguit d'interpretacions– que no són exactament les del Govern de Catalunya, perquè el Govern de Catalunya té les

seves pròpies alegacions, que són les que ha presentat, que són les que assumim, com assumim les alegacions que ha fet el Parlament, Govern i Parlament.

No li parlarem del que feia el president Pujol fa vint-i-set anys, però sí que hem de fer justícia i recordar com es va iniciar la darrera legislatura amb Convergència i Unió al Govern. Va començar amb un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular del senyor Aznar, pel qual s'investia president de la Generalitat el president Pujol, Convergència i Unió estava al Govern i no es tocava l'Estatut, i no es feia un nou estatut. La primera legislatura del Govern d'esquerres, amb el president Maragall, va començar justament al contrari: amb un acord entre forces polítiques per iniciar el procés –al qual vostès es van sumar– per fer un nou estatut per a Catalunya.

És clar que no volem que toquin aquest Estatut, perquè, després de la resposta catalana que vostè va protagonitzar el mes de gener de l'any passat, si toquen aquest Estatut, per poc que el toquin no en quedarà res, senyor Mas. No faci dir a l'Estatut d'autonomia allò que no diu, allò que vostè no hi va posar quan va pactar a Madrid: l'aeroport. L'Estatut diu sobre l'aeroport el que diu, no el que alguns potser hauríem volgut que digués. Per tant, si totes les lleis s'han de respectar, aquesta també. I en tot cas, és el símbol, si vostè vol, de la nostra impotència política col·lectiva per, a l'hora de la veritat, dir el que s'ha de dir i posar-ho en les lleis en què s'han de posar.

I cadascú sap el pa que s'hi dona a casa seva: jo a la meua, vostè a la seva o a les seves. Però no pateixi, no tindrà feina, no se li girarà feina com a president, almenys durant una temporada, perquè Esquerra garanteix la continuïtat d'aquest Govern tal com va començar... (*remor de veus*) –celebro que vostès aplaudeixin la meua afirmació; no esperava menys de la seva alta sensibilitat democràtica–, un govern legítim, encara que a vostès no els agradi gens.

Gràcies.

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarro

Faré una, encara que sigui breu, referència a les darreres paraules del senyor Carod, que segur que han tranquil·litat molt els votants d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Mirin... Senyor Carod, hi ha una cosa en què potser estic mal informat, però, si no ho recordo malament, el mateix dia que vostè donava cobertura a l'informe de l'advocat de l'Estat, que diu el que diu respecte a la interpretació..., i tothom sap que un tribunal constitucional *interpreta*. I tant, que interpreta; i tant, que interpreta un tribunal constitucional! Senyor Saura, si no sap això, estem en males mans. (*Persisteix la remor de veus.*) El Tribunal Constitucional interpreta la Constitució. Si resulta que donem per vàlides les argumentacions de l'advocat de l'Estat, doncs escolti'm, ja està,

ja sabem on som. No és que aquest Ple sigui urgent, no: és que és urgentíssim.

Ara, senyor Carod, recordo que aquell mateix dia el senyor Ridao, que és el portaveu del grup parlamentari *seu*, va dir exactament el contrari. En què quedem? Li fem cas o no li fem cas, a aquest informe de l'advocat de l'Estat? Perquè ens recorda cada dia el senyor Ridao –i jo estic d'acord amb ell– que, efectivament, no li hem de fer cas. En què quedem? Ve aquí, puja aquí, grans proclames, grans defenses... –perdó, escolti, ho acaba de dir, no m'ho invento–, grans defenses del que va dir el senyor Montilla, el president de la Generalitat, cobrint les espatlles d'aquest informe, quan sabem que és un informe letal. Però és que ja no els parlo dels informes de l'advocat de l'Estat només: agafin els documents del Partit Socialista, per favor, agafin-los i veuran com està interpretant el Partit Socialista... Mirin com s'estan fent les lleis. La Llei de la dependència, vostès creuen de veritat que és una llei que no envaeix les competències del Govern de Catalunya? O volen fer bona la màxima aquella de l'actual president de la Generalitat que diu: «Una llei, mentre sigui bona, és igual on es faci»? Perquè, si això és així, doncs, escoltin, no cal l'autonomia catalana, no cal ni la Generalitat de Catalunya; procurem que es facin bones lleis a Madrid o a Brussel·les, i ja n'hi ha prou.

Té molta importància, tot això, perquè defineix quina és la posició de la part que estava d'acord amb aquest procés; no la que no hi estava d'acord –aquesta ja sabem com actua–, la que hi estava d'acord. I quan li parlo de la Llei de la dependència, mirin el que passa amb la Llei del sòl. Vostès, que tantes vegades es proclamen municipalistes, no?, doncs mirin l'article de la Llei del sòl que està a punt d'aprovar-se a les Corts espanyoles, que diu que el patrimoni de sòl municipal depèn fonamentalment de les directrius que marqui l'Estat central. Escolti'm, estem aquí i això no ho fa el Partit Popular, ho fa el Partit Socialista en el Govern. I això vostès ni ho consideren urgent ni ho consideren, evidentment, alarmant.

Vostè, senyor Carod, m'ha parlat del gener del 2006 i del tema de l'aeroport. Jo els vull recordar una altra vegada la seqüència. Vostès poden intentar fer aquí tot el mal que vulguin i tota la sang que vulguin; jo..., com que ja hi estic acostumat, ja no em ve d'aquí –ja no em ve d'aquí. Ara, recordin una mica la seqüència i, si tenen un punt d'honestedat, diguem-ne, intel·lectual, ho reconeixeran: el 19 de gener de l'any 2006 –i poso per testimonis la gent que va negociar això amb el senyor Rubalcaba, i mirin, si no, els diaris de l'endemà– hi havia un acord a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya que, en lloc de dir: «Transferència de l'aeroport del Prat per la via de l'article 152 de la Constitució» –que vèiem que era molt difícil d'obtenir, tot i que era l'objectiu a aconseguir–, vostès van fer una proposta de consorci. (*Veus de fons.*) Sí, la van fer vostès, la proposta de consorci. Però, escolti'm, si ja ens va semblar bé, si ja... (*Veus de fons.*) Senyor Puigcercós, si ja ens va semblar bé... (*Veus de fons.*) Si no li ho critico –si no li ho critico. L'única cosa que dic –i vostès ho han de reconèixer– és que aquesta fórmula, que finalment l'Estat estava disposat a acceptar, el 19 de gener va quedar pràcticament enllestida. I així està en els diaris

de l'endemà, del dia 20 de gener. I, per tant, escolti'm, si hi havia coses que no estaven enllestides i coses que sí que ho estaven, vostès en què es pensaven centrar? Tots els titulars d'aquell dia deien: «Els únics esculls per aprovar l'Estatut són "nació" i "finançament"». Tots els diaris –tots–, sense excepció: «Nació» i «finançament», que és del que es va parlar.

I la pregunta que jo li faig, senyor Carod, aleshores –ja posats a fer preguntes, no?, o a fer valoracions–, és: Vostès, en els mesos següents, que havien investit president el senyor Zapatero, que depenia de vostès i que havien fet aquí el tripartit amb el Partit Socialista, no van ser capaços d'aconseguir ni una sola cosa, com l'aeroport? Tan difícil era això? (*Veus de fons.*) Tan difícil era? Perquè ho va intentar el senyor Maragall i no se'n va sortir, i era el president de la Generalitat i president del PSC. Ho varen intentar vostès i tampoc se'n varen sortir. I la pregunta que li faig és: On eren els diputats catalans del Parlament de Catalunya, d'Esquerra Republicana, el dia 5 de maig, quan l'última i única esmena que va mantenir Convergència i Unió viva en tot el tràmit de negociació parlava precisament de l'aeroport del Prat i dels aeroports en general? On eren, vostès? Saben on eren? Van marxar de Madrid provocant que la part catalana no tingués majoria perquè tenien un conflicte d'aquells espectaculars a dintre del seu propi partit. O no se'n recorden, d'això? (*Remor de veus.*) Van tocar el dos de Madrid; van tocar el dos i van tornar cap a Catalunya per resoldre els seus problemes interns i van deixar la part catalana en minoria quan hi podia haver hagut majoria fins a l'últim moment. Per tant, compte, segons com expliquem algunes coses i segons com s'explica la història, no?

I la darrera cosa que li volia dir. Vostè diu que la Presidència està assegurada, el senyor Montilla pot estar tranquil i que vostès segueixen, doncs, amb el mateix esquema de govern que havien tingut. No em sorprèn, si li he de dir la veritat –no em sorprèn. No em sorprèn gens. Si és la fórmula que vostès han escollit dues vegades! Per tant, escolti, que vostè es reafirmi en això entra dintre, doncs, de la lògica. Un gran anunci, no?, avui? Bé, escolti, el que és espectacular és que vostè hagi de pujar en aquesta tribuna a dir això. (*Rialles i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Però espectacular, perquè, escolti, ara resultarà que tot això que passa aquests darrers dies ens ho hem inventat els altres? (*Remor de veus.*) Som nosaltres que hem posat a pública subhasta la Presidència de la Generalitat? Som nosaltres que hem parlat de canvis de govern? Som nosaltres que fem declaracions d'independència? Som nosaltres que diem que portarem aquí, al Parlament, una moció que parla de crear un estat català, segons com vagin les coses?

Nosaltres posarem a votació d'aquest Parlament el dret a l'autodeterminació. El posarem a votació. I també els he dit abans que, si no hi ha majoria, retirarem aquesta votació. Perquè no la volem perdre, aquesta votació –no la volem perdre i aquest país no es pot permetre perdre aquesta votació. Després anirà per un camí o anirà per un altre camí, anirà més de pressa o anirà més a poc a poc, però els drets fonamentals d'un poble –i nosaltres considerem que Catalunya és un poble i una nació–, aquests no es perden en el propi parlament de

la pròpia nació. Per tant, nosaltres sí que posarem a votació això. Espero tenir majoria com altres vegades hi ha hagut. Però si no la tinguéssim no es preocupin que nosaltres, en ares de no minvar el que són els drets nacionals de Catalunya, ho retirarem a temps. No caldria, en principi, perquè majoria n'hi hauria d'haver per poder acordar això.

Per tant, senyor Carod, no es preocupi. Nosaltres entenem perfectament la intervenció que vostè ha fet aquí. Només ens preguntem a què es deu l'espectacle d'aquests darrers dos o tres dies? I també els dic una cosa: Jo els he fet, en els darrers tres, quatre anys, diverses ofertes per governar junts. I vostè ho sap –qui millor ho sap és vostè, dintre d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Abans he explicat quines eren les que en aquest moment considero que són actituds bàsiques del Govern de Catalunya i del Parlament de Catalunya per tenir una defensa ferma, possible però ferma alhora, i viable de país. Si algun dia algú, vostès o qualsevol altre, considera que el concurs de Convergència i Unió per afrontar això, aquests reptes, és important, nosaltres hi serem, també des del Govern. Però també els dic una altra cosa: si vostès consideren que nosaltres no hi hem de ser, en el Govern, mentre tinguin majoria parlamentària, d'aquests temes en parlarem exactament igual des de fora del Govern. I no cal que subhastin públicament la Presidència de la Generalitat perquè nosaltres, encara que sembli que no, o encara que alguns diguin que no, també tenim la nostra petita dignitat.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Miquel Iceta té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies...

(Persisteixen els aplaudiments.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego que deixin continuar el debat. *(Pausa.)*

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, si algú en tenia cap dubte suposo que se li ha esvaït: a Convergència i Unió com vagi el desplegament de l'Estatut li importa un rave. *(Remor de veus.)* L'únic que li interessa és acabar com més aviat millor amb el Govern de Catalunya. Tant és així que fins i tot els costa dir «president Montilla». S'«atasquen». Per cada vegada que diuen «president de la Generalitat», li diuen dues vegades o tres «senyor Montilla». *(Remor de veus.)* I a mi em sap greu, no perquè no sigui senyor, sinó perquè mai no deixa de ser el molt honorable president de la Generalitat.

Però aquí s'ha parlat molt de què fa perdre prestigi a la política. Doncs és molt senzill: «Mas emplaça els par-

tits a no canviar ni una coma del redactat quan vagi a Madrid.» «Mas avisa que dirà “no” a l'Estatut si recull el dictamen del Consell Consultiu.» «CiU solo aprobará un nuevo Estatut que reconozca la soberanía fiscal de Cataluña.» «Mas advierte que CiU no aprobará l'Estatut sense l'autodeterminació.» «Mas exigirá que el Estatut incluya el concierto económico para que no sea un “farol”.» Aquest se'n pot considerar continuació: «Mas advierte que CiU no apoyará el Estatuto que no incluya el concierto económico.»

Saben què passa...? I perdonin –i me n'excuso– si només he agafat exemples del senyor Mas, perquè probablement molts polítics quan pugen a aquesta tribuna sostenen coses que saben que tenen molt poc a veure amb la realitat, amb les possibilitats reals i encara menys amb l'interès real del nostre poble. I veuran... Diran: «Ostres, avui l'Iceta s'ha enfadat.» Mirin, una mica sí, els ho he de dir. *(Remor de veus.)* Sí, els ho he de dir, perquè em sap greu quan es vol manipular la història, quan es vol pretendre que només des d'una visió, per àmplia que sigui –que no ho és–, es pot interpretar el país, el seu interès i com es defensa l'autogovern.

Vostè ha dit coses, senyor Mas, que no són veritat. I segurament no vull interpretar que vulgui mentir, sinó que potser alguna dada no la té, però jo la hi proporciono amb molt de gust. Per exemple, vostè ha dit: «L'Estatut de Catalunya es va aprovar contra el criteri de l'avui molt honorable president de la Generalitat.» Fals. El vam fer venir dels Estats Units –ho vaig dir jo des d'aquesta tribuna en el moment de votar el títol VI, del finançament; està a les actes– perquè qui va donar la instrucció de vot al Grup Parlamentari Socialistes va ser el seu primer secretari.

Però li diré més: s'ha fet un embolic amb qüestions de les aritmètiques. Sap que per aprovar l'Estatut aquí feien i fan falta dos terços i, per tant, sense el PSC tampoc no s'aprovava?

Tres, es diuen coses que a vegades... Miri, el Parlament de Catalunya ha aprovat en, em sembla, tres ocasions unes resolucions demanant que es creï el domini d'internet que es diu .cat. Bé, això..., com algunes de les coses que s'aproven aquí, tothom sap que no són possibles, però, com queden bé, doncs, es proposa i es fa i després grans discursos. El que s'ha aprovat és el domini d'internet que es diu .cat, gràcies, entre altres coses, a una carta de l'avui president, llavors ministre, dient que el Govern espanyol no tenia cap inconvenient a aquest reconeixement.

I dirà: «I això, què hi té a veure?» Com vostè ha dedicat el seu debat, el seu temps d'or per defensar l'Estatut i el seu desplegament, a intentar desprestigiar el president de la Generalitat i el Govern de la Generalitat, a negar-los legitimitat i l'impuls que han de donar a l'Estatut, he començat així. Però no volia començar així. Els deia, els volia dir que em venia molt de gust prendre per primer cop la paraula en un debat d'aquestes característiques. Els volia assenyalar que, en el nostre judici, aquest debat és prematur –ho ha dit el conseller Saura–: l'Estatut es va començar a desplegar quan hi havia nou Govern, perquè entre l'aprovació de l'Estatut i el nou Govern l'oposició va dir que no es fes. I li he de dir: jo vaig fer

declaracions dient que em semblava assenyada aquesta posició. Només és per dir que fem un debat sobre el desplegament quan només portem quatre mesos de desplegament.

Se'ls han fet llargs, quatre mesos, i ho entenc, però els demano que entenguin que a nosaltres vint-i-tres anys se'ns van fer llarguíssims. (*Remor de veus.*) I, com els deia, el motiu del seu debat, de la seva intervenció és una malfiança –la paraula potser no és «congenita», «innata», diguin-la com vulguin– sobre la capacitat, d'alguns que no siguin vostès, d'interpretar l'interès del país, d'aplicar les seves lleis i de defensar els interessos dels seus ciutadans. Crec que massa anys de confusió entre partit, país i govern els han portat a vegades en alguns extrems que no... Els en posaré un exemple. Vostè diu: «Quan el Govern no planteja un recurs d'inconstitucionalitat contra una llei perquè es considera que ha envaït competències o que el Consell Consultiu considera que s'envaeixen competències, es traeix Catalunya.» Quan ho feia el Govern de Convergència i Unió es devia estar traint... l'Alguer, posem per cas. No, resulta que les mateixes actituds fetes per uns o altres tenen una valoració política diferent perquè hi ha un prejudici d'entrada. Quan Convergència i Unió no presentava un recurs ho feia... «pel bé de Catalunya», és evident.

De totes maneres, jo crec que ha quedat demostrat que des d'altres majories és possible també intentar defensar l'interès de Catalunya. De fet, tenim un estatut, quan es va fer una nova majoria. I vostè, senyor Mas, diu..., i té raó i jo li ho he reconegut en diverses ocasions i ho torno a fer avui. Sense vostè –ja no dic només «sense vostès», parlo en singular– no tindríem Estatut molt probablement. No em costa dir-ho. Però també vostè m'ha d'acceptar que si haguéssim fet cas als plantejaments de Convergència i Unió, que abans he explicat, tampoc no el tindríem, perquè alguns ens vam resistir a entrar en la subhasta, perquè alguns no vam acceptar que dir-la més grossa és el millor camí per defensar Catalunya.

Jo crec que vostès han pensat –i alguna raó potser tenen– que, com que a l'anterior legislatura el debat estatutari els va donar un protagonisme i a més va escurçar el mandat del Govern, podien tornar-ho a intentar en aquesta legislatura a compte del desplegament. No els nego ni legitimitat ni que pugui tenir algun benefici aquesta estratègia. Ara, sí que entendre que nosaltres no els ajudarem en això. No els ajudarem des d'un doble sentit: des de, per una banda, el legítim de supervivència política d'un govern, però, des de l'altra, és que aquest Govern té com una de les seves principals funcions, i del president, especialment, desplegar l'Estatut. Per tant, si no ho fes, estaria mancant a les seves obligacions com a president.

En tot cas, nosaltres no negarem legitimitat catalanista a ningú –a ningú–, i m'adreço a tothom, fins i tot a aquests que costa veure'ls des d'aquí, a tothom. No, no en neguem. Ara... (*remor de veus i pausa*) Perdó, ara sí: a ningú. Ara, és veritat que hi han coses que costen d'entendre. Per exemple, si el Govern de Catalunya, en exercici de les seves competències, com a part personada que és davant del Tribunal Constitucional, fa una determinada actuació en defensa de l'autogovern de Catalunya, no entenem que des del primer partit de

l'oposició es posi en dubte aquesta actuació. I tampoc hem entès –i ho vam dir llavors i ho dic ara– que vostès hagin entès que la millor manera de servir al desplegament de l'autogovern és atorgar a la seva representació en el consell un rang molt diferent al de la resta de grups parlamentaris, la resta, no només els del Govern, sinó també altres grups de l'oposició.

Jo crec que la intervenció del conseller Saura ha posat en relleu el que evidentment és així, que és que el Govern està fent bé la seva feina, des del punt de vista del desplegament, amb celeritat, amb eficàcia. I hi han posat diversos motius, diversos elements, fins i tot l'arrencada de la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional. Vol dir això que el desplegament de l'Estatut serà senzill i no topará amb obstacles? Segur que no. Ningú està en millor posició que Convergència i Unió per conèixer les dificultats d'aquest procés. Sols Convergència i Unió té una experiència de vint-i-tres anys de desplegament d'un estatut que no es va desplegar del tot. I, òbviament, no estic dient que Convergència i Unió fos l'única ni tan sols la principal responsable que no s'arribés fins al final; sols dic que vostès estan en millor situació que qualsevol dels altres per veure quin és el nivell de complexitat d'aquest procés. I, per tant, entenguin que nosaltres no entenguem que precisament de vostès vinguin exigències i pressions en un procés que vostès millor que ningú saben el difícil que és.

La gestió de l'aeroport, per exemple. Quan algú sent parlar de l'aeroport, si ens veïés algú des de fora, potser podria pensar que l'aeroport és d'ahir. I no, jo m'ho he mirat, no ho sabia. Recordava que la meua àvia em parlava de l'aeroport de Muntadas, però pensava que era... No, doncs, tenia raó la meua àvia. La pista principal de l'aeroport és de l'any 48, i l'any 49 es va inaugurar un aeroport, que es deia Muntadas, en honor d'un dels amos de l'Espanya Industrial que va morir a la Guerra Civil mentre combatia amb l'aviació franquista. I fins i tot vaig veure que això no és el primer precedent, ja abans hi havia un aeròdrom que es deia La Volateria, perquè allò dels ànecs de l'estany de la Ricarda es veu que ve de temps, que s'havia creat l'any 1916 per una empresa que es deia Pujol, Comabella i companyia.

Per què els ho dic, això? Home, perquè jo no dubto de la importància de l'aeroport, però fa molts anys que tenim un aeroport. I vostès han dit abans: «Escolti'm, és que abans no podíem perquè governaven amb majoria absoluta el PP o el PSOE.» Amb dues excepcions: l'any 93 i l'any 96 els seus vots eren imprescindibles i no se'ls va acudir posar com a condició la participació de la Generalitat en la gestió de l'aeroport. No els en faig cap retret. Probablement hi havien altres prioritats més importants, sols ho constato, perquè em fa l'efecte que es demana a aquest Govern que resolgui en quatre mesos problemes que vénen de fa molts anys.

Ara, també els dic una cosa. Aquest Govern obtindrà la gestió de l'aeroport i serà un aeroport de primera, amb el seu suport, que els hi afegeixo, n'estic segur. I també els faig una petita nota: efectivament, l'Estatut en això no ens empara. Ara, tots sabem per què, i hi han moltíssimes coses. Per exemple, avui la Generalitat, probablement, ja estaria gestionant tres aeroports –el de Girona, el de Reus i el de Sabadell–, però vam voler, i és

legítim, assegurar una cosa més important i vam decidir que no ens volíem comprometre només en això no fos pas que perdéssim la resta. *Les uns pour les autres, la maison sans balayer*, que vol dir «els uns pels altres la casa sense escombrar».

Però és veritat que això era reivindicació central, i ho segueix sent. I els ho dic, em sembla bastant més important des del punt de vista de la prosperitat del nostre país que fem cas a com assenyala la societat civil catalana les seves prioritats que entrar en una subhasta si és millor una autodeterminació light, si el fet que ja estigui aprovada ens obliga a tornar-la a aprovar, o no, o si un estat a la Unió Europea ens donaria més aeroports. Jo, francament, crec que la majoria de gent que ens veu des de fora diu: «Aquests s'han begut l'enteniment.»

Ara bé, també els ho diré. Jo vull defensar l'Estatut *que tenim*, i no ho va fer tothom quan calia. Ho vull dir. Aquest Estatut és ambiciós, si més no es pot mesurar la seva ambició per les resistències que ha aixecat. Que vostè té raó: hi ha una resistència, la més coneguda, que després m'hi estendré, del Partit Popular, però també hi ha sectors de l'esquerra espanyola que, davant d'una ofensiva molt forta, com els agrada tant de dir, els tremolen les cames. També és veritat –també és veritat.

També és veritat que si la participació del referèndum hagués estat més alta i el suport més ampli, tindríem una mica més força. També ho és. I amb això és evident que no els estic fent cap retret als que des del primer moment van donar la cara. Perquè és més difícil i requereix més coratge, a vegades, arribar a un acord que parapetar-se darrere una pancarta. I això ho sabem i ho compartim.

Ara, no minimitzem els problemes que tindrà el desplegament. Vostès segur que no ho fan, perquè els coneixen bé; nosaltres no ho fem tampoc. I no només pels problemes que tenim ara; podríem parlar d'un estat que ja fa tres-cents anys que sap quin pa s'hi dona –i el Francisc Homs ens ho recordava molt sovint a les negociacions–, podem parlar també de la petja d'una dictadura no tan llunyana, podem parlar d'aquesta ofensiva del PP... Ara bé, jo sí que els demano una cosa, perquè, si no, els ciutadans tampoc..., acabaran no entenent res: no posem en el mateix sac l'ofensiva que està desfermant la dreta espanyola i l'actitud que manté el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Cal que els recordi que el Partit Popular ni tan sols volia que l'Estatut fos admès a tràmit al Congrés dels Diputats? Cal que els recordi que el Partit Popular va recollir, diuen, milions de firmes –la de Superman inclosa– per convocar un referèndum il·legal? Ho dic perquè aquí molta gent s'exclama quan es parla de referèndums il·legals, però l'únic partit que ha recollit milions de firmes per convocar-ne un és el Partit Popular! Ara, lamentablement, tot s'encomana, i ara es veu que hi ha una fallera per vejam qui fa el referèndum, diríem, millor, no? (*Remor de veus.*)

Però com encara veig que dubten, alguns, els faré deu perles. «La reforma del Estatuto ha colocado a Cataluña en la situación de caos que precedió a la Guerra Civil», Aleix Vidal-Quadras. «El desafío al Estado es total y afecta a todas las instituciones del Estado, y digo

a todas», José María Aznar; el «todas» aquest últim no sé si anava pel Rei, les forces armades..., no ho sé, no ho va deixar clar. (*Rialles.*) «Corta vida va a tener esta farragosa y vergonzante declaración de independencia proclamada por buena parte de la clase dirigente catalana.» «Lo que pase en Cataluña afectará al País Vasco, porque el Estatuto catalán es el trampolín para el plan Ibarretxe.» No els ho he dit, aquesta última, María San Gil; l'anterior, Jorge Trías Sagnier. «Nunca desde la Transición habíamos estado en una situación tan peligrosa como la que estamos en la actualidad», Ana Botella. «El Gobierno quiere hacerle un traje a Carod y a Maragall para que le pueda servir también a ETA», Javier Arenas –estem pujant. President de la Comunitat Autònoma de La Rioja: «Supone una amenaza; tenemos que ir a defender nuestro puchero y nuestras alubias.» Aquí queda dit. (*Remor de veus.*) Puja. «El Estatuto es fruto de la tregua de ETA en Cataluña», Jaime Mayor Oreja. «ETA se convierte en el tutor de la reforma del Estatuto de Cataluña.», Ángel Acebes. Només els en dic una, l'última, la del més moderat de tots, Mariano Rajoy: «En Cataluña se está haciendo con el castellano lo que en época de Franco se hizo con el catalán.»

Per tant, si us plau, no barregem, no ho situem en el mateix pla, no vulguem confondre l'opinió pública, perquè és veritat que a vegades els amics no ens ajuden prou, però dels que s'han declarat obertament els nostres adversaris no podem esperar res.

Sense el suport del PSOE no hi hauria hagut Estatut. Sense la negociació que tots vam fer i que vostè va rematar, tampoc. Li ho he dit abans i li ho torno a reconèixer, perquè és que això és també una part de la veritat, i una part essencial.

Ara, jo els recordava abans la meua intervenció aquí quan presentava el títol del finançament; jo llavors els vaig dir: «El partit que corre més riscos és el PSC, perquè si això que aprovem aquí després no tira endavant, totes les mirades aniran cap al PSC, que serà el gran responsable.» Va tirar endavant. I ara els dic, amb la mateixa rotunditat: aquest Estatut es desplegarà. Trigarem més o menys, no vint-i-tres anys, però es desplegarà. Ara, això vol dir, és veritat, fermesa; potser s'utilitza molt, però lleialtat. I és veritat que no podem defugir que hi ha una colla de recursos davant del Tribunal Constitucional, i que haurà de fer una sentència i que d'aquesta sentència depèn el futur de l'Estatut.

Ho hem dit en moltes ocasions, no veiem cap sentit a situar-nos en el pitjor dels escenaris, ni tan sols sabem quan hi haurà sentència. I és obvi que una sentència que desvirtués l'increment de l'autogovern que es deriva de l'Estatut seria molt perjudicial per als nostres interessos, un cop molt fort, que potser portaria a molts a replantejar moltes coses. I és veritat que les institucions de l'Estat han de saber, la societat espanyola en el seu conjunt ha de saber que darrere de l'Estatut hi ha la voluntat majoritària dels catalans, hi ha un desig d'entesa i de convivència, hi ha reclamació legítima i voluntat de compartir. Han de saber que un cop de porta a l'Estatut seria gravíssim, que és molt greu dir que la demanda de més autogovern que fa Catalunya no hi cap a la Constitució.

Els hem de dir que a la mà estesa del nostre país no es pot respondre des de l'agror o el prejudici, que una decepció de Catalunya seria també perjudicial per a Espanya, que a Espanya li convé una Catalunya amb més autogovern, amb més capacitat per desplegar el seu potencial emprenedor. Una decepció tan monumental com la que suposaria aquest pitjor dels escenaris no només ens portaria a tots a una crisi melancòlica o a gastritis o, en fi, a alimentar el mal humor, sinó que donaria ales a l'extremisme: als de la Falange, que ja tornen a manifestar-se pels carrers de Madrid, però també aquí als que criden contra Espanya. I nosaltres no ho volem això.

En som conscients, per tant, no volem minimitzar els efectes d'una sentència adversa, però hem de dir la veritat, a risc d'equivocar-nos, però hem de dir la veritat. Hem de reconèixer que, per bé que puguin no agradar-nos, les sentències del Tribunal Constitucional s'han de complir. I perdoni'm, senyor Mas, jo crec que no es pot fer un joc de mans, dir: «Bé, la complim, però políticament no l'acceptem.» Escolti'm, estem parlant d'institucions. Si vostè vol dir, que suposo que és el que vol dir, «no ens conformarem i intentarem assolir aquests objectius d'una altra manera», estupend. Fer qualsevol altra cosa seria situar-nos fora de la legalitat, i nosaltres no ho farem, no només per respecte a la Constitució, sinó perquè els interessos de Catalunya sols es poden defensar des de la legalitat. O és que algú pensa que els interessos del nostre país es poden defensar fora de la legalitat? No, dic «algú»... *(Pausa.)* No senyalin—no senyalin— que és de mala educació. *(Veus de fons.)*

L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó, nosaltres no perdriem les nostres raons, però només podem fer-les prevaldre des del respecte a les institucions i a la llei; no trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols.

I cal recordar, ho he dit abans, hi ha reivindicacions de la societat catalana, algunes ben sentides, que no estan recollides a l'Estatut: l'aeroport, famós, de 1916 ençà, es deia La Volateria llavors, perquè allà hi havien els ànecs. I que n'hi ha d'altres que sí que ho estan, però que també podrien ser assolides per altres mecanismes. Recordin que això, entre d'altres, ho ha defensat moltes vegades una persona per la qual tinc el màxim respecte, el president Jordi Pujol, que deia: «Una operació política d'aquesta magnitud s'ha de tenir molt ben pensada perquè hi podríem perdre més que guanyar.» Ho deixo dit aquí, perquè crec que quan un polític diu la veritat, quan un polític no només parla amb el cor, ni amb l'estómac, ni en la calçotada, sinó amb el cap *(fora remor de veus i rialles)*, diu coses que després són recordades pels seus adversaris polítics, amb respecte i amb honor.

Per tant, després de la sentència, política democràtica, institucions..., sí senyor. Ara, encertant—encertant— els objectius, encertant els instruments, encertant els aliats! Que no hem après res? No només del president Pujol, sinó també del president Macià, del president Tarrade-

llas, del president Maragall... El president Macià, l'Estatut del 31-32, que ja saben que n'hi va haver un el 31 i un altre el 32; el president Tarradellas, aconseguint la restitució de la legalitat; el president Pujol, desplegant un estatut que no se'l va acabar, però el va desplegar, i efectivament... Però no ens digui, senyor Mas, perquè m'ha dolgut un pèl..., ha dit: «D'això vostè se n'aprofita.» Miri, no, d'això se n'aprofita el poble de Catalunya, no ho minimitzem. No el Govern, no, no: tot això està i tot el que fem hauria d'estar al servei del poble de Catalunya. I el president Maragall, que és veritat...—que abans, si hagués estat ara..., doncs, l'hauria pogut saludar—, la seva tenacitat va fer possible l'Estatut, quan molts no hi creien, i, com he recordat abans, amb alguns motius que no es podien negligir. Ens serveix de tan poc, aquesta experiència acumulada, aquest mestratge? Tant desconfiem de les nostres pròpies forces com a país, com a institucions, com a partits?

Per tant, a nosaltres no ens hi trobaran, nosaltres no donem res per perdut. I no hem vingut aquí a anunciar l'apocalipsi, ni demanem a ningú que es penedeixi de re, perquè tots som fills de les nostres històries i en general n'estem ben orgullosos. Perquè, fins i tot, quan hi ha hagut partits que han volgut aixecar molt el llistó—i ara no parlo només del senyor Mas, que volia l'autodeterminació—, però altres que deien que «si no tenim l'aeroport, nosaltres no ens la juguem amb aquesta aventura», ho feien pensant que amb això estaven servint l'interès del país. Puc considerar que es van equivocar, però mai els negaré la voluntat que tenien, que és coincident amb la de la majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Ara, no dramatitzem, no derrapem i no sortim de la carretera abans d'hora, perquè el cotxe tot just s'ha posat en marxa. És el seny i no la rauxa el que ha donat més rendiments al nostre país, també des del camp de l'autogovern. No defensa Catalunya, cregui'm, qui la diu més grossa; no es defensa Catalunya dient que desconexarem l'autoritat del Tribunal Constitucional si no ens agrada la seva decisió i que ignorarem... *(Veus de fons.)* No, no, si no els estic mirant a vostès. Estic dient que no situem, no situem Catalunya, no situem ningú en un carreró sense sortida. No preparem el terreny per aventures irresponsables. No busquem la inspiració en el 6 d'octubre, si m'ho permeten, tampoc en el 30 de setembre, perquè, si el que volem defensar és el que ha aprovat el poble de Catalunya, no anem enrere, que sembli «bé, aquests ja la donen per perduda i ara miren passats més o menys gloriosos», que podríem arribar, fins i tot, a quan els peixos portaven les quatre barres per la Mediterrània. No, defensem el que ens toca defensar perquè ens ho ha demanat el poble de Catalunya votant un estatut.

I, per tant, ni crisi d'estat, ni estat de crisi. És veritat que quan fèiem l'Estatut en alguns moments semblava—i n'he fet abans alguns exemples—unes curses a veure qui la deia més grossa. És veritat també que el senyor Mas va tenir la valentia, en el moment que va pujar a aquesta tribuna, i ho va dir, i li ho reconeixem..., va dir: «Escolteu, el que hem aprovat aquí probablement no s'assoleixi a la primera», ho va dir vostè des d'aquesta tribuna; vaig trobar que era un discurs molt encertat,

d'aquells que per això me'n recordo, no he hagut d'anar a l'hemeroteca. I deia: «És un horitzó nacional, probablement a molts anys.» Com a tal que quedi, però ara la nostra missió és desplegar aquest Estatut i no barrejar naps amb cols.

I, per tant, jo els ho deia: menys mal que no els vam fer cas, als que van entrar en aquesta subhasta, perquè probablement avui no tindríem ni l'Estatut, ni podríem estar fent aquest debat. Tampoc esgrimim grans mals si les coses van malament, perquè potser algú ha pensat que exigir l'autodeterminació o un estat propi com a amenaça, això funcionarà davant del Tribunal Constitucional. Doncs, miri, no. Jo crec que a vegades en comptes de fer por es pot fer una altra cosa; esgrimir una amenaça que algú pugui percebre com a no real és fer el ridícul.

Amb el nom de Catalunya ningú no hi podem jugar, perquè quan estem aquí, estem en aquesta institució, estem defensant no només els nostres interessos de partit, que hi són i són ben legítims, sinó que estem intentant representar el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que ni són socialistes, ni són independentistes, ni tan sols són nacionalistes, ni tan sols són sobiranistes; són ciutadans i ciutadanes de Catalunya, molts d'ells amb una consciència nacional molt desenvolupada, altres d'ells amb una consciència nacional senzillament diferent.

I aquí vam fer un preàmbul de l'Estatut, que recordo que tampoc li agradava al senyor Piqué i ens ho deia en aquell debat, però dient que no era sensat, que no es podia negar a ningú la legitimitat del seu pensament pel que fa a la seva identificació nacional. No ho perdem mai de vista, no ho han perdut mai de vista cap dels presidents de la Generalitat. Això és el que no només ha garantit la unitat del nostre poble, sinó que li ha donat la força per arribar fins on ha arribat.

Per tant, en política no n'hi ha prou amb bones intencions; jo abans deia que potser algunes reivindicacions estaven fetes, segur, des de les bones intencions. S'ha d'encertar –s'ha d'encertar–, i això és difícil; tothom ens podem equivocar. Però jo crec que hauríem d'encertar en una cosa que crec que no és del tot incompatible amb el que deia el senyor Mas. El Govern, senyor Mas –almenys pel que jo sé, que no en sóc membre–, no li està demanant un contracte d'adhesió, no, ni que Catalunya sigui un estat associat, no, no, no. Li estem demanant que s'accepti que al Govern correspon fixar les prioritats i portar la negociació i que l'oposició, lògicament, pot estar vigilant, pot estar proposant, pot estar participant i col·laborant, però des del reconeixement previ del número 1, que és a qui correspon, davant del Tribunal Constitucional o davant de qui calgui, defensar, en primer lloc, l'autogovern, aquest Estatut i el seu desplegament, que és el molt honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla Aguilera, i el seu Govern.

Jo crec que és veritat que és hora d'un catalanisme, jo n'he dit «exigent». A vegades quan posem darrere de «catalanisme» algun adjectiu sembla que li perdem grapa, però jo crec que no: exigent, com el que es va manifestar en favor de l'aeroport. Un catalanisme exigent

que ho ha de ser envers nosaltres mateixos, en primer lloc, envers el Govern, envers totes les institucions, i envers al Govern d'Espanya també. Exigent per plantar cara quan calgui i exigent per arribar a acords sempre que sigui possible. Un catalanisme exigent incompatible amb el partidisme de vol gallinaci, incompatible amb el fet de fer propostes sense cap relació amb la realitat. Un catalanisme que sap que en el món en què vivim no és raonable pensar en un futur de Catalunya sense Espanya o contra Espanya. Qui vulgui desertar del combat per la transformació d'Espanya –que és també una posició legítima dins del catalanisme– hauria d'explicar quin és el seu objectiu final, com vol aconseguir-lo i amb qui vol aconseguir-lo. Però, si us plau, ningú..., no ho facin objecte d'una petita transacció, d'una petita resolució d'un debat que va sobre una altra cosa. Jo crec que tots plegats hem de fer un esforç per mantenir el valor de les paraules, per mantenir el valor de la paraula.

En fi, tampoc s'hi val a dir que ja ens ho arreglarà el poble de Catalunya quan els ho consultem, perquè, clar, el poble de Catalunya potser serà consultat, però algú li haurà d'haver formulat alguna proposta. El que no s'hi val és que, vist des de fora, els polítics s'han fet un embolic i ens tornen la pilota. Escolti, no, no. Jo crec que estem a quatre mesos de l'inici del desplegament del millor Estatut de la història de Catalunya. La nostra obligació és desplegar-lo a fons, amb tenacitat, amb fermesa, acceptant la responsabilitat i el lideratge del Govern i, efectivament, cercant compromisos, cercant acords de tothom i fent el que cadascú, des del seu punt de vista, entengui que és el millor per al nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

L'il·lustre senyor Joan Ridao, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, estic temptat també de començar fent història, perquè aquesta sessió està esdevenint retrospectiva, i des d'Esquerra Republicana volem recordar a l'inici d'aquesta intervenció que des de l'any 1980, sovint davant de la incomprensió i també, de vegades, davant de la hilaritat d'alguns grups d'aquesta cambra, havíem plantejat repetidament en solitari la reforma de l'Estatut. Un estatut, el de l'any 79, negociat, a més, a l'ombra d'una transició política tutelada pels hereus del franquisme i que, com vostès saben, va suposar la recuperació de l'autogovern, de l'autonomia política, però que evidentment, des de bon principi, no va respondre a les aspiracions del poble de Catalunya. I, per tant, a partir d'aquí va ser primer el mal pas que van fer des del nacionalisme espanyol, que va optar per acabar generalitzant el model autonòmic amb la, per cert, poc dissimulada pretensió de diluir la nostra autonomia, però posteriorment una dinàmica aplicativa certament restrictiva d'aquell Estatut, el que al costat dels desafiaments, dels reptes d'una societat moderna en un món canviant, va fer possible l'inici d'un procés històric en aquesta cambra de reforma de l'Es-

tatut. Això sí, un procés que va començar com una arrencada de cavall aquell 30 de setembre de l'any 2005 i, malauradament, va acabar com una parada d'ase el 21 de gener de l'any 2006 a La Moncloa, quan els senyors Mas i Zapatero van decidir polir-se aquell Estatut.

Bé, el senyor Mas –i ara no hi és, em sap greu– ens ha explicat la història, i ho ha fet a la seva manera; jo no utilitzaré la paraula «sectària», si més no partidària. Però la història jo crec que és molt coneguda, és prou coneguda de tothom. Ja se sap allò que deia Marx, Carles Marx –encara que per grotesc ho hauria pogut subscriure l'altre Marx, *Groucho*–: que la història es repeteix dues vegades; la primera, com una tragèdia, i la segona, com una farsa. Fins al punt que es podria resumir la història de l'Estatut del 2006 invocant aquella famosa auca de l'Estatut de l'any 32, és a dir: «Rodanxó, gros i panxut va anar l'Estatut a Madrid, i una volta discutit, ens va tornar petit, petit.» Doncs bé, aquesta anècdota de l'Estatut del 32 és perfectament intercanviable amb la de l'any 2006.

Ja saben vostès, a més a més, allò que almenys s'atribueix a Voltaire; deia: «La història l'escriuen els vencedors.» Jo no tinc clar que en aquesta història, certament, hi hagi vencedors i vençuts; jo crec més aviat que, poc o molt, hi vam perdre tots, i sobretot qui hi va perdre més va ser el país en el seu conjunt.

S'ha dit: «És molt millor l'Estatut vigent que el de l'any 79.» Només faltaria. I és l'Estatut més important que tenim des de la nostra història contemporània; evidentment, fa tants segles que no tenim llibertat, que només faltaria, no? Però, certament, després de tantes pugnes, tant de dramatisme, tanta catarsi col·lectiva, tant d'odi ancestral reviscolat, vostès creuen que hem anat gaire més enllà d'allà on érem? Jo crec que no, i Esquerra Republicana pensa que tampoc, i de fet les insuficiències d'aquest Estatut de l'any 2006 són el que, en definitiva, obligaran i empenyeran aquest país a fer un esforç addicional, com de fet ja ha fet en altres moments adversos en la seva història, en definitiva, per córrer tant o més que altres territoris per excel·lir en àmbits com el coneixement, com la innovació, des del punt de vista de l'Administració, de l'empresa, etcètera.

Certament –i s'hi han referit alguns oradors–, no es pot subestimar el fet que la tramitació de l'Estatut va ser acompanyada o presidida en tot moment pel rugit, diguem-ne, de l'espanyolisme més visceral –i no miro ningú–, però també per l'actitud, diguem-ne que pusil·lànim i jacobina, també, de l'altre espanyolisme, diguem-ne, el més moderat. I, a més a més, si som honestos també hauríem de convenir i hauríem de reconèixer tots plegats que aquest Estatut també es va veure afectat per alguns mals endògens, és a dir, que no són imputables a l'enemic exterior. El catalanisme va estar dominat –jo crec que encara ara ho està– per la desorientació, per la hipocresia, pel tacticisme del regateig en curt.

El relat de l'Estatut, per desgràcia, malauradament condensa en només tres anys totes les grandeses i les misèries del catalanisme d'avui en dia. Grandeses, certament, perquè es van produir alguns cims; ja s'ha dit: el 30 de setembre, aquell horitzó col·lectiu il·lusionador, aquella autoestima recuperada per part d'aquesta cam-

bra i per tanta gent fora d'aquí. I també misèries, perquè, certament, les ànimes retallades van malmetre un objectiu àmpliament compartit; ja se sap, i ho deia Rovira i Virgili també amb relació a l'Estatut del 32, que pitjor que els estatuts retallats són les ànimes retallades. Per tant, i com diria Buñuel, sóc ateu, gràcies a Déu. Però, en definitiva, aquesta història la volia resumir, com els manaments de la llei de Déu, en dos.

Primer, l'Estatut va ser, malauradament, víctima de les febleses del catalanisme, i això vol dir de l'antagonisme partidista sobretot, bo i sabent, a més a més, que està històricament demostrat que cada vegada que des de Catalunya es fa una modesta proposta de reforma del model d'estat, o senzillament es demana un increment del nostre poder polític i del nostre autogovern, es desboca una reacció irada, adversa, que és la que obliga sempre a mantenir i preservar la cohesió i la unitat dels partits. Diguem-ho clar: a més d'un partit d'aquesta cambra el va atacar directament la síndrome del *Titànic*, que està perfectament descrita a la literatura mèdica; en definitiva, molts partits van estar més preocupats que no desafinessin els violins a la coberta del «barco» mentre el «barco» –l'Estatut– s'enfonsava.

Segon manament; i aquí no vull que es vegi cap presumpció per part meua o per part nostra del meu grup parlamentari. Algú ha dit: «No ens hem de penedir de res.» No ens en penedim, sobretot, entre altres coses, perquè el temps ens ha acabat donant la raó, senyor Içeta. El temps ens ha acabat donant la raó, i, entre altres coses, ningú no podrà escatimar els esforços i les bones intencions que va tenir Esquerra Republicana des del bon inici d'aquest procés, un procés que comença l'any 80 quan els vots del meu grup van donar suport a la investidura de Jordi Pujol a canvi, per cert, d'una inèdita reforma de l'Estatut. És més, no ens penedim d'haver fet una opció com va ser la formació d'un govern catalanista i d'esquerres, i sobretot tampoc d'haver donat un impuls a nivell d'Estat a la reforma d'aquest.

Efectivament, vam donar suport a la formació d'un govern catalanista i d'esquerres, i va ser aquesta Govern, i això és indiscutible, que va situar aquesta qüestió de la reforma de l'Estatut a l'agenda política i també en el frontispici del pacte del Tinell. Per cert, senyor Mas, segurament –i li dono la raó i ho reitero– amb el PSC a l'oposició no hauria estat possible l'Estatut, però tampoc amb vostès al Govern. Aquest és el tema. Tampoc amb vostès al Govern, perquè vostès ho van demostrar durant gairebé un quart de segle. I, per tant, mentre Convergència i Unió durant molts mesos va fer gala d'un fals radicalisme –jo dic sempre propi de sobiranistes que no han sortit de l'armari–, van exhibir un tacticisme gairebé espasmòdic, curt de vista, plantejant –i no m'ho negaran– més d'un moment un sostre sobiranista per després pactar vostè mateix amb el PSOE un dràstic *lifting* de baixa volada, home, i entremig de tot això, a més a més, amb bones dosis de catastrofisme, de derrotisme, desmobilitzador, fent el joc, per cert, als enemics de l'Estatut, nosaltres vam treballar com el qui més.

I de l'altra banda –i de l'altra banda–, el nostre suport a Zapatero. Certament, aquí vam donar la mà que ell després va mossegar. Això és públic i notori. Però aquell suport i aquella aposta estratègica a nivell d'Estat va

suposar que per primera vegada des de l'adveniment de la democràcia els republicans catalans no només vam esdevenir, i això és el que a alguns els cou, alternativa per primera vegada d'esquerres al pujolisme dominant, sinó que, a més a més, vam posar fi també a Espanya a aquesta dialèctica vigent des de la Transició entre les forces majoritàries a Catalunya i al País Basc, que havia permès a uns i altres, per cert, un repartiment interessat d'influències territorials. Per tant, tampoc ens penedim d'això.

Ara bé, com si això fos una falla moral, quina és la moral i la conclusió que n'extraïem de tot plegat? Doncs que, certament, després d'haver sacsejat tot aquest debat territorial, després d'haver iniciat aquest procés tímid de reforma també del nostre autogovern, hem pogut constatar i comprovar que aquí no hem assistit a una segona transició, que a més a més això que tot sovint deia el president Maragall «l'Espanya plural», doncs, ha rebut un sonor i abrupte cop de porta.

I a més a més, ara sabem fins i tot les limitacions, per si no ho sabíem, del marc constitucional. I, a més a més, hem vist també, i ho ha reconegut també algun altre portaveu, l'actitud genuïna dels partits estatals. I, a més a més, hem hagut d'encaixar amb dolor la inhibició per part d'alguns sectors progressistes i liberals espanyols. I, en definitiva, això és el que ha provocat i el que ens ha portat en aquests moments a una autèntica fatiga civil. És a dir, la gent està cansada, literalment cansada que quan posa la millor cara, quan posa la millor cara i fins i tot les dues galtes, li tanquin la porta.

I bé, què ens porta avui aquest debat i aquesta sessió? Doncs, ens porta, si no he entès malament la intervenció del senyor Mas, la resposta, la proposta, l'estratègia catalana... Bé, vaja, seguríssim que no és la mateixa estratègia que vostè, senyor Mas, va utilitzar quan el 21 de gener del 2006 se'n va anar sol a La Moncloa donant l'esquena a aquest Parlament i al poble de Catalunya, per pactar, a més a més, un estatut de rebaixes. I li diré més: no devia ser ni l'estratègia de Convergència i Unió, perquè a tenor del que va dir el senyor Duran Lleida, que no n'estava assabentat, tampoc a dintre del seu partit compartien la seva decisió, no? O sigui que..., i perdoni, eh?, però és que ara se'ns presenta vostè en «plan» víctima i vostè és l'autèntic botxí. Per tant, no acceptem el món al revés.

En segon lloc, vostès han dit fa molts pocs dies, avui ho han repetit: «El motiu que impulsa aquest debat és el de reorientar la política de dimissió del Govern en matèria d'autogovern, hem d'aturar les renúncies.» Bé, i això qui ho diu? Els que van tenir vint-i-tres anys per desplegar l'Estatut del 79 i el van deixar amb vuitanta-vuit traspassos pendants? Vuitanta-vuit, eh?, no deu, ni dotze, vuitanta-vuit traspassos pendants; els mateixos que fa molts pocs dies en una comissió d'aquest Parlament reclamaven a l'actual Govern. Per cert, mal reclamats, perquè això pertanyia a l'Estatut anterior, no al d'ara, que, com ha explicat molt bé el senyor Saura, en té quaranta, de traspassos per verificar, no?

Qui ens ho diu això, que el Govern ha dimitit de les seves obligacions i exhibeix tanta indolència? El mateix que amb una ambició política, diguem-ne, gallinàcia

va pactar a la baixa l'Estatut i que, per cert, ara fa tota mena d'escarafalls amb les al·legacions de l'advocat de l'Estat, que és el mateix que deia el PSOE, el mateix, quan vostès van decidir de pactar l'Estatut. I a més, ara ens volen fer passar bou per bèstia grossa, fent-li dir a l'Estatut allò que efectivament no diu.

I qui parla d'indigència política i d'indolència, de retard, de claudicacions i de rebaixes? Els mateixos que reclamen fa pocs dies un front nacionalista, eh?, que són els mateixos que abans van girar l'esquena al Parlament i van anar a negociar pel seu compte, i que, per cert, i això és el més important, van utilitzar l'Estatut com a moneda de canvi per recuperar centralitat política, per tornar a tocar cuixa aquí i a Madrid, que, en definitiva, és això el que a vostès els preocupa. Estan cansats, efectivament, d'escalfar banquetes. I, per tant, vostès, i particularment el senyor Mas, va actuar amb un càlcul egoista per preparar-se l'aterratge al Govern de Catalunya a canvi de passar-se de frenada devorant l'Estatut.

És clar que tot això, senyor Mas, no ho va fer vostè sol, ho va fer en companyia del seu gran aliat, avui tan «denostat», per cert, i ho va fer en companyia, en aquest cas, d'un Partit Socialista Obrer Espanyol víctima d'un cert pànic demoscòpic, ho va fer víctima d'un «felipeguerrisme», per dir-ho d'alguna forma, instal·lat a l'oposició que li mortificava l'existència al senyor Zapatero, que es resumia perfectament en aquella frase del senyor Felipe González, per cert, dita al senyor Jordi Pujol en una conversa privada: «Prefiero la Cataluña del pasado que la Cataluña por inventar.» Bé, és perfectament descriptible de l'actitud d'algun dirigent del PSOE. Per tant, és veritat, el PSOE va preferir tancar la carpeta catalana amb una reforma cosmètica i, a més a més, fer-ho amb la dreta catalana, àvida de poder. Per tant, va ser la suma d'aquests dos factors, la confluència d'aquests dos factors que va acabar amb l'Estatut del 30 de setembre. I, per tant, tot plegat, deixin-m'ho dir clarament, va ser un acte de frivolitat i d'irresponsabilitat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ni uns ni altres no vinguin a donar lliçons a ningú, particularment a Esquerra Republicana, perquè una simple retrospectiva sobre el passat hauria de fer envermellar més d'un.

No són creïbles, i segurament no només no són creïbles des de Convergència i Unió, sinó que, a més a més, persisteixen avui en la seva ofuscació partidista. Avui ho han demostrat una vegada més: dediquen, malauradament, més energies a desgastar i a erosionar el Govern que no pas a construir. L'únic gest que hem percebut de part de vostès en aquests últims dies va ser un gest no diré hostil, més aviat pueril, que, a més a més, rima en consonant, que va ser aquella declaració de vaga de braços caiguts quan van decidir enviar alguns tècnics –amb tot el meu respecte per ells– a una reunió important del Consell d'Impuls i Seguiment de l'Estatut.

Però també, al marge d'aquests gestos infantils, també hi podem trobar algun gest hostil. Aquest mateix Ple n'és un. Vostès volien un ple després de Setmana Santa, perquè el que vostès volien eren dues setmanes de passió, doncs, no, això, evidentment, ho hem evitat. I ho hem evitat, perquè el que és inconcebible, el que és impensable, senyories, és que, amb tot el que està plovent

en aquests moments en contra de l'Estatut, vostès aprofitin aquesta conjuntura i aquesta circumstància per fer politiqueria, en lloc de fer (*forta remor de veus*) el que faria qualsevol grup polític responsable, que és posar-se al costat del Govern, no enfront del Govern, sinó al costat del Govern. I, per cert, salvant les distàncies, això poder és el mateix que vostès critiquen al Partit Popular en el tema del terrorisme, no?, que en lloc de posar-se al costat del Govern estan en contra del Govern. Per tant, vegin, en definitiva (*forta remor de veus*) quin paral·lisme..., quin paral·lisme entre l'actitud que vostès tenen. Per tant, nul·la credibilitat, afany partidista.

I en tercer lloc, a més a més de posar pals a les rodes, vegem quina ha estat la seva gran contribució fins ara al desplegament del vigent Estatut. Retirar l'esmena a la totalitat del pressupost, senyor Duran Lleida, a canvi de crear un grup de treball difús que ha d'estudiar un mètode estable per al càlcul de les inversions en infraestructures, és una gran contribució al desplegament d'aquest Estatut? Doncs, vostès han condicionat en bona part la feina que ha de fer el Govern sobre aquest tema.

Denunciar, amb bones dosis de cinisme monumental, que hi ha vint-i-tres lleis del Govern del PSOE que incompleixen l'Estatut i després amagar que les han votades totes menys tres és una cosa normal?

Criticar..., i ara hi vaig, criticar el Govern per no haver impugnat davant del tribunal una llei que pot envair competències segons el Consell Consultiu de la Generalitat i haver-ho fet catorze vegades des de l'any 1980 vostès és un acte de coherència? És un acte de coherència per part de vostès?

Denunciar retards, desistiments i claudicacions quan la primera llei que va aprovar el Govern Pujol l'any 80, tributària de l'Estatut de l'any 79, va ser 237 dies després de formar el Govern, que va ser, per cert, la Llei de transferències de les diputacions, que va ser declarada inconstitucional pel tribunal? És una gran contribució també al desenvolupament de l'autogovern d'aquest país?

Per cert, parlant de traspassos, en la darrera època de govern de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular i a la inversa, saben quins van ser els traspassos més emblemàtics al Govern de Catalunya? Jo els els diré: unes dependències del castell de Cardona, els mestres de religió de secundària i l'expedició del títol de gestor administratiu col·legiat. Sí, sí.

I què més han fet? Quina més gran contribució han fet vostès? Doncs, passar-se el dia cantant les absoltes del catalanisme per culpa del patriotisme social, per cert, després de vint-i-tres anys de construcció més aviat feble de la nació, vehiculada a través dels encerts, això sí, no els els negaré, del sistema educatiu o de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Però fent tot això vostès van acabar de convertir el seny català –el «seni» catalán», que diuen a Madrid– en una simple marca per vendre la coartada d'oferir-se al millor postor, d'esquerra o de dreta. I aquest és el seu *sino*, i aquest és el destí. I sembla que vostès han vingut a aquest món a fer això.

I parlant de dretes i esquerres, que, efectivament, també existeixen, això em porta a parlar d'alguns altres perills

de l'Estatut, molt més, per cert, que l'actitud de salta-taulells d'algun grup de l'oposició d'aquesta cambra, i que em preocupen molt més. Perquè estem assistint aquests dies a una nova ofensiva, a un rebrot de l'espanyolisme apocalíptic, per utilitzar una expressió que s'ha dit avui mateix, que és el que utilitza l'anticatalanisme com a arma d'erosió, i estem assistint, i molt preocupats i amb molta inquietud, a una autèntica pulsio «guerracivilista», destructiva, radical, maniquea.

I aquesta deriva extremista del Partit Popular, aquesta reacció irada de la dreta neofalangista és la que està alimentant en aquest moment un autèntic clima de crispació, que és el mateix que ha acabat esquarterant el Tribunal Constitucional i que és el mateix que, en definitiva, ha acabat fent que l'Estat espanyol sigui una autèntica anomalia democràtica; una anomalia democràtica perquè té una justícia, diguem-ho amb totes les lletres, sectària, que fa que Catalunya en aquests moments estigui jugant un partit desigual i, a més a més, amb un àrbitre no neutral, que és el Tribunal Constitucional, que alguns en diuen «preconstitucional» i que altres qualifiquen com l'autèntica Torre de Pisa de l'estat autònom. Tot plegat, per tant, per cert, posa en relleu el nítid contrast entre l'esperit i la trajectòria democràtica que domina a Catalunya i el pes, per cert, desgraciadament, que tenen a Espanya les formes i l'estil autoritari.

Però, vaja, no ens enganyem, al costat d'aquest espanyolisme més rampant n'hi ha un altre, que és l'espanyolisme més moderat, que porta les coses, ja ho hem vist, al terreny jurídic quan les diferències tots sabem que són essencialment polítiques. El PSOE ara, i, de fet, ja fa alguns mesos, se'ns apareix literalment esporuguit davant de tanta audàcia autonomista de què hem estat capaços des de Catalunya, fins al punt que, tots ho hem vist, ha acabat raspallant l'Estatut fins fer-lo presentable per a Andalusia, no només presentable, sinó que, de fet, és un clon de l'Estatut andalús, tot i que pel que es veu ara això no és suficient. I saben per què? Perquè en el fons el que molesta no és l'Estatut, sinó que és Catalunya mateixa. Aquest és el gran problema.

O sigui que tenim un estatut que no és precisament per engegar coets i que, a més a més, ara es veu amenaçat per una interpretació rígida, a la baixa, restrictiva, que pot ser tan o més perjudicial que l'anul·lació d'alguns dels seus preceptes. I això no em diran que no és una mica trampós, a més a més, jo crec, que de ser una autèntica temeritat, perquè aquest escenari acabarà incomodant a tothom, els del «sí» i els del «no», i fins i tot els del «nul», si és que n'hi ha algun. No cal ser, precisament, un Einstein per adonar-se que aquest escenari pot acabar incomodant a tothom i pot ser, per citar les paraules del president d'aquesta cambra, doncs, un mal auguri, perquè pot provocar una autèntica crisi d'estat i pot afectar de ple la normalitat política i institucional de Catalunya i d'Espanya. Perquè hi ha moltes maneres d'ignorar les nostres aspiracions de reconeixement col·lectiu, de més poder polític, d'un finançament més just. Una és la retallada, però una altra efectivament és la desnaturalització de tot el text estatutari. I això no és gratuït ni és un exercici de tremendisme per part meva. Tenim experiència. Mentre el Partit Popular i tots els seus Torquemada mediàtics anaven bramant tots aquests

mesos de reforma de l'Estatut, mentre a Catalunya fins i tot ens anàvem tirant pedres, els catalans, amb aquells reduïdes del centralisme i d'anticatalanisme més atrabiliari, mentre tot això passava, hi va aparèixer Zapatero amb una arma aparentment més innòcua, que va ser unes estisores.

I això, malauradament, en lloc de calmar la fera el que va fer va ser acabar-la envalentint. I, per tant, n'estic convençut, estem convençuts des d'Esquerra Republicana que amb més coratge i amb més valentia per part de Zapatero s'hagués acabat emancipant de la pressió destructiva del Partit Popular, per tant, tirant pel camí del mig, sabent esperar i fent un càlcul a llarg termini. I el pitjor és que, i ho vull dir molt clarament, és que creiem i molt ens temem que el PSOE no hagi après aquesta lliçó. I per tant que el PSOE, que sí que és conscient que aquest Estatut genera un combat irreprimible pel control de funcions essencials a l'Estat, i si no que li ho preguntin al secretari d'Estat d'Infraestructures, el senyor Palol, que se'n reia a la cara de la societat civil que l'altre dia reclamava com un clam la gestió de l'aeroport, doncs, només cal veure cada dia, només cal fer una ullada al *Butlletí Oficial de l'Estat* per comprovar que l'Estat avui no es aprima ni un mil·ligram, digui el que digui la lletra de l'Estatut. I per tant fa temps que va amb el fre de mà posat. Diu el ministre Sevilla que perquè no li posin una multa de velocitat, però evidentment el que ha fet, i molt intel·ligentment per als seus interessos, és dissenyar tot un cinturó normatiu, legislatiu, que és gairebé un autèntic cordó sanitari.

Algun exemple, que no és anecdòtic, que és una autèntica categoria i molt simptomàtica: les famoses «loapi-llas», feliçment encara no nates, del ministre Sevilla, que pretenen –ho cito literalment– «posar ordre en l'estat autonòmic». Jo no sé vostès, però a mi cada vegada que un ministre de Madrid diu que vol posar ordre en alguna cosa em poso la mà a la cartutxera i després a la cartera. Cada vegada que algú vol posar ordre en alguna cosa, francament, m'espanto. I aquest no és un fet aïllat (*Remor de veus*.) Aquest no és un fet aïllat, perquè ja fa temps que s'intenta fer per llei, i no ho ha fet només el Govern del PSOE, ho ha fet també anteriorment el Govern del Partit Popular, allò que no diu ni la mateixa Constitució, és a dir, convertir el que per definició és un model obert, canvia-ble, de Constitució, d'Estat autonòmic, en un estat autonòmic petrificat en què s'imposa la divisió vertical del poder. En canvi nosaltres pensem per contra que l'Estat no ha de ser qui tuteli les comunitats autònomes. Que cal entendre que a l'Estat hi ha dos nivells de govern: un és l'Estat i l'altre són les comunitats autònomes, i tots dos nivells són Estat. I això, si fa no fa, és la filosofia que inspira també, per cert, el nou llibre de ruta pel que fa al model territorial del PSOE, aquest document manifest, aprovat en el darrer consell federal, que ha acabat sepultant, això sí, l'Espanya plural de Maragall.

Podem parlar, també, d'algunes iniciatives legislatives que continuen abusant de les bases. Que envaeixen materialment competències, en educació, en adopcions, en violència esportiva, en matèria de llibre, de biblioteques, de defensa de la competència. Podem parlar també d'algunes iniciatives en el terreny o en l'àmbit

econòmic. No es territorialitza ni una sola subvenció. Es controla la despesa social. Es controla el sistema financer i les operacions mercantils i fins i tot s'està retardant la negociació del nou model de finançament més enllà del 2008. I això no és tot, ara sembla que es volen coordinar els ports. I evidentment no hi ha ni pensem de descentralitzar aquest autèntic ornitorinc, aquest monstre de quaranta-set caps, la majoria deficitaris, que és AENA. El model de consorci tributari, a més a més, del ministre Solbes, doncs, només permet de gestionar, de recaptar, liquidar i inspeccionar conjuntament un sol tribut com és l'impost de la renda a les persones físiques.

Per tant, així doncs, aquesta legislatura, que havia de ser la del desplegament estatutari, pot acabar sent la de l'atrinxerament en defensa del nostre autogovern més primari. No es tracta ara ja de contrarestar aquella inèrcia atàvica, centralista, de tota la vida, com de què en aquests moments amb un estatut prou modest, volent arrencar un pèl, sembla com si volguéssim arrencar un queixal en viu. I dic això, i ho aprofito, perquè el Partit Socialista Obrer Espanyol –i ho faig amb tot coneixement de causa i des d'aquesta tribuna amb tota solemnitat– sàpiga que no podem estar amb una mà –no només el Govern, sinó Esquerra Republicana– arreglant el d'aquí i amb l'altra ajudant el Govern d'Espanya. Nosaltres almenys ja l'hem ajudat prou i ara és el PSOE qui s'ha d'ajudar a si mateix. És més, si el PSOE en aquests moments es vol desempallegar ara del Partit Popular, de l'intent de desestabilització i de bloqueig institucional a què els sotmet, la condició és que ha de respectar aquest Estatut. I per tant, el PSOE ha de saber que la seva actitud en aquests moments pel que fa al desplegament de l'Estatut no només és el que pot acabar comportant aquella famosa desafecció, que tant se n'ha parlat avui ara i aquí, sinó que a més a més, doncs, pot acabar fins i tot provocant una autèntica mobilització des de Catalunya en contra d'aquesta involució autonòmica, i evidentment nosaltres no volem pagar els plats trencats.

Senyor president, senyores i senyors diputats, a pesar de totes aquestes adversitats, que en són moltes, el Govern de Catalunya té un llibre de ruta molt clar en el desplegament estatutari. I ho ha de continuar fent amb tota fermesa i amb tota convicció com fins ara. Diria més, fins i tot aïllant-se d'aquesta hipersensibilitat, sobretot mediàtica, a la recerca constant que alguna cosa no funciona, que alguna cosa no va bé. I això vol dir legislar sense complexos, no com durant un quart de segle, sinó legislant sense complexos per revisar tota la legislació que faci falta. Donant un impuls decidit també a un tema fonamental com les infraestructures, amb un tema com l'aeroport, en què efectivament havíem acordat la constitució d'un consorci –amb el suport, per cert, entusiasta de Convergència i Unió–, però evidentment el 21 de gener vostè no va ser capaç que el PSOE mantingués aquell compromís. I amb un tema cabdal, també, com és el finançament, perquè evidentment això és molt important de cara al nostre futur i la nostra competitivitat.

Acabo resumint, senyor president, senyores, senyors diputats, el que és el nostre abecé del desplegament es-

tatutari. Primer, creiem que el Govern ha de continuar liderant i impulsant aquest procés, i ho ha de fer amb exigència, amb mà esquerra, amb diligència, sense dilacions, sense retards i sobretot buscant sempre la concòrdia i la màxima unitat, perquè hem d'aspirar, de cara al futur, vista l'experiència, a un nou ordre polític en què tots, ciutadans i representants, anem junts per assolir els principals objectius de país. I això, senyories, no ho farem dividits. El catalanisme, per definició, no entén de cases comunes. El catalanisme per definició és transversal i no es refugia en una sola opció.

I, dos, Esquerra, com a partit de Govern, renova ara i aquí el seu compromís, sobretot amb el programa social i econòmic del Govern d'entesa, i a més a més hi serem lleials i no vull que en tinguin cap mena de dubte. Però, si els poders i l'aparell de l'Estat són deslleials, una vegada més, amb Catalunya, retallant novament l'Estatut, nosaltres tenim un pla B. I jo dubto que alguns altres grups d'aquesta cambra el tinguin. I el nostre pla B, saben quin és? Posar el rellotge a zero. Posar el rellotge a zero i donar la paraula al poble de Catalunya, perquè l'autodeterminació, senyor Iceta, no és mai una amenaça, és un dret.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, diputats, diputades, jo crec que puc començar la meua intervenció amb un petit recordatori, i és que, encara que només ho ha semblat en alguns moments, aquest és un debat sobre el desplegament de l'Estatut. Però en bona part de la sessió semblava que era una altra cosa. I jo crec que ha quedat clar que per a alguns dels que han promogut aquest debat, però que després no han parlat del seu contingut, doncs, semblava una exposició, una reivindicació de moltes de les coses que s'han fet en el passat; simplement, em sembla molt bé, però avui havíem de parlar del futur. I algunes vegades també donava una certa impressió de desesperació davant allò que va ser representat per una pel·lícula de la Madonna, que es deia *Buscando a Susan desesperadamente*; buscant un soci desesperadament per poder presidir la Generalitat. I jo crec que això no és el que interessa el poble de Catalunya. Els ciutadans que avui hagin vist el debat per televisió i estaven esperant un debat de futur, un debat de concrecions, doncs estic segur que el que han vist és novament una sessió de divan, una sessió psiquiàtrica, deixin-me dir-ne, d'uns i d'altres, perquè, home, intentar treure's de sobre la calçotada a través de les cartutxeres no està malament –no està malament. I això, al final el que genera és, doncs, una creixent desafecció –se n'ha parlat molt avui, no?– dels ciutadans respecte a la manera de fer política.

Jo avui li faré unes quantes peticions, senyor president, perquè crec de veritat que Catalunya ho necessita. Crec de veritat que Catalunya ho necessita. Aquest ha estat

un debat –i s'ha vist molt bé– oportunista, començant per qui l'ha promogut, per Convergència i Unió, i ho dic amb tots els respectes. Perquè vostès –i vostè particularment, senyor Mas, i li ho dic amb tot el respecte i l'estima personal que sap que li tinc–, juntament amb el president del Govern, senyor Zapatero, és en bona mesura el responsable de tot aquest desgavell, en bona mesura. I si ara estem en una situació, doncs, de tensió i de contradiccions i d'incertesa i de no saber ben bé per allà on hem d'anar, doncs, això té noms i cognoms, i tothom els sap i se li ha recordat avui –i jo dono la raó a qui li ha recordat. No es pot ser la llevadora d'una situació i després convertir-se en una mena de consciència crítica, i sovint cínica, d'una cosa que molts de vostès després anomenen presa de pèl; no es poden ser les dues coses alhora. I per tant, les traïcions no surten mai gratis. Vostès aquests dies, i jo ho he sentit, no? –jo això ho comparteixo, perquè els que creiem en les institucions i tenim un sentit institucional de la política ho veiem així–, vostè ha fet una apellació política a les decisions del Parlament i a la resposta dels ciutadans. Però quan vostè va negociar per primera vegada l'Estatut i per segona vegada l'Estatut, les dues vegades a la Moncloa amb el senyor Rodríguez Zapatero, se'n va oblidar del Parlament i dels ciutadans, senyor Mas, se'n va oblidar del Parlament. I aquestes coses ens n'hem de recordar, perquè si no, al final la coherència, doncs, acaba sent una cosa que no hi és i que els ciutadans perceben, i que els ciutadans intueixen.

Per tant, bé, jo crec que aquest component oportunista d'aquest debat –i s'ha dit i jo ho comparteixo–, doncs, em sembla que ha quedat força a la llum. Només fa quatre mesos que el Govern està en marxa. I jo puc estar d'acord que aquest és un debat com a mínim prematur –com a mínim prematur, hi puc estar d'acord. Jo no tenia cap interès en aquest debat, el meu grup parlamentari no tenia cap interès en aquest debat. N'hem demanat d'altres, que estic segur que sí que interessin els ciutadans. Jo li he demanat un debat sobre les infraestructures, i això jo crec que sí que és important i que els ciutadans escoltarien. I en el seu moment vàrem proposar –i semblava que tots els grups hi estiguessin d'acord però ens n'hem oblidat, com els seus famosos pactes que ha ofert a l'oposició, que no n'hem sabut mai més res, per cert, senyor president–, doncs, un debat sobre la immigració. O en podem fer un sobre l'habitatge. Aquestes són les coses que els ciutadans ens demanen, no novament un debat estrictament polític d'interès només per als partits polítics, que tenen interès i intenció només de parlar de problemes només estrictament polítics. Aquests altres debats, hi insisteixo, són els que realment interessin i els que haurien de tenir l'obligació, com a classe política, com a responsables polítics, des del Govern o des de l'oposició, de suscitar.

Jo sé que vostès..., i aquest debat no el volien, però és obvi que des del punt de vista del nou Reglament de la cambra, doncs, hi ha hagut un nombre suficient de diputats i per tant s'ha d'acceptar –s'ha d'acceptar. Nosaltres no podem demanar debats –no tenim prou diputats, ja ho sé–, però sí que podem fer el plantejament polític, i crec que aquest petició de debats monogràfics sobre temes de debò no és pas una petició demagògica ni és una petició frívola, sinó que crec que és una cosa

que val molt la pena de tenir en consideració, i jo li prego que ho faci –li prego que ho faci. I li prego també –d'això en parlaré una mica més endavant– que ho faci des de la plena consciència que vostè és el president de la Generalitat i, per tant, el president del Govern i, per tant, el president del Consell Executiu. I que sé que vostè ho comparteix, però que no sempre ho pot fer. De velleïtats, les mínimes –velleïtats, les mínimes.

Jo sé que s'ha criticat l'oposició perquè no li hem donat cent dies. Haig de dir que el seu Govern sí: cent u, perquè en el número cent u dels dies que portava governant ja li han muntat un sidral considerable. I vostè, de moment, ha donat la callada per resposta. Ha fet que responguessin, diguem-ne, els seus portaveus. Cadascú ho fa de la manera que vulgui, però un gest d'autoritat per part del president de la Generalitat a l'hora de dir «velleïtats, zero» i «frivolitats, zero», seria molt i molt important. I per això jo crec que val la pena que això també ho valori.

I això em lliga amb una altra reflexió més de fons, més política, i és el paper del seu partit, si m'ho permet. No, no tinc voluntat d'ingerència, sinó voluntat de recordar per què avui estem aquí, per què podem parlar de vint-i-set anys d'autonomia, per què podem parlar d'una història d'èxits, malgrat els problemes. I és perquè, bé, fins i tot abans dels vint-i-set, abans de l'any 80, l'any 77, quan torna el president Tarradellas, hi ha una claríssima voluntat de buscar la cohesió del país, de garantir-la, de procurar evitar divisions, de buscar l'estabilitat, i fer-ho sempre amb un claríssim sentit de solidaritat amb la resta dels pobles d'Espanya. Això va ser el primer Tarradellas i el primer discurs. I ho tenia molt clar; ell es va dirigir als ciutadans de Catalunya així: «ciutadans de Catalunya». Ara alguns, amb una extrema petulància, es volen apropiat de l'expressió, però Tarradellas sabia molt bé el que deia –sabia molt bé el que deia–, perquè era una expressió d'integració i de solidaritat. I durant els vint-i-tres anys de govern de Jordi Pujol i de Convergència i Unió haig de dir que, en termes generals, també es tenia aquesta voluntat. I, efectivament, vostè n'és una prova, que es va fer d'aquesta manera. I jo ho celebro, i els felicito, i me'n congratulo, i a més a més me'n sento coresponsable, perquè fa ja uns quants anys que em dedico a això de la política. Però això s'ha de mantenir.

I, per tant, eviti que es trenqui aquest clima que ha durat tant i tant de temps. I no permeti determinades coses i determinades afirmacions que al final s'expressen en termes de profunda insolidaritat i de recerca de divisió i de manca de cohesió del país. Perquè el país té de tot, i té ciutadans que pensen d'una manera i que en pensen d'una altra, i ciutadans que tenen un sentit d'identificació nacional i uns altres que en tenen un altre. I això vostè, com a president de la Generalitat, ha de garantir que ha d'estar entrellaçat, que ha d'estar vertebrat. No permeti que s'introdueixi el germen de la divisió allà on realment hi ha riscos que, si deixem que es diguin determinades coses i no tenen la resposta adequada, al final tots hi sortirem perdent.

Per tant, jo li demano que reintrodueixi la racionalitat, la coherència solidària... I li ho dic des de la constatació que som adversaris polítics. Som adversaris polítics,

òbviamment –òbviamment–, aquí i a Espanya. Però jo sé molt bé que vostès aquí avui, avui i aquí, a Catalunya, d'alguna manera, són l'eix de centralitat política, perquè són el partit dominant del Govern de la Generalitat, que té setanta diputats –setanta diputats. El primer grup de l'oposició en té quaranta-vuit, vostès en tenen setanta, perquè són una coalició; però vostès són els més importants d'aquests setanta. I, per tant, aquella oportunitat que varen tenir vostès en l'anterior legislatura i que varen perdre per les divisions internes i que al final van impossibilitar que s'acabés la legislatura, ara, per al bé del país, jo m'alegraria que la recuperessin. I ja li farem tota l'oposició del món –i la hi fem– en totes aquelles polítiques concretes, pensant en els interessos generals, que puguin convèncer els ciutadans que una alternativa política és possible, però des de l'estabilitat institucional i des de la preservació de tots de la cohesió del país. I aquí vostè particularment hi té una gran responsabilitat.

Nosaltres, com a força política, el que volem és estabilitat, volem Constitució i volem respecte a les regles del joc. I el respecte a les regles del joc és deixar temps a un govern perquè desplegui una llei, que portarà anys, d'acord, però també vol dir que s'ha de jugar net, i que, per tant, hi insisteixo, ha de dir clarament –però ha de ser vostè, senyor president–, ha de dir clarament que no a determinades frivolitats i a determinades velleïtats. No deixi que ho diguin els seus segons i els seus entorns. Vostè, vostè és el president. I aquest gest d'autoritat davant de l'opinió pública catalana i espanyola seria, hi insisteixo, molt i molt important.

I a partir d'aquí..., em dirà vostè: «Sempre em diu el mateix.» Sí, governi, prengui decisions –prengui decisions. I prengui-les amb tota la fermesa i amb tot el rigor necessari. I ara em tornarà a dir: «Ja tornem a parlar del mateix.» Doncs sí, però és que fa anys que preguntem què passarà amb la interconnexió elèctrica, què passarà amb el quart cinturó... Diu: «Oh!, és que sempre diu el mateix.» Oh!, és que no es fa, és que no es fan. O... Miri, exigeixi, amb garanties –hi estic d'acord, i nosaltres hi votarem a favor si ens ho pregunta–, exigeixi el traspàs de rodalies amb garanties d'inversions, i jo li diré que sí. I després parlarem de l'aeroport, que em sembla que és un tema prou rellevant, prou rellevant des de molts punts de vista –des de molts punts de vista–, també..., no només des del punt de vista d'estratègia de país, sinó des del punt de vista polític, no entès com a distribució del poder polític entre una administració o una altra, sinó en termes d'estratègia política de fons –d'estratègia política de fons.

Bé, teòricament això, hi insisteixo, era per parlar del desenvolupament estatutari. Jo en parlaré una mica, d'un estatut d'autonomia que per a alguns és el millor de la història, per a altres, doncs, és una cosa que, en fi, que no està malament, però que al final no servirà per a gran cosa... Per nosaltres, com sap, aquest és un estatut que l'únic que ha generat són costos, de moment costos, en molts àmbits –en molts àmbits, i que, bé, probablement, a la vista del que està succeint –i ara ho comentaré–, doncs, ens hauríem pogut estalviar tots aquests costos i, en canvi, dedicar les nostres energies a treballar de veritat per resoldre els problemes dels ciutadans del país.

Aquest Estatut, què ha generat? Avui ho hem tornat a veure: retrets, divisió, manca de cohesió, dissens, a Catalunya i al conjunt d'Espanya –a Catalunya i al conjunt d'Espanya. I jo sé molt bé el que pensen..., permetin-me, eh?, que m'extralimito, però sé molt bé que molts de vostès –del Partit dels Socialistes, em refereixo– en privat també pensen, com es diu en castellà, «que para este viaje no hacía falta estas alforjas», ho pensen. Saben que ens hem ficat en un embolic, en un garbuix, i que al final el resultat, a la pràctica, no serà diferent del que s'hauria pogut fer si s'hagués continuat governant amb els instruments –i l'Estatut, i s'ha dit aquí, i jo hi estic d'acord– que es deriven d'un estatut d'autonomia.

Dit això, ara tots estem pendents de la sentència del Tribunal Constitucional respecte als diversos recursos presentats; és veritat –és veritat. Ara, li dic una cosa, i la hi dic amb tota solemnitat en aquesta cambra, perquè quedi a més a més en el diari de sessions, i demanaria a tots els grups parlamentaris que tinguin el coratge de tornar a pujar aquí i dir exactament el mateix: nosaltres acatarem escrupolosament el que digui el Tribunal Constitucional. Mai se'ns acudirà dir que passem del Tribunal Constitucional. Mai se'ns acudirà dir que, jurídicament, clar, però que políticament passem de la sentència, que m'ha semblat una de les coses més notables que jo he sentit des del punt de vista de l'estat de dret i des del punt de vista de qualsevol persona que tingui un mínim de coneixements jurídics. Ja sé qui ho ha dit –ja sé qui ho ha dit. I també sé qui ha dit que havíem de passar del Tribunal Constitucional. I sé que encara han anat més lluny: «I, si la sentència del Tribunal Constitucional no m'agrada, plantejaré la independència de Catalunya a través d'un referèndum d'autodeterminació.» Escolti'm, si això..., clar, aquí el nostre mai prou ponderat alt responsable d'Esquerra Republicana –que veig que ara no hi és, i em sap greu, però si no, li ho diré després a la cara–, quan diu que «clar, si volem la independència de Catalunya, en algun moment haurem de fer alguna illegalitat»... Senyor Montilla, aquests socis no li convenen, li ho dic de debò. Si vostè vol que el Partit dels Socialistes jugui el paper que ha de jugar per a la vertebració d'aquest país, un soci que parla de cometre illegalitats o que parla de cartutxeres no li convé, ni li convé a Catalunya –ni li convé a Catalunya.

Jo sé que, en fi, la realitat és molt dura, però l'Estatut que surti de la sentència del Tribunal Constitucional serà l'Estatut de tots, i tots l'haurem d'acatar. I a qui no li agradi l'Estatut que s'atreveixi a promoure'n la reforma, a veure què en pensen els ciutadans de Catalunya, després de tres anys d'un interminable debat estatutari, molt sovint estèril i molt sovint divisiu –i molt sovint divisiu.

Ara hem vist els informes de l'advocacia de l'Estat –dic «els informes» perquè ja també s'ha informat sobre els altres recursos–, i, bé, jo aquí avui he vist coses i he sentit coses que m'han deixat astorat. He sentit que vostès estan molt satisfets de l'informe de l'advocat de l'Estat –ho he sentit. Per això el secretari... –no sé si és el secretari..., secretari, em sembla, sí– general de Comunicació de la Presidència de la Generalitat va trucar per felicitar *La Vanguardia* per publicar-lo. (*Remor de*

veus i rialles.) Miri si n'estaven encantats. Home, no ens enganyin –no ens enganyin–, no ens prenguin el pèl. Vostès es van enfadar molt!

I és normal que s'enfadessin –és normal que s'enfadessin–, perquè el que diu l'informe de l'advocat de l'Estat, des del punt de vista d'allò que vostès ens van explicar per convèncer els ciutadans de Catalunya que s'havia de votar l'Estatut és demolidor –demolidor. Començant per l'absoluta manca de consistència i de rellevància jurídica i política de la nació; minimitzant el nou plantejament sobre la llengua –sap vostè que és així, això–; dient que el blindatge de competències no és possible; dient que la bilateralitat és un element que s'ha de subordinar a la multilateralitat; dient que les lleis orgàniques estan per sobre de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; dient que un estatut no pot fixar un mètode de finançament, cosa que des del Partit Popular hem dit fins a la sacietat des del primer dia; dient fins i tot que la fixació de les inversions de l'Estat és només una mena de guia, de *road map*, eh?, que diuen en diplomàcia, una mena de full de ruta, perquè al final, els únics –i és que és així, de calaix– que poden decidir com s'inverteixen els diners de l'Estat a través dels impostos recaptats de tots els ciutadans són les Corts Generals, que són les sobiranes, i per tant veuran les Corts Generals el llistat de projectes fet per la Comissió Mixta d'Infraestructures, i l'acceptaran o no. Això és el que diu l'informe de l'advocat de l'Estat.

En román paladino, el que diu l'informe de l'advocat de l'Estat ve a ser: miri, si al final interpretem aquest nou Estatut que s'ha fet amb els mateixos termes que l'Estatut del 79, l'Estatut cap a la Constitució; fantàstic. Però aleshores, si això és així –i ho ha dit bé el senyor Mas, perquè el Tribunal Constitucional interpreta–, si això és així vostès els hauran d'explicar als ciutadans que, efectivament, al final s'ha aconseguit un estatut constitucional, el Partit Popular no tenia raó. Molt bé, nosaltres ho acceptem democràticament. Ja veurem què farà, ja veurem què passa. Però tindran l'obligació moral de dir als ciutadans que, escolti'm, ni reconeixement de la nació, ni blindatge de competències, ni bilateralitat, ni mètode de finançament, ni fixació d'inversions de l'Estat. Hauran de tenir el coratge polític i l'honestetat política d'explicar tot això. Ja sé que és dur. I de moment vostès saben que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional sobre el deute històric d'Andalusia, que diu que no cap la bilateralitat en aquestes qüestions, i ho diu amb rotunditat. I per tant anticipa un criteri molt clar, que nosaltres hem dit des del primer dia, perquè pensem que les coses que es fan al marge de la realitat i que es fan al marge de la Constitució, al final, d'una manera o altra, no són possibles. I el que no pot ser, com es diu, no pot ser.

Per tant, senyor president, recuperi aquest esperit de Tarradellas i de Pujol, no?, i busqui la cohesió i la vertebració del país. Digui «no» amb claredat, però digui-ho vostè. L'autodeterminació no és possible. No sé si és un dret o no; sé que és un dret a nivell de la legalitat internacional, però no he vist cap, cap referència a la legalitat internacional i de les Nacions Unides que cregui que aquest dret, presumible, és d'aplicació a Catalunya. Que m'ho ensenyin, perquè jo no ho he vist mai enlloc

—enlloc—, més enllà dels que ho fan *motu proprio*; no, no, des dels organismes i les institucions internacionals, que són les que interpreten la legalitat internacional. I per tant dient «no» a això, digui «sí» a la Constitució i a Espanya. Jo sé que a vostè li agrada dir que «sí» a la Constitució i a Espanya, jo ho sé; però és bo que ho repeteixi, perquè dir «sí» a Espanya és també dir que sí a una Catalunya rica i plena a Espanya. I molts ciutadans de Catalunya, no només els que voten el Partit Popular, molts dels que voten el Partit dels Socialistes, pensen que, efectivament, aquesta és la millor manera de funcionar.

Aquest matí, en algun moment he tingut una..., diguem-ne, un mal pensament —un mal pensament. (*Remor de veus.*) Sí. No, mal pensament els ho semblarà a alguns de vostès; jo crec que no està malament. (*Veus de fons.*) Sort que estem a Espanya —sort que estem a Espanya—, perquè, després d'algunes de les coses que hem escoltat aquest matí, Déu nos en guard que Catalunya fos independent. Sort que estem a Espanya. I hi torno, per tant: governi. Fins i tot ara, aquesta icona de l'independentisme que és el Quebec, doncs, s'ha pronunciat com s'acaba de pronunciar. Nosaltres sembla que anem sempre en la direcció contrària de la que ens convé des del punt de vista històric.

No calia fer aquest Estatut. I no calia tenir el nou Estatut per decidir sobre la interconnexió, o per decidir sobre el quart cinturó, o per rebaixar o eliminar impostos; no calia. Fins i tot no calia el nou Estatut per reclamar rodalies; es podia... I evidentment es podia plantejar un nou model de gestió aeroportuària. Al final de la primera legislatura de govern del Partit Popular estava sobre la taula del Consell de Ministres —després, desafortunadament, això no es va poder concretar a la segona legislatura— un model de canvi i de descentralització de la gestió aeroportuària, amb l'Estatut del 79 i amb la Constitució del 78. I d'això ara en parlaré, de seguida.

Per cert, la societat civil ens acaba de donar una lliçó, a la classe política catalana, ens acaba de donar una lliçó i un avís molt seriós; dir: «Mirin, aquest és un tema tan important que no el podem deixar en mans de vostès, senyors polítics; l'agafem nosaltres. I a més a més no vinguin, que ens fan nosa, són un obstacle, perquè al final només discutiran de poder, barrejaran els conceptes i barrejaran els debats.» Jo he sentit aquests últims dies, d'altíssims responsables polítics, dir: «Miri, és que el que hem de fer és transferir la competència de l'Administració central a la Generalitat.» Jo no hi estic d'acord —jo no hi estic d'acord. I tots aquests de la societat civil..., molts, tots no ho sé, perquè n'hi havia molts, però molts dels significats representants de la societat civil, quan senten parlar de la possibilitat que qui gestioni l'aeroport del Prat sigui el seu Govern, es posen les mans al cap, i s'han compromès a agafar sempre l'AVE.

Per tant, no és un tema de distribució de poder, sinó de model de gestió aeroportuària, de descentralització i d'atribució de responsabilitats al sector privat. Hi ha empreses espanyoles importantíssimes, algunes d'elles amb seu a Barcelona, que gestionen d'una manera molt eficient grans aeroports al món; ho saben fer millor que qualsevol administració, ho saben fer millor.

I per tant, d'això, crec que n'hauríem de parlar molt. I sobre això un ple extraordinari sí que tindria un gran interès, perquè tothom es pogués retratar respecte a aquests punts i explicar el seu model de gestió aeroportuària. Jo penso fer-ho. No en un ple extraordinari, perquè segurament, com que el demanem des del Grup Parlamentari Popular, no se'n concedirà aquesta gràcia. Però els convindria, a vostès també, i al país; que veiessin com els seus representants polítics parlen d'una cosa tan important des del punt de vista estratègic com el futur de l'aeroport del Prat.

Senyor president, jo crec que aquestes mostres, diguem-ne, d'autoritat, de sinceritat, d'honestetat política, també les ha de traslladar al seu govern amic d'Espanya, el Govern del senyor Rodríguez Zapatero; òbviament, als seus socis de govern, perquè, home, no pot ser que un dia diguin una cosa, l'altre dia en diguin una altra, que acusin els altres de fer politiqueria... Jo no he vist cos més politiquera que el que ha fet Esquerra Republicana en les últimes setanta-dues hores. I això sí que és politiqueria —això sí que és politiqueria. Per tant, planti cara també als seus socis de Govern i defensí allò que ha de defensar, que són els interessos dels ciutadans de Catalunya, perfectament compatibles —i estic segur que vostè això no m'ho pot desmentir— amb la defensa dels interessos d'Espanya.

És veritat que vostè, com a força política, no va guanyar les eleccions; les va perdre. Jo encara les vaig perdre més, molt més, és veritat. Però també les va perdre, encara que no ho tinguin assumit, Convergència i Unió, perquè Convergència i Unió va presentar les eleccions com un plebiscit entre Convergència i Unió o el tripartit, i al final el resultat és 70 a 48. Aquí no les va guanyar pràcticament ningú, les eleccions, però després vostès van ser capaços de constituir govern, i vostè és el president de la Generalitat, amb tota la legitimitat, i ha d'exercir com a tal. I, per tant, no s'acomplexi i digui als seus que no tot s'hi val. I si de passada li pot dir al principal grup de l'oposició que se n'oblidi ja, del passat, i que parli més del futur, doncs, tots hi sortirem guanyant.

Jo li vaig dir al debat d'investidura que pensés en gran, que és veritat que després dels tres anys, com s'ha dit, de Dragon Khan i d'obsessió malaltissa pel debat estatutari i oblit del que ha de ser la gestió quotidiana dels interessos ciutadans, doncs, és veritat que el que es volia era gestió i el que es volia era un govern eficaç, seriós, que fes coses, que apliqués polítiques, que les debatés i que les debatés no només políticament aquí, en aquesta cambra, sinó amb la societat... És veritat, no? Però també li vaig dir que un govern —i un país— necessita perspectiva a llarg, necessita visió llarga. I li vaig fer una petita broma —vostè se'n deu recordar— sobre les ulleres bifocals, no?: està molt bé tenir unes ulleres de mirar de prop, però crec que val molt la pena també pensar en gran, pensar en gros, i per tant obviar taticismes. És evident que vostè és mestre en equilibris de poder a termini curt; se li obre un incendi i de moment és bastant eficaç a l'hora d'apagar-lo. Ja ho veurem, eh?, perquè, escolti'm, l'instint el tenen, eh?, l'instint el tenen i els surt —i els surt. De moment fan un esforç de contenció, però al final l'instint els surt. (*Rialles.*) Però

vostè, que és especialista en això, està molt bé que ho faci, però presenti un model a llarg.

I em lliga –i vaig acabant– amb la reflexió de l'aeroport. Aquests dies, com deia, la societat catalana ens ha donat una lliçó. I el Govern de Catalunya i el conjunt de la classe política catalana ara tenim una responsabilitat, però particularment qui governa, no?, i és dir amb tota claredat que confiem en la societat catalana, que fins i tot acceptem la seva iniciativa i que fins i tot acceptem en aquests moments el seu lideratge, perquè hem de recuperar la confiança dels ciutadans, i després de les abstencions de les darreres eleccions és obvi que no la tenim, tots plegats. Hem de recuperar la confiança dels ciutadans. No pot ser que la societat i els interessos públics –parlem d'un aeroport com el de Barcelona– s'expressin d'una manera molt més profunda, sòlida i eficaç a l'aula magna de l'IESE –gran institució, i ho dic sense un gram d'ironia, com vostè sap– que no aquí, en aquest Parlament. I això, aquesta conjuminació entre aquesta recuperació de la iniciativa, que jo celebro, de la societat civil catalana..., és el que també hem de saber transmetre en aquesta cambra. I la responsabilitat és de tots, hi insisteixo, però bàsicament de qui presideix el Govern, que és vostè, senyor president Montilla –jo no tinc cap problema a expressar-me d'aquesta manera.

Faci-ho, perquè, si no, es pot anar incrementant aquest divorci entre la Catalunya oficial i la Catalunya real. I afortunadament tenim una societat civil molt dinàmica. Però també ho deien els italians abans de la penúltima crisi política; deien: «Menys mal que tenim una societat civil molt dinàmica i un teixit empresarial extraordinari i, per tant, encara que els polítics siguin molt dolents, i es barallin tot el dia, i facin *lottizzazioni*, i es reparteixin el poder i no sé què, i estiguin amb les seves coses, menys mal perquè el país és prou fort.» No, al final aquesta crisi política es transmet a la societat –es transmet a la societat. I Catalunya ja fa temps –i això ho veu qualsevol observador– que, des d'un cert cofoisme i des d'una certa voluntat de no voler veure la realitat, està en gairebé imperceptible, no?, però evident i suau decadència. I jo crec que cap dels que estem aquí volem una Catalunya declinant, no volem una Catalunya en declivi; volem una Catalunya pròspera, una Catalunya que no sigui una rèmor per a si mateixa i per a Espanya, sinó que sigui motor, que sigui referent. I, hi insisteixo, vostè té una gran responsabilitat sobre això.

M'agradaria molt que, d'aquest debat, se'n pogués extreure aquesta conclusió. Busqui consensos bàsics. Vostè va començar bé, convocant-nos als responsables de les diferents forces de l'oposició, dient que volia arribar a acords sobre la immigració, sobre l'habitatge, sobre les infraestructures, etcètera. Això va ser a començaments de gener. Es va comprometre a enviar-nos uns papers per anar treballant de seguida. Estem ja pràcticament a Setmana Santa. Els consensos bàsics no surten de l'aire ni es fan sobre el fum, sinó que han de partir del treball compartit, i crec que aquest compromís que vostè va adquirir, doncs, l'hauria de portar a terme. Jo li asseguro que si ho fa d'aquesta manera, des de l'oposició política i des de la clara consciència que som adversaris i que tenim models de societat fins i tot en algunes coses contraposats, si vostè fa aquesta

tasca, a nosaltres ens hi trobarà. M'agradaria que tingués aquesta actitud també vostè.

Moltes gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, els consellers d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. En primer lloc, voldria exposar com enfoca el meu grup parlamentari el debat sobre el desplegament de l'Estatut. Els que creiem en el dret del poble català a decidir el seu present i el seu futur hem de tenir ben clar que la ciutadania ha decidit, ha parlat en dues ocasions després de la tramitació de l'Estatut en aquest Parlament i a les Corts Generals. La primera fou amb relació al mateix Estatut, el 18 de juny de l'any passat, fa nou mesos. La segona, en les eleccions al Parlament, l'1 de novembre, fa menys de cinc mesos. No és bo apel·lar un i altre cop de forma abstracta el dret de Catalunya a decidir, obviant allò que ha decidit el poble català fa ben poc temps. No és bo usar aquest dret nostre, inalienable, com a reptes partidari o com a possible guany electoral.

El referèndum sobre l'Estatut va suposar una victòria clara dels vots afirmatius, que varen representar el 73,3 per cent dels vots emesos. Els vots negatius foren el 20,5 per cent, per sota del que els dos partits que propugnaven el «no» havien obtingut a les anteriors eleccions al Parlament de Catalunya. Aquest fet és encara més significatiu perquè contrasta amb el que havia passat en el referèndum sobre la Constitució europea, en què els vots contraris foren més que els que representaven els dos partits que feren propaganda pel «no». És cert que la participació fou del 49 per cent de l'electorat, però no és menys cert que aquest percentatge supera en tretze punts el registrat en el referèndum sobre l'Estatut andalús, i és gairebé sis punts superior al del recent re-

ferèndum sobre la legalització de l'avortament celebrat a Portugal.

El poble català, malgrat gairebé tres anys d'intens debat polític, d'atacs i de maniobres de curta volada, va dir «sí» a l'Estatut de forma clara i contundent. Es tracta d'una decisió sobirana, presa pel poble, en el marc de la normalitat en els avenços nacionals de Catalunya.

Però el mes de novembre el poble de Catalunya s'ha tornat a pronunciar. És ben cert que en les eleccions al Parlament es posava a debat el futur govern del país i que les motivacions pel vot eren diverses, però també és innegable que era la primera vegada que els partits polítics catalans se sotmetien al veredict de les urnes després d'haver mantingut posicions diferenciades en tot el procés d'aprovació de l'Estatut.

Recordem els resultats? Convergència i Unió va perdre un 10 per cent dels votants i va augmentar en 2 el nombre dels seus diputats. El PSC va perdre al voltant d'un 25 per cent del seu vot i 5 dels seus escons. Esquerra Republicana també va perdre el 25 per cent dels vots i 2 diputats. El PP va perdre un 20 per cent dels vots i 1 diputat. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa va guanyar un 15 per cent de vots i 3 escons. I un nou grup, Ciutadans, va obtenir 3 diputats.

He volgut començar recordant tot això perquè el meu grup parlamentari mantindrà en aquest debat i en tot el procés sobre el desplegament de l'Estatut la mateixa actitud que ha practicat en tres anys anteriors, com no podíem fer-ho d'una altra manera.

Primer, som optimistes, ens neguem a alimentar un discurs negatiu i catastrofista. Igual que vàrem defensar sovint en solitari que l'Estatut s'aprovaria, defensem ara que l'Estatut és plenament constitucional. És un error terrible, que tan sols beneficia el PP, instal·lar-se en hipòtesis negatives davant una sentència del Tribunal Constitucional que trigarà molts mesos a produir-se i abans de la qual han de passar encara moltes coses, entre elles, una possible modificació de la mateixa llei que regula el Tribunal Constitucional, reforma que el Congrés ja ha aprovat i que ha de discutir aviat el Senat.

Catalunya no es pot permetre el luxe, després de gairebé tres anys de debat estatutari, d'ubicar-se en una situació de provisionalitat. La provisionalitat la defensen PP i Ciutadans, la resta el que hem de fer és aplicar l'Estatut, que és una llei en vigor, volguda per la nostra ciutadania.

Segon. Pretenem ser rigorosos. Durant el debat de l'Estatut no vàrem mai aixecar falses expectatives, mai presentàrem el procés d'elaboració del nou Estatut com l'avançada de la independència o del concert foral basc, sempre vàrem tenir ben present, quan anàvem per pobles i ciutats a explicar com es desenvolupava el procés, que haviem de poder tornar a aquells municipis amb la cara ben alta. El més gratificant d'aquesta etapa ha estat quan persones diverses ens han dit: «Vosaltres ens vàreu explicar els avantatges i també els límits, i finalment el resultat final ha estat molt semblant al que ens vareu dir». Ara adoptarem la mateixa actitud.

Tercer. Vàrem defensar amb fermesa l'autogovern, i vàrem apostar per apropar posicions, sacrificant els afanys

de protagonisme que tant de mal varen fer al procés estatutari. Ara demostrarem fermesa per defensar l'Estatut dels atacs dels sectors reaccionaris i centralistes de l'Estat. Exigirem del Govern central l'aplicació íntegra de l'Estatut i denunciarem, si cal, les actituds electoralistes i partidistes que no miren més enllà de les imminents conteses electorals. No voldríem acabar pensant que hi hagi algú que teòricament defensa l'autogovern que de nit a casa seva es posa a somiar que el Tribunal Constitucional anul·la o retalla l'Estatut.

Així, doncs, optimisme, rigor i fermesa, la mateixa recepta que vàrem aplicar per construir l'Estatut l'aplicarem ara davant dels que el volen destruir, tenint present per damunt de tot que l'objectiu de les forces polítiques, i en especial de les que governen, és dirigir el país amb visió de futur, amb serenitat, amb previsió, defugint canvis de rumb sobtats. L'Estatut és una eina de reconstrucció nacional però també és una eina de progrés, d'afirmació dels drets de les persones, de drets de ciutadania.

El Reglament del Parlament preveu la celebració de debats específics com aquest, i CiU, Convergència i Unió, tenia tot el dret a demanar-ne la convocatòria. Ens ha sorprès, però, la forma de fer-ho, tenint present que el motiu és analitzar el desplegament de l'Estatut. En primer lloc, perquè l'Estatut va entrar en vigor el 9 d'agost de l'any passat, és a dir, fa una mica més de set mesos, però en el moment de l'entrada en vigor, amb les eleccions en perspectiva, Convergència i Unió va demanar que no es posessin en marxa els mecanismes previstos a l'Estatut i que s'esperés fins que el nou Govern prengués possessió. Segons va dir el senyor Mas, «no té sentit aplicar l'Estatut amb un govern català provisional». Si a petició de Convergència i Unió el temps va començar a comptar el 29 de novembre, han passat, doncs, tot just quatre mesos. És ara el moment de denunciar una suposada manca d'aplicació? No hauria estat més lògic potser esperar el debat de política general que el Reglament fixa per al mes de setembre? Per què no hi havia pressa a l'agost, al setembre o a l'octubre? I per què n'hi ha ara? O és que les premses varen començar en veure que es constituïa el Govern d'entesa? Sembla que la premsa i la paciència són interpretades per Convergència i Unió en funció d'anàlisis que no escapen a la intel·ligència de ningú. Però som en el debat i cal explicar com veu el meu grup el que està passant.

En primer lloc hi ha un fet inqüestionable: el Partit Popular no va poder pair la derrota que les seves posicions varen patir en aquest Parlament, al Congrés, al Senat i en el referèndum, i va decidir presentar recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut de Catalunya. El va secundar un *defensor del pueblo* que, com ell mateix va reconèixer, va actuar en funció de la seva ideologia, no pas d'acord amb la independència que exigeix un càrrec de tanta importància institucional. I, a més, el PP –algun dirigent no va tenir cap tipus de vergonya a admetre-ho– ha utilitzat totes les esclatxes jurídiques possibles per aconseguir els seus objectius polítics, encara que aquesta tàctica, mitjançant la recusació d'un magistrat, hagi portat el Tribunal Constitucional a la crisi més greu de la història de la democràcia recent. Encara abans d'ahir el senyor Aznar insultava públicament aquest Parlament, qualificant l'Estatut de xantatge, i afegia el

comentari surrealista de què estava fet contra Extremadura. Ens trobem davant d'una ofensiva centralista contra l'Estatut i la lliure decisió del poble català.

En segon lloc, cal constatar que en tres mesos s'han activat totes les previsions estatutàries. A Catalunya el Parlament està ja discutint projectes de llei derivats directament de l'Estatut, com el de l'agència tributària o d'altres que es remetraran properament al Parlament. S'estan tramitant també projectes que desenvolupen drets o principis rectors de l'Estatut: la llei del dret a l'habitatge, la de serveis socials, la del memorial democràtic, i d'altres. A més, s'ha creat un consell de seguiment i impuls de l'Estatut, que ja ha celebrat la primera reunió.

Pel que fa a les relacions amb l'Estat, s'han constituït dues comissions: la Bilateral i la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals, i ben aviat es constituirà la que restava, la d'inversions en infraestructures. La Comissió Bilateral ha començat a treballar en els primers traspassos. Des del 9 d'agost, la Junta de Seguretat s'ha reunit dues vegades, presidida per primera vegada, després de vint-i-tres anys sense haver-ho aconseguit, pel president de la Generalitat; el mes de setembre pel president Maragall, i ara fa unes setmanes pel president Montilla. Alhora, el Congrés i el Senat estan tramitant projectes de llei fonamentals per desenvolupar alguns aspectes de l'Estatut, la Llei orgànica del Poder Judicial i la Llei del Tribunal Constitucional.

En tercer lloc, s'han començat, és cert, a produir diferències d'interpretació amb el Govern central en relació amb alguns temes. A diferència del que feia Convergència i Unió quan tenia pactes amb el PSOE o amb el PP a Madrid, el Govern de la Generalitat ha decidit interposar recurs d'inconstitucionalitat quan ha considerat que es vulneraven les seves competències, com passava amb la llei del llibre o el decret sobre ensenyament. I hem considerat, amb raonaments que ja vàrem exposar en el Ple corresponent, i atenent la petició de la part de la societat civil implicada, que no el presentaríem en el cas de l'anomenada llei de la dependència. Alhora estem exigint rapidesa al Govern central a concretar els traspassos que no precisin reformes legals.

Hi ha qui vol equiparar aquestes dificultats o diferències de criteri a l'ofensiva del Partit Popular. Nosaltres no pensem que siguin equiparables. Aquest diputat i el meu grup estem molt lluny de la visió territorial de l'Estat que té el PSOE, per això formem part d'un projecte polític ben diferent, però mai cometrem l'error que, portats per interessos electoralistes, no sapiguem distingir l'actitud del Partit Popular i la del PSOE. Amb el PP no ens hi podem entendre, el del PSOE no és ni de lluny el nostre projecte, nosaltres volem un estat plenament federal, però volem dialogar i pactar, com varen fer, en especial, els senyors i senyores de Convergència i Unió, en el debat estatutari.

La situació creada pel recurs d'inconstitucionalitat del PP i el Defensor del Poble, i la recusació del magistrat Pérez Tremps, per part del Partit Popular, ens obliga a posicionar-nos també amb relació a aquest tema. En primer lloc, per afirmar que l'Estatut és plenament constitucional, que s'adapta a la doctrina que fins ara

ha mantingut el Tribunal Constitucional, que ha passat tots els controls previs; és absolutament inimaginable que es doni la situació que el Tribunal considerés que aquest Estatut no cap en la Constitució del 78. És inimaginable que es pogués produir una situació en què determinats articles de l'Estatut català fossin declarats nuls o objecte d'interpretació i que els mateixos articles de l'Estatut d'Andalusia fossin constitucionals, ja que ni el PP ni el senyor Múgica han anunciat la interposició de recurs i el Tribunal no els pot anul·lar per connexió. És inimaginable que altres articles que van més enllà del que preveu l'Estatut andalús –perquè Catalunya així ho va decidir– fossin considerats incompatibles amb una Constitució com la del 78, que admet lectures diferents, i que en paraules d'un dels seus autors, el professor Jordi Solé Tura, admet una lectura que pot portar cap a un estat federal.

Sabem que hi ha interpretacions diferents i oposades, però totes caben dins la Constitució. I els magistrats han de jutjar i decidir no a partir de les seves opinions polítiques, sinó a partir de la Constitució.

Un altre pare de la Constitució, Miquel Roca i Junyent, escrivia ahir un article, titulat «Credibilitat institucional» prou il·lustratiu respecte a això.

No diem que no hàgim de preveure totes les possibilitats, però les decisions s'hauran d'adoptar quan pertoqui, després d'analitzar-les amb calma i sense llençar-nos-les pel cap com punyals electorals.

No seríem nosaltres, que hem presentat ja fa temps la nostra proposta sobre la reforma de la Constitució, els que ens oposaríem a aquesta via, tot i que cal recordar que la reforma constitucional exigeix el vot favorable del PP i que, en conseqüència, difícilment donaria lloc a un escenari més favorable.

No podem oblidar en aquest context que la Constitució i la Llei del Tribunal Constitucional preveuen la renovació periòdica del mateix Tribunal. I el que ens cal és un tribunal constitucional que, amb un prestigi que haurà de saber recuperar, sigui sensible a una lectura federalitzant de la Constitució.

En segon lloc, cal recordar la responsabilitat que han adquirit davant el poble de Catalunya el PP i el senyor Múgica. Ja sabem que no accepten allò que hem decidit democràticament, i segur que ho saben també els sectors econòmics i empresarials que el passat dia 22 es pronunciaven sobre la gestió de l'aeroport de Barcelona.

En tercer lloc, volem donar suport a totes les accions legals empreses pel Parlament i el Govern de la Generalitat per a defensar la constitucionalitat de l'Estatut. El Govern ha complert amb el seu deure en esgotar totes les possibilitats legals, recursos de súplica i recusacions incloses, per tal de defensar l'Estatut. El contrari hauria estat no exercir les seves responsabilitats. Els recursos presentats per la Generalitat representen els interessos de Catalunya, i és insòlit que Convergència i Unió hagi acusat de passerell i de fer el ridícul el Govern de la Generalitat per defensar l'Estatut.

El meu grup reclama, exigeix lleialtat institucional al Grup de Convergència i Unió. No es pot venir a aquesta cambra a exigir que es defensi l'Estatut sense donar

suport a totes les accions legals del Govern, encara que no es vegin clares. Convergència i Unió ha d'assumir que és a l'oposició, que el ritme de les responsabilitats governamentals de la nació el marca el Govern i que una oposició amb sentit de país ha de ser prou generosa i prou capaç per donar suport al Govern en casos com aquests. (*Remor de veus.*)

I en quart lloc ens volem referir a les alegacions dels advocats de l'Estat. Primer, per deixar ben clar que les nostres alegacions són les presentades pel Parlament i el Govern de la Generalitat; no ens reconeixem en cap altra. Però, tal com ha afirmat el vicepresident Carod, allò que és rellevant de les alegacions dels advocats de l'Estat és que defensen la constitucionalitat total de l'Estatut, en contraposició a les tesis defensades pel PP. Realitzen una interpretació que no és la nostra, però això no és cap sorpresa, ni cap novetat. Tots els diputats i diputades d'aquest Parlament que varen participar en la discussió de l'Estatut al Congrés i al Senat varen poder escoltar aquesta visió restrictiva en les intervencions dels representants del PSOE: els senyors Rubalcaba, López Garrido o Jáuregui.

Per citar-ne tan sols un exemple, el que fa la definició de Catalunya com a nació en el preàmbul de l'Estatut, l'advocat de l'Estat afirma en les seves alegacions: «Podrá gustar más o menos, pero la propuesta aprobada por el Parlamento de Cataluña, en solemne sesión, el 30 de septiembre, comenzaba su preámbulo con las palabras “la nación catalana”.» I el senyor Rubalcaba deia en el Congrés: «El Parlamento de Cataluña ha decidido por amplia mayoría definir Cataluña como una nación. Se puede estar de acuerdo o no con esta definición, y desde luego el diputado que les habla no está de acuerdo con ella.»

A què ve ara l'escàndol de Convergència i Unió? És que no varen escoltar els diputats del PSOE en el Congrés i el Senat? És que el senyor Zapatero i el senyor Mas no varen pactar aquest redactat final precisament perquè permetia afirmar que l'Estatut recull el reconeixement de Catalunya com a nació –tal com defensem nosaltres– i ahora permet que d'altres diguin que el que recull és la simple explicació d'una cosa que va passar al Parlament de Catalunya? Però si això ja ho sabem! I això no ens va impedir pactar l'Estatut i demanar el «sí» en el referèndum, amb arguments, en aquest cas, idèntics per part de Convergència i Unió i Iniciativa, i ben diferents per part del PSOE. A què ve tot això ara? Per què dedueixen d'unes alegacions jurídiques que pretenen defensar la constitucionalitat de l'Estatut que aquesta serà la forma amb què l'aplicarà el PSOE? Si això fos així, què varen pactar vostès? Es tiren pedres sobre la seva pròpia teulada, perquè enlloc està escrit que aquesta sigui la interpretació que ha de presidir les relacions entre la Generalitat i el Govern central. Entre d'altres coses, perquè les forces polítiques catalanes que som al Govern, i esperem també que el principal grup de l'oposició, ho impedirem, ho farem impossible.

De moment no hi ha cap argument seriós que permeti afirmar que s'ha manifestat aquesta voluntat maquiavèlica de no voler complir un pacte fet llei. Només es pot presentar així, com ho fan vostès, des de l'interès electoralista d'esgarrapar uns quants vots en les propes

res eleccions municipals, en què paradoxalment la possibilitat de Convergència i Unió de mantenir les seves actuals posicions en el govern d'alguns municipis passa per pactar amb les promotors, no de les alegacions que defensen la constitucionalitat de l'Estatut, sinó amb els autors del recurs d'inconstitucionalitat: el PP.

Volem insistir en una idea que hem defensat les darreres setmanes: la millor forma de defensar l'Estatut és aplicar-lo, és desplegar-lo. S'està fent. Pel meu grup, cal aplicar allò que PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa - Esquerra Unida, varen pactar fa tan sols quatre mesos: desplegar l'Estatut. Això és el que estem fent i el que volem continuar fent, perquè és el que li hem promès a Catalunya i perquè és el que la ciutadania espera i desitja de nosaltres. Però el desplegament de part de l'Estatut és responsabilitat del Govern central. S'equivocaria greument el PSOE si es deixés pressionar per les sortides de to del PP o les utilitzés com a pretext per a una visió restrictiva de l'Estatut. I en aquest sentit hi ha dos aspectes que en aquests moments apareixen com a prova del desplegament de l'Estatut.

El primer són els serveis de rodalies i regionals –també dels trens regionals, que quedi clar– de Renfe. L'Estatut ho deixa ben clar, i ho sap prou bé aquest grup parlamentari, que es va sentir sovint massa sol en enfocar la defensa de l'Estatut a partir de les millores que podia introduir en la vida quotidiana de la gent. Volem solucions urgents a una situació que ve de molts anys de deixadesa i manca d'inversió; volem la inversió urgent que la xarxa necessita; volem un tracte correcte a la ciutadania, i en volem el traspàs a la Generalitat. El senyor Piqué aquest matí ens deia que Renfe i tota la resta es poden reclamar sense Estatut. Llavors, senyor Piqué, per a què serveixen els estatuts? (*Remor de veus.*)

El segon aspecte és el dels aeroports. El meu grup també comparteix l'exigència de les entitats que varen protagonitzar l'acte del dia 22. El Govern també, i bona prova n'és la reunió ahir de la comissió de seguiment amb el president Montilla. L'acte, però –ho he dir–, ens ha suscitat una reflexió: que bé ens hauria anat una mobilització similar en el moment en què s'estava negociant la qüestió al Congrés dels Diputats. Potser si s'hagués produït llavors la mobilització, avui estaríem a punt de crear el consorci per a la gestió de l'aeroport del Prat. No va passar, i no té sentit lamentar-se'n. L'Estatut, malgrat tot, fa possible la participació de la Generalitat en la gestió del Prat i el traspàs dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell. I cal concretar-ho al més aviat millor.

Però també voldríem que la importància d'aquestes qüestions no suposi retardar d'altres traspassos importants, com els que afecten la immigració o la Inspecció de Treball. Aquests no són pas temes menors, perquè afecten persones, en tant que persones i en tant que treballadors i treballadores.

No puc defugir, però, la polèmica d'aquesta setmana i d'aquest matí. L'anunciada proposta de resolució d'Esquerra ens sembla fruit d'un error. Encaràvem un debat en què l'equivocació inicial l'havia comès una Convergència i Unió descol·locada, forçant un balanç de l'aplicació de l'Estatut, quan el Govern porta tan sols

cent dies d'actuació. Què ens hauria explicat el senyor Mas en la seva segona intervenció d'aquest matí sense la polèmica d'aquests dies? No ens podem plantejar decisions importants com si fos un desafiament: «Tu, aplicació de l'Estatut; jo, autodeterminació. Tu, autodeterminació; jo, estat sobirà. Tu, possible referèndum d'aquí un any; jo, el 27 de maig. Tu m'ho dius en una calçotada però no t'atreveixes a dir-m'ho al Parlament; doncs, jo t'ho dic al Parlament i on calgui.»

Mirem-ne el resultat: Convergència i Unió presenta una proposta sobre l'autodeterminació i alhora anuncia que la pot retirar, i Esquerra presenta una resolució sobre un estat sobirà desitjant que sigui derrotada. Els que creiem fermament que Catalunya té dret a l'autodeterminació, els que estem segurs que un dia aquest país la podrà exercir, ens neguem que s'utilitzi de forma frívola, que esdevingui una arma per a picabaralles entre partits quan s'apropen unes eleccions. El poble de Catalunya no es mereix això. El que necessita la nostra nació no és que quedi clar que hi ha un grup minoritari pur i solitari, sinó que hi ha majories àmplies a la cambra disposades a fer avançar l'autogovern. Algú somniant en Kosovo es pot despertar al Quebec. I tot això no ajuda que fem el que la gent ens demana: governar. (*Remor de veus.*)

Per acabar, senyores i senyors, diputats i diputades, en aquest Parlament existeix una àmplia majoria que si vol es pot posar d'acord. No ens podem estar de proclamar que és necessari que aquest Parlament avui doni suport al Govern de la Generalitat, que faci pinya per continuar desenvolupant l'Estatut. Cal que expliquem alt i fort a la gent que hi ha aspectes complexos que no era possible arreglar en tres mesos, ni en tres mesos més, però hi ha altres qüestions que ja s'han fet i d'altres en què es pot posar fil a l'agulla de forma ràpida.

Aquest Parlament avui ha de donar suport a les al·legacions que aquest Parlament i el Govern de la Generalitat han presentat en defensa de la plena constitució de l'Estatut, que és com dir que el Parlament ha de donar suport a la sobirania que ha expressat ben recentment el poble de Catalunya. I sobretot aquest Parlament s'ha de mostrar ferm, però amb la fermesa de la serenitat, d'estar convençuts del camí emprès, sense mostrar la més mínima feblesa davant els que pretenen limitar el nostre autogovern. El Parlament i el Govern han de mostrar-se amb capacitat per dirigir el país, un país que reclama més autogovern, respecte a les seves decisions, però que no vol anar enrere ni iniciar aventures incertes i sense maduresa prèvia, i que ens exigeix que en les qüestions de país posem els interessos nacionals per damunt dels propis d'un o altre partit.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, diputats i diputa-

des, en primer lloc, m'agradaria fer un estat de situació, després..., ja que em toca tancar aquesta ronda de valoracions de cada grup, en quina situació i per què estem aquí avui en aquesta tribuna, quin és el motiu d'aquest debat monotemàtic sobre el desenvolupament de l'Estatut. I la nostra anàlisi és que hi han diversos motius, no només un.

El primer d'ells és l'evidència que el procés estatutari que es va engegar fa més de tres anys, doncs, ha acabat –o no ha acabat, millor dit– amb un resultat no desitjat per pràcticament cap partit d'aquesta cambra; això és evident. A uns els sembla poc, a altres els sembla massa, i altres, doncs, posen traves per intentar demostrar la seva posició de primera força política d'aquest Parlament, que així és, a Convergència i Unió.

Per altra banda, és fruit també de la feina mal feta; feina mal feta en aquest text estatutari. Tal com es va formular aquest text, i fins i tot el sistema de pactes que van haver-hi, és clar i català, doncs, que va haver-hi un pacte entre el Govern central i entre un determinat govern, el Govern tripartit, que volien i necessitaven demostrar que, tot i ser un partit, en teoria, el Partit dels Socialistes, que no tenia aquesta vessant nacionalista que té Convergència i Unió, necessitava fer una lluita de poder respecte a Convergència i Unió, i per tant van demanar un nou estatut, després de vint-i-tres anys de Convergència i Unió.

I aquesta anàlisi i aquesta situació donen peu al procés estatutari, aquest procés llarg que ha costat a Catalunya, doncs, un desgast de la seva imatge, un desgast de la mateixa classe política, un allunyament dels ciutadans del debat d'aquest Parlament, i que hem anat a abocar-nos i hem anat a parar, finalment, a una situació i a un text en què, després de fer el mite del 30 de setembre –perquè ja s'ha fet un mite d'aquell text per part dels partits nacionalistes–, passem a un altre text, el de les Corts, un text –utilitzant les paraules també d'alguns partits– «retallat» políticament, i arribem a una situació en què hi han set recursos d'inconstitucionalitat sobre aquest text. I per mi, i per nosaltres, això significa feina mal feta, perquè quan algú vol plantejar una reforma estatutària, quan algú vol canviar un text per allò que diuen d'«adequar-lo a la realitat social», no cal fer un text de nou sencer i més dolent. El que cal fer és modificar aquells articles necessaris, perquè, evidentment, des de la posició no immobiliària, nosaltres entenem que les lleis s'han de modificar i s'han d'adequar a la situació real de la ciutadania i la realitat social de cada moment. Ara bé, qui i quants catalans en massa al carrer havien demanat un nou estatut d'autonomia? Quina necessitat teníem de fer aquest Estatut d'autonomia? On eren aquelles manifestacions de l'any 77, ara, al carrer? On veiem l'interès dels ciutadans a les enquestes el 2004, on només un 5 per cent dels ciutadans posaven com a prioritat un nou estatut de Catalunya? Ningú, ningú pràcticament, només la classe política representada en alguns partits d'aquest Parlament volia aquell Estatut.

I aquesta és la realitat d'una feina mal feta que ha portat a un procés estatutari que ha desgastat la classe política, ha allunyat els ciutadans de la política i ens ha portat avui dia a una situació d'inestabilitat. Inestabilitat pel

que els diré a continuació i pel que representa l'aplicació d'aquest text mal redactat i amb difícil interpretació.

I el tercer dels punts per què creiem que estem aquí és perquè evidentment hi ha una preocupació als partits nacionalistes i al Govern que aquesta joia, aquest, diguéssim, aquest reflex d'aquests últims tres anys, que és l'Estatut, doncs, al final quedi retallat políticament i, evidentment, derogat en molts punts constitucionalment.

I això és una realitat. Si no, no estaríem aquí. Si no hi hagués una por escènica pràcticament d'alguns partits d'aquí, d'aquesta cambra, que aquest Estatut fos considerat inconstitucional en molts dels seus punts, segurament no estaríem avui fem aquest Ple. Però la realitat és aquesta, i es poden posar com vulguin i podem mirar el futur i dir que l'Estatut és vigent, però amb set recursos a sobre, amb alguns d'ells d'algun partit, de cinc comunitats autònomes i del Defensor del Poble, doncs, home, dir que aquests estatuts o, en aquest cas, aquests recursos no tenen importància i que hem de pensar en la vigència de l'Estatut és obviar la realitat, és no ser caut i no tenir en compte, com a governants, el que és una realitat i veure el que és el futur.

I com a governants aquest Govern té l'obligació de preveure quines són les situacions futures. I el que no es pot fer –i aquí és un dels nostres punts i per on aniran les nostres resolucions– és desenvolupar un text on recauen set recursos d'inconstitucionalitat, on hi han seriosos dubtes, per les mateixes interpretacions de l'advocat de l'Estat, per les mateixes interpretacions del Defensor del Poble i d'altres institucions de l'Estat, que pot ser considerat inconstitucional.

Per tant, la por, el nerviosisme que s'ha instaurat en alguns dels partits nacionalistes, porten avui a tenir aquesta situació que s'acaba. S'acaba la mitologia, s'acaba el mite que necessitem més autogovern, s'acaba aquest mite. I a més amb una sentència d'un tribunal, no amb qüestions polítiques, com feien fins ara. I això s'acaba també, doncs, perquè, com molt bé deia el senyor Maragall, que aquest matí el teníem aquí present, l'expresident, molt bé deia que aquest Estatut representa en autogovern ser la regió d'Europa amb més autogovern ara mateix; allò que deia de l'estat residual, eh? –allò que deia de l'estat residual. Doncs, on s'acabarà? Si s'acaba aquí aquest estat residual, si tenim aquesta situació, quin serà el victimisme?, què demanarem?, amb què plorarem? S'ha acabat, s'està acabant, s'està esgotant la via nacionalista, s'està esgotant la reivindicació nacionalista: uns, a l'oposició, i altres, patint dintre del Govern per aguantar les seves reivindicacions. Aquesta és la situació que tenim avui dia.

Parlarem del mateix procés. El 30 de setembre, 89 per cent d'aquesta cambra de diputats representants brindant amb cava per aquell meravellós Estatut; Estatut que tots sabíem, i que es va dir en aquesta tribuna, que, evidentment, s'havia de negociar i que no seria un estatut constitucional, però s'havia de fer d'aquella manera. Per què? Per què s'havia de fer un text, crear una mitologia i crear una situació fent pensar que aquell text era constitucional? Des del nostre punt de vista allò va ser una irresponsabilitat. I dir que allò representava el

90 per cent de la població catalana no va ser cert, i així es va demostrar en el mateix referèndum.

Alguns creuen molt positiu que el 49 per cent de la població anés a votar, des del nostre punt de vista és bastant patètic considerar que el 49 per cent de participació és una bona participació. Però no només això, sinó que només el 36 per cent del cens electoral va dir «sí». I alguns davant d'això diuen que això és la veu del poble. Evidentment, que hi ha un poble i hi ha una ciutadania que va votar i exerceix democràticament el seu dret, però fins i tot Convergència i Unió, si no ho recordo malament, va fer una proposició de llei on demanava que els referèndums fossin ratificats per més d'un 50 per cent de la població, per tenir vigència, per ser vàlids. Resulta que aquest no va arribar al 50, i ara, avui, doncs, vénen a reclamar la gran voluntat i la gran legitimitat que té un 49 per cent de participació. Doncs, home!, jo penso que com a mínim hem d'estar avergonyits de la poca mobilització que va haver-hi en aquest Estatut, tot i ser legítim des del punt de vista jurídic, però des del punt de vista polític, sens dubte, no va ser el millor resultat, i ara estem davant del desplegament, que és del que hauríem de parlar aquí.

Però aquest desplegament, ho torno a dir, està condicionat per set recursos d'inconstitucionalitat. Un d'ells, important per nosaltres, per nostre partit, és el del defensor del pueblo. I per què? Doncs, perquè el nostre partit no té, ni tenia, legitimitat jurídica per interposar un recurs d'inconstitucionalitat. I què vam fer? Instar el defensor del pueblo perquè ho fes.

Per tant, el primer que demano a aquesta cambra és que es respectin totes les institucions de l'Estat, sigui el Síndic de Greuges, sigui el Defensor del Pueblo o sigui el Tribunal Constitucional. Que ja està bé de sentir barbaritats, crides a la desobediència civil davant d'institucions de l'Estat. Ja n'hi ha prou! Una mica de respecte per les institucions, siguin del partit que siguin, que, per cert, em sembla que el senyor Múgica, si no m'equivoco, és un militant i una persona considerada dintre del Partit Socialista, per tant gens sospitosos de no estar en sintonia amb el seu partit, que ara mateix governa a Catalunya.

Per tant, què demanava aquest defensor del poble, què demanava aquesta institució? Que no es pot reivindicar l'autogovern de Catalunya basant-se amb els drets històrics; els únics drets que hi ha a Catalunya són els drets dels ciutadans de Catalunya, de les persones que viuen a Catalunya, i els drets històrics no són avui dia font de dret, no són font de cap autogovern. L'únic autogovern que hi ha a Catalunya prové de l'any 78, del pacte constitucional. I aquest és un dels recursos que està ara mateix davant del Tribunal Constitucional i que, segurament, interpretant la Constitució, podria ser considerat inconstitucional.

Per tant, quan el senyor Saura feia menció abans al gran èxit que representa reivindicar aquests drets històrics i aconseguir-los amb un text, doncs, deixi'm dir, senyor Saura, amb tots els respectes, que nosaltres creiem, i, a més a més, sobretot des d'una visió d'esquerres, des d'una visió del senyor Saura, que ho comentava..., crec que l'important són els ciutadans i els drets són de les

persones. Els drets històrics no existeixen; no hi ha drets històrics, eh? Les persones són les úniques –les úniques– que tenen dret amb plena democràcia. No ens podem basar en Corts de Cervera de l'any 1348 per reivindicar els nostres drets, perquè avui estem aquí nosaltres i per un pacte i un contracte social que representa la Constitució espanyola.

Per altra banda, un altre article famós ja, i que no entrem de ple a la consideració de nació...; és evident que també està sota recurs, que està al preàmbul, que no està a l'articulat, i que, per tant, no es pot considerar ni tan sols això. L'article 2 de l'Estatut diu que Catalunya és una comunitat autònoma, eh? Per tant, jo crec que aquí no cal ni entrar-hi, perquè és evident que som una comunitat autònoma.

Per altra banda també està l'article 6.1, amb la llengua pròpia, preferent, només el català a l'Administració, a l'escola, als mitjans de comunicació... Això no respon a l'article 3 de la Constitució, i és un altre dels punts on el Defensor del Pueblo ha interposat el recurs d'inconstitucionalitat.

Què dir de la Carta de drets i deures? Home!, està molt bé parlar a la gent que tindrem drets i deures, però és que l'article 149 de la Constitució diu que els drets i deures estan... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Ridao; vostè coneix perfectament la Constitució, que també és constitucionalista. El 149 diu que depèn exclusivament de l'Estat la regulació i la igualtat de drets i deures entre tots els espanyols. Per tant, incloure una carta de drets i deures en un text estatutari, que és una llei orgànica, no té cap sentit, i és un altre dels recursos que estan a sobre la taula.

Bilateralitat. Si jo no ho tinc mal entès, hi ha un dels principis de la Constitució que parla de multilateralitat. Fins i tot l'advocat de l'Estat diu que la multilateralitat està per sobre de la bilateralitat. Per tant, això de reunions entre Espanya - Catalunya, Catalunya - Espanya, sembla més un partit de futbol, que alguns voldrien, que no pas una comissió, perquè el que hauríem de tenir és un estat de les autonomies, i, en tot cas, no podem parlar mai de confederació perquè el nostre sistema no ho és; per tant, relacions bilaterals tampoc. I això també està sota recurs.

És important que els ciutadans, que la gent que ens està veient sàpiga què està sotmès a recurs, perquè alguns, de vegades, d'aquests recursos semblen que vinguin del dimoni i vénen d'institucions de l'Estat, eh? Vull dir que de vegades també és important dir a la gent que hi ha una institució que es diu Defensor del Pueblo que moltes associacions i molts partits, també, que no tenien representació com nosaltres van instar per defensar això.

I aquí també vull demanar una altra cosa. Quan algú parla dels interessos de Catalunya, que es veurien minvats, condicionats per aquest recurs, qui és Catalunya? Què són els interessos de Catalunya? Els interessos del Govern? Els interessos d'algun partit de l'oposició? O els interessos dels ciutadans de Catalunya?

Perquè, vostès, sembla que tots aquests recursos que afecten drets i deures de les persones, com el del capítol

de la llengua, com el capítol de la Carta de drets..., se l'apoderen i diuen que el millor per a Catalunya és el que vostès diuen. Ja n'hi ha prou! Ja en vam tenir prou amb vint-i-tres anys de Convergència d'apoderar-se de Catalunya per suportar ara també que el Govern actual s'apoderi de Catalunya! Catalunya som tots i Catalunya és cadascú dels seus ciutadans. I només que hi hagi un sol ciutadà de Catalunya que fa un recurs davant del Defensor del Pueblo ja és prou important, ja n'hi ha prou, per respectar també el que és Catalunya, i no intentar englobar-nos a tots com si d'una tribu es tractés.

Nosaltres som ciutadans d'una comunitat autònoma; no operem i no funcionem en bloc. Som ciutadans individuals que volem que se'ns respecti cadascuna de les nostres opinions, cadascú amb la seva pròpia identitat i amb el seu propi comportament. Per tant, si us plau, ja n'hi ha prou en aquesta cambra d'apoderar-se de Catalunya; ni de Govern, ni d'oposició.

Per altra banda, també, suposo que vostè, quan es parla de Catalunya i s'ha fet referència als interessos de Catalunya, al perill que suposa per als interessos, aquests recursos, home!, doncs, que ho diguin a les persones que han ficat el recurs, potser pensen el contrari, potser pensen que el millor per a Catalunya és que prosperin aquests recursos. S'ho han plantejat? S'han plantejat que els que han instat el Defensor del Pueblo, el recurs del Partit Popular o les altres comunitats autònomes també tenen interessos respecte a Catalunya? Catalunya no és sobirana; nosaltres no tenim sobirania ni decidim només sobre Catalunya. Hi ha una relació de sobirania dintre de tots els ciutadans espanyols que, per tant, no som nosaltres qui ens hem d'apoderar de què és Catalunya. Això és un punt important per tenir en compte que la gent ha de saber que aquests recursos són importants i que no sempre s'han de pintar que van en contra de Catalunya. Ja n'hi ha prou d'«en contra» i d'«a favor».

Conflictes de competències. Què dir dels conflictes que està generant aquest Estatut? Home!, un estatut fet d'aquesta manera, que necessita el desenvolupament de més de quaranta lleis estatals, que necessita una interpretació de cadascun dels seus articles tal com estan redactats... Aquesta famosa retallada, és cert, ha deixat un articulat, doncs, molt complicat d'interpretar fins i tot pels juristes. Per tant, això està provocant conflictes de competències. N'hem vist uns quants: hem vist la famosa tercera hora de castellà, que el Govern, encapçalat pel Partit Socialista, doncs, ha recorregut davant del Tribunal Constitucional; hem vist l'assumpte de la Llei de dependència, que, per sort, i amb el suport del nostre partit també, no ha prosperat en aquesta cambra, per garantir els drets, els drets socials d'aquestes persones.

I això serà un continu; passarem molts anys continuament amb recursos i amb conflictes de competències. Per què? Pel que dèiem, feina mal feta, un mal estatut, i molts de vostès ho saben, com bé deia algun portaveu anteriorment pels passadissos, i tothom sap que aquest Estatut donarà molts problemes d'interpretació, finalment, per no, com deia abans..., per no agradar a molíssima gent, perquè resulta que els partits nacionalistes avui ja estan dient que no n'hi ha prou i estan cridant a

la mobilització contra aquest text que pot ser considerat inconstitucional.

I, per altra banda, l'últim punt dels que comentàvem és el nerviosisme, doncs, del Govern i d'alguns partits d'aquesta cambra. Jo crec, i parlo ara no només com a diputat, sinó com a ciutadà, ja, que estem una mica cansats, els catalans, d'aquest debat estatutari; estem una mica cansats de portar aquest Estatut cada dia aquí; estem una mica cansats de no obeir, i de cridar fins i tot a la desobediència civil respecte a sentències constitucionals. Estem una mica cansats d'això, de reivindicar qui són els bons i qui són els dolents, els que estan a favor i en contra de l'Estatut... Ja n'hi ha prou, d'això! Jo crec que estem prou cansats, i el que necessitem és un govern cohesionat, fort, que lideri; necessitem un lideratge a Catalunya, i aquest lideratge ha de ser cohesionat –torno a dir la paraula, important pel que ara direm–, cohesionat, fort i estable, una altra paraula important també per a un govern.

Però és que ha succeït aquests dies, i no me'n puc estar, de comentar-ho, com ho han comentat altres grups, una situació bastant preocupant, fins i tot és una sorpresa, ha estat una sorpresa per alguns, no per altres, respecte a les declaracions que ha fet, doncs, un dels partits que dóna suport al Govern, no?, d'Esquerra Republicana.

Que un partit que dóna suport al Govern, un partit que és el segon partit quant a nombre de consellers d'aquest Govern, faci una reivindicació independentista, d'autodeterminació, a només quatre mesos de constituir un govern, i no només això, sinó que condicioni la presidència de la Generalitat, amb el que representa això de deslleialtat a una institució, i que ofereixi al líder de l'oposició el Govern de la Generalitat només a canvi de tenir aquest dret d'independència, això és molt greu. Això no és propi d'un estat de dret i de democràcia consolidada. Perquè el que necessitem a Catalunya després d'aquests tres anys és desplegar, segons vostès, aquest Estatut, des del nostre punt de vista amb prudència, però desplegar aquells punts que no siguin sota recurs, però en qualsevol cas estabilitat. Els catalans necessiten estabilitat, els catalans necessiten un govern fort. El que no volem veure, i pensàvem que havíem tancat aquest capítol, tot i que ja veïem algunes fugides del Govern..., el que no volem és cada dia Dragon Khan, perquè és que, clar, aquest Dragon Khan..., al final alguns acabarem pensant que aquest Dragon Khan és propi d'aquest Parlament, que aquest Dragon Khan és propi de les reivindicacions victimistes, que aquest Dragon Khan no s'acabarà mai; no s'acabarà mai perquè hi han alguns partits que aquí viuen del Dragon Khan, hi han alguns partits que, amb aquestes manifestacions que s'han fet, viuen d'això, i és evident. I el que li demanem al president del Govern, al president de la Generalitat, al senyor Montilla, és contundència; amb serenor, com vostè diu, però contundent, que prengui mesures, que prengui mesures davant d'aquestes actituds.

Què els hem de dir, als catalans? Vostè aplicava una fórmula, deia, en el seu discurs d'investidura, de política social, de menys reivindicació identitària, menys reivindicació nacionalista, i, sobretot, donar preferència a aquesta política social. Ens ha durat quatre mesos. Perquè és que, a la que ha esclatat algun partit que li

dóna suport, doncs, el primer que han fet és plantejar, ni més ni menys, que un referèndum d'independència, però no de calçotada, alguns diuen de calçotada. Es-colti'm, de calçotada res; el dissabte hi havia executiva d'aquest partit, ja estava tot molt calculat. Si saben la data i tot! Si segons aquest partit, a les properes eleccions municipals hauríem d'anar a votar la independència de Catalunya. Això ho han de saber els ciutadans, el que s'ha plantejat. I davant d'això el president de la Generalitat no ha dit res, no ha comentat res, no ha fet cap manifestació, no ha cridat a l'ordre dintre del seu Govern, no ha cridat a l'ordre dintre dels partits que li donen suport.

Nosaltres al que l'instem des d'aquí, amb tots els respectes, però també amb la inquietud que pot provocar a molts ciutadans aquesta actitud d'algun partit deslleial, és que prengui mesures. I li ho diem sincerament. I pensi vostè, senyor Montilla, que vostè ha de portar el lideratge a Catalunya; és vostè el president del Govern, és vostè qui ha de posar ordre, és vostè qui ha de dir: «Això no es pot plantejar, això és inconstitucional.» És vostè. Perquè a més a més aquest plantejament, s'ha de dir, és inconstitucional. Tothom ho sap. No hi ha sobirania, no hi ha dret d'autodeterminació a Catalunya, no som sobirans; és tots i cadascun dels ciutadans espanyols qui té la sobirania de tot el territori espanyol. Per tant, al que l'instem des d'aquí, el que demanem és que prengui mesures.

I, a més a més, li direm, encara anirem més lluny. El que acabem de veure molta gent, i el que veuen molts ciutadans des de fora, i el que es palpa a l'ambient, el que es nota, és que hi han alguns que comencen ja a desconfiar que es pugui governar amb partits que cada dia munten un xou. És que cada dia tenim un xou! Només hem tingut en aquests quatre mesos el xou de les banderes, el xou dels jocs olímpics... Vam tenir el xou del viatge a Perpinyà, la darrera legislatura; vam tenir xou amb la corona d'espines; hem tingut xou de boicots a Madrid 2012... Ja n'hi ha prou de xous!, que sembla això una televisió. Ja n'hi ha prou de xous! Necessitem un govern estable.

I el Partit Socialista de Catalunya té la clau per governar això i per liderar això, però, ara, ha de tenir voluntat, i ha de ser vostè valent, senyor president, ha de ser valent i plantejar on vol anar, quin és i on està el final d'aquest camí que vostè amb aquest canvi de Govern vol. Si el que vol..., i si no dirà vostè res i no condemnarà les actituds que han tingut aquests socis de govern, si no ho fa, entendrem i donarem com a silenci positiu que a vostè ja li va bé aquesta situació, però a nosaltres ens agradaria pensar que vostè vol canviar aquesta situació.

Sabem i coneixem, tant per la seva demostració d'un cert tarannà, d'un cert comportament, com per la seva ideologia..., que estic convençut que a vostè no li ha agradat aquesta actitud, n'estic convençudíssim, però com a vostè a la majoria de ciutadans de Catalunya, li ho asseguro.

Per tant, el que li demano és que prengui mesures, que prengui el pols a aquest Govern i que demostrï, vostè, que és el president de la Generalitat, perquè, si no ho fa, començarem a pensar molts, com ja comencen a

pensar molts ciutadans, que és que aquí potser no mana el president, que potser estem condicionats per un altre tipus de política.

És també evident, no ens enganyem, que Esquerra Republicana ha fet aquesta manifestació en un marc de competició per vejam qui és més nacionalista amb Convergència i Unió. En aquesta cambra hem vist durant quatre mesos com Convergència «apretava», i «apretava», i «apretava», en una tàctica també electoral, lògicament. Però bé, la situació és aquesta. Vostès governen; ells estan a l'oposició. Són vostès qui han de prendre mesures.

Per altra banda, també m'agradaria demanar-li, doncs, que no faci aquella frase de *quien calla otorga*, en aquest mateix sentit; *quien calla otorga*, no ens agradaria pensar-ho, perquè si vostè no fa cap manifestació en contra, entendrem que ja li va bé i els seus ciutadans que han confiat en vostè suposo que també ho tindran en compte.

Per altra banda, també crec, com en aquest programa que ara s'ha posat de moda de «Tengo una pregunta para usted, señor presidente», doncs, nosaltres també tenim una pregunta, és a dir: què pensa fer?, quin és el seu pla per canviar aquesta situació?

Nosaltres li demanàvem, com havia intentat vostè i com havia manifestat en el seu discurs d'investidura, que parlés d'habitatge, que parlés de creació de llocs de treball, que parlés de sinistralitat laboral i que parlés d'aspectes necessaris i que són del que la majoria de ciutadans estan esperant que parlem avui dia. Que parlem de violència a les aules i, evidentment, també de fracàs escolar, que demà, per cert, en aquest mateix Parlament se'n parlarà a instància del nostre partit; que parlem de les empreses catalanes; que parlem dels treballadors; que parlem de la inversió estrangera, que s'està veient reduïda a Catalunya.

Vostè pensa sincerament que amb aquest tipus de manifestacions de república bananera, d'independències..., vostè pensa que les empreses vindran a invertir a Catalunya en comptes d'altres d'Espanya? Doncs, miri, els darrers quatre anys la inversió estrangera s'ha multiplicat per tres a Madrid, a la Comunitat de Madrid, respecte a Catalunya. Podem pensar, com sempre, que és culpa de la resta, podem pensar que és culpa dels altres, que ens tenen mania; és a dir, com aquell noi que sempre suspèn a l'escola i pensen que és que li tenen mania. Potser és que no fem bé els deures.

I jo penso que aquest tipus de manifestacions no col·laboren per crear llocs de treball, per crear inversió a Catalunya. Per tant, si us plau, prengui mesures i, si cal, li ho dic així de clar i català, si cal, si vostè necessita altres recolzaments en aquest Parlament, tingui-ho en compte, tingui en compte que aquí hi han altres partits potser que estan disposats fins i tot a donar suport a minories. I de vegades és més inestable governar amb segons qui que governar en minoria.

Per tant, ja li dic des d'aquí que si la situació durant aquests quatre anys ha de ser aquesta, si hem de tenir aquests xous cada tres mesos, cada dos mesos o cada cinc mesos, tingui vostè molt en compte que hi han d'altres partits en aquesta cambra que si és per canviar

aquesta situació, si és per donar estabilitat a aquest Govern..., sempre tindria el nostre suport.

També li diem, per altra banda, doncs, que creiem que és hora ja d'actuar amb determinació i contundència. Hem vingut a parlar d'aquest Estatut, però potser és hora ja també que vostè cridi l'atenció a aquells membres del Govern o a aquells membres de partits que li donen suport que no cridin a la mobilització ciutadana. Aquí no s'ha de mobilitzar la ciutadania pels partits polítics, són els ciutadans, en tot cas, que s'han de mobilitzar. Aquí el que no podem fer nosaltres, com que no ens agrada o a alguns no els agrada el que dirà el Tribunal Constitucional, és: «Vinga!, som-hi tots, al carrer!» Doncs no, potser aquesta no és la situació.

És més, crec que aquesta ha sigut una de les situacions. Alguns han parlat aquí de «cartutxeres». Home, jo li demanaria al senyor Ridao que, si no retira les seves paraules, com a mínim, tingui en compte que després, quan vostè parla de crispació, vegi qui és que crea crispació..., i paraules bèl·liques, eh?, perquè entenem que parlar de cartutxeres... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Ridao. Jo crec que l'educació no està totalment enfrontada, no està confrontada a dir les paraules i a dir les seves idees. I, per tant, parlar de cartutxeres en un parlament, si diu vostè que no es compleixen les seves expectatives respecte a la sentència, és molt fort. I en això, crec jo, des d'aquí, que nosaltres no hi hauríem de col·laborar.

I si aquí alguns no estan a gust amb la situació que tenen, constitucional, sempre podran anar a canviar les majories a les Corts. Em sembla que la reforma constitucional..., em sembla que són dos terços de la cambra, de les Corts Generals, em sembla. No sé si sumarien, però en qualsevol cas que admetin les regles de joc. Perquè de vegades tenim la sensació que hi ha gent aquí que juga al parxís, però quan perd la partida, agafa el tauler i el llença, llença les fitxes i no m'agrada la partida i no m'agraden les regles. Doncs, les regles són les que són, i hi ha un pacte i unes regles de l'any 78 i un pacte constitucional. I si a algú no li agraden les regles, les ha d'admetre, i, si no, com a mínim, no cridar a la desobediència i a la deslleialtat.

Per altra banda, m'agradaria fer menció també de les paraules que s'han fet des del grup que ha proposat la iniciativa, el senyor Mas, que ara mateix lamentablement no és a la cambra, però ha parlat en alguns termes, doncs, crec també erronis, no? Ha parlat d'una posició catalana, com si tots els parlamentaris catalans i tots els ciutadans de Catalunya pensessin igual, com si tots estiguéssim igual d'acord amb aquesta proposta de text. Home, en alguns punts estarem d'acord, però intentar fer una mena de bloc català que va a negociar com qui va a la guerra, doncs no, no hi estem d'acord. Dintre d'aquest Parlament hi ha pluralitat, cada cop més, i a fora al carrer també hi ha pluralitat.

Per tant, demanar una posició catalana en bloc..., doncs, home, la veig, com a mínim, utòpica, perquè tots sabem, i a més a més amb els comportaments també partidistes d'alguns, que mai s'arribarà a aquesta posició. Jo no crec que s'hagi de fer un debat sobre l'Estatut com s'està fent aquí per buscar una posició catalana. Aquí hi ha un govern que ha de desplegar un estatut i hi ha

una oposició que ha de fer els seus plantejaments. Però, ho torno a dir, ja sé que Convergència i Unió..., això de la posició catalana, doncs, reforça una mica la seva idea de partit que representa Catalunya, però la veritat és que les situacions del segle XXI són diferents i avui dia hi ha un govern que és l'encarregat de desplegar-lo i Convergència que des de l'oposició ha de veure com es desplega.

Per altra banda, també ha dit, s'ha parlat de llibertats nacionals..., s'ha plantejat l'autodeterminació per part del senyor Mas. Perquè també li ho he de dir, senyor Montilla. És cert que vostè té aquest problema a dintre del Govern i que té un partit, doncs, que li planteja la independència, però és que l'alternativa –l'alternativa– és el senyor Mas, que també planteja l'autodeterminació. Per tant, la veritat jo no sabia ara mateix què és pitjor ni què funcionaria millor, no? També li ho he de dir, he de ser sincer, eh? Però per això mateix nosaltres li dèiem que potser seria convenient començar a ser valent i canviar aquests termes i no pactar i no anar de la mà de postures independentistes, sinó més coherents, més tranquil·les, més serenes i més de política social, que és el que vostè va dir en aquesta tribuna.

Però, en qualsevol cas, autodeterminació pel senyor Mas, autodeterminació per Esquerra Republicana. No sé si no s'han llegit la Constitució? Jo crec que sí, que se la coneixen. Per què plantegen coses que no són ni constitucionals? És que això no és seriós; és a dir, no és seriós. Si vostès saben que no tenen majories per canviar-ho, perquè plantegen coses inconstitucionals? Per mobilitzar la gent al carrer? Home, ja n'hi ha prou! –ja n'hi ha prou! Una mica seriosos..., anem a governar i a fer d'oposició seriosa, anem a plantejar les coses dintre del nostre marc i les nostres regles de joc.

S'ha parlat també de la sentència o de la possible sentència del Constitucional. S'ha parlat des del Govern, el mateix Montilla, el senyor president ho ha dit, que s'havia polititzat amb la recusació del senyor Pérez Tremps. Home, si no m'equivoco, vostès també han presentat una recusació del senyor Rodríguez-Zapata, que, per cert, l'han tombat per unanimitat. Per tant, si algú ho ha polititzat han estat el Partit Popular i el Partit Socialista i el Govern, que també ho ha plantejat. No intentem només parlar de recusacions polititzades a un costat, i les altres, legítimes. Totes han estat, sens dubte, polititzades.

Per altra banda, també crec que s'equivoca Convergència i Unió entrant en una cursa amb Esquerra Republicana de vejam qui és més nacionalista. Penso que la situació a Catalunya necessita estabilitat, tranquil·litat i una oposició ferma. I estem veient una oposició feble, estem veient una oposició nerviosa, estem veient una oposició que entra en una competició amb un partit, doncs, que planteja inestabilitat per al mateix Govern. Ja sé que aquesta oposició es fa per plantejar la inestabilitat del Govern, però jo crec que l'oposició hauria de ser més constructiva i no intentar anar per la inestabilitat, sinó anar pel suport a les polítiques que puguin ser conjuntes.

Per altra banda, també el senyor Iceta ha fet un discurs bastant contradictori amb el que ha fet el senyor Ridao.

A mi em sembla que són... (*Veus de fons.*) Totalment, oi?, senyor Iceta? Doncs, jo crec que vostès que donen suport al mateix Govern, una de dues: o dintre el Govern han trencat els carnets de militants d'aquests partits o el comportament d'aquests grups pot ser interessat davant d'una situació electoral, o no.

Però, en qualsevol cas, a mi les manifestacions que li deia del senyor Ridao i les que ha fet el senyor Iceta em semblaven contradictòries. No em sembla lògic parlar en aquest to amenaçant, que parlava de cartutxeres i en termes bèl·lics que s'ha parlat. Penso que el senyor Iceta ha comentat, doncs, que s'havia de respectar i ser lleials al Tribunal Constitucional. Però també és veritat, senyor Iceta, que vostè alguna vegada ha manifestat, doncs, que si no es canviava..., si no s'actuava..., el Tribunal Constitucional..., si no acceptava constitucionalment això, potser s'hauria de canviar la Constitució. Ho ha dit en manifestacions. Crec que no és la fórmula adequada.

El senyor Piqué... (*Remor de veus.*) No, no; falten les majories, ara, per canviar-la. El senyor Piqué també ha parlat abans que en aquesta cambra no es podia plantejar debats sobre assumptes realment que preocupaven la ciutadania. Home, jo li dic, senyor Piqué, que miri el Reglament, perquè amb dos grups parlamentaris n'hi ha prou. I nosaltres plantejarem alguns debats, en els quals estendrem la mà també a vostès perquè intentin plantejar-ho. (*Veus de fons.*) Diu «dos grups parlamentaris», sí, sí; l'article 134, sí. Doncs, allà ho planteja. Per tant, es poden plantejar debats; per tant, no és l'excusa per plantejar-los o no plantejar-los.

S'ha parlat també..., el senyor Bosch parlava de termes reaccionaris i de comportament reaccionari per part del Govern central o dels estaments centrals. Home, no hi ha res més reaccionari que demanar drets històrics; l'antic règim demanava també drets històrics. Per tant, si parlem de reaccionari, no hi ha res més carca, més antic que reivindicar aquests drets històrics, que em sorprèn d'un partit com Iniciativa.

I, finalment, també s'ha parlat de buscar escaletxes, s'ha parlat de buscar instruments jurídics per acabar –per acabar– amb aquesta situació del Tribunal Constitucional d'intentar tombar l'Estatut. Doncs, jo crec que qualsevol situació constitucional és respectable. Hem dit que s'ha plantejat pel Govern un recurs, s'ha plantejat pel Partit Popular, i la situació ha quedat tancada. Per tant, ara hem d'esperar la sentència del Tribunal Constitucional.

I el que demanaria per concloure, per acabar, és, en primer lloc, prudència. No podem desenvolupar punts de l'Estatut que sapiguem que properament poden ser considerats, o no, inconstitucionals, perquè l'Estatut actual, o el vigent, sens dubte, té moltes competències per desenvolupar, però l'anterior també. Han parlat abans..., crec que era el senyor Ridao que parlava de més de vuitanta transferències; en vint-i-tres anys no s'havien fet. No sé quines presses tenim ara de, en tres mesos, fer-les totes. Per tant, demanaria al Govern prudència a l'hora de desplegar l'Estatut; no despleguem allò que pot ser considerat inconstitucional...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

La lleialtat institucional, la lleialtat, i no cridar a la desobediència; la lleialtat amb els principis...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. La lleialtat amb les institucions i amb els principis de l'any 78 i amb el nostre marc constitucional. I valentia i fermesa per part del president, perquè necessitem estabilitat, necessitem parlar de problemes reals, necessitem abandonar el victimisme nacionalista, necessitem perdre complexos i parlar del que de veritat preocupa els ciutadans de Catalunya; necessitem que Catalunya torni a ser un motor econòmic i social, però dintre d'Espanya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Govern l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, vull començar per la darrera intervenció per dir que no coincideixo en res..., però que seré breu en la resposta que li donaré.

Senyor Rivera, hi ha un grup parlamentari que és el grup parlamentari que es queixa més que tots els debats són identitaris; hi ha un grup parlamentari que sempre es queixa d'això. I miri per on el grup parlamentari que sempre es queixa d'això és el que sempre parla d'això. Vostè es queixa constantment d'això i són els que constantment parlen d'això. Vostè deia, li deia al senyor Montilla que per què no parlem d'habitatge, de serveis socials... No en parlem: ho estem fent. Ho estem fent, eh? En podem parlar també, però ho estem fent. I això que Catalunya torni a ser motor econòmic... No, no, que ho torni a ser no, ho és –ho és–, eh? Catalunya avui és, continua sent el motor econòmic de l'Estat espanyol.

Però tres coses del que ha dit. Primera, m'ha donat la sensació que li hauria agradat estar en el debat de l'Estatut, perquè en tota la primera part del debat ha fet un debat no de desplegament d'Estatut, sinó d'Estatut, possiblement no per desplegar-lo, sinó per enterrar-lo. Vostè pot plantejar un debat de com enterrar més ràpidament l'Estatut, no?

I dir-li el següent. Miri, que una persona molt capaç com vostè s'atreveixi a dir que un estatut, que ha estat producte de tres anys de treballs de diputats i diputades, de lletrats, de juristes, amb unes grans capacitats..., que vostè s'atreveixi a dir claríssimament que tot això està molt mal fet és una afirmació de prepotència que l'hauria de reconsiderar.

I evidentment que els estatuts de consens tenen contradiccions, perquè són de consens i són producte de negociació. Ara, no cregui vostè que, en definitiva, vostè o una o dues persones farien un estatut millor que el que s'ha fet. El que s'ha fet és un estatut bo jurídicament i políticament excel·lent, perquè va aconseguir un consens importantíssim el 30 de setembre en aquest Parlament. I, per tant, li demano que tingui més consideració amb tots els diputats i diputades i lletrats que van treballar de ferm en això.

I després, dues qüestions més de tot el que ha dit, no? Primer, del defensor del poble. Miri, és curiós que aquest defensor del poble, davant de lleis que atempten claríssimament contra drets i llibertats de les persones, com va ser la Llei d'estrangeria del Partit Popular, no hi presentés recurs, no hi presentés mai pràcticament recurs d'inconstitucionalitat, i que, amb relació a l'Estatut de Catalunya, un dels elements que va dir públicament per presentar el recurs era la baixa participació. No he sentit el defensor del poble dir que presentarà un recurs contra l'Estatut andalús per baixa participació. I, per tant, crec que el defensor del poble, quan ha posat el recurs que ha posat, ho ha fet amb una òptica, si m'ho permet vostè, políticament partidista que no era coherent amb el que ell havia fet en anteriors lleis que sí que vulneraven drets i llibertats importantíssimes de les persones.

I el darrer punt que vostè mencionava, no?, deia: «Estem davant d'una situació d'instabilitat.» Jo no tinc cap sensació de situació d'instabilitat. Estem davant d'una llei orgànica, que és l'Estatut, que s'ha d'aplicar, senyor Rivera. El que no podem fer, el que no es pot fer és dir, pensar: «Potser, si dintre de dos anys hi ha un recurs, hi ha una sentència que anirà en contra de determinats aspectes, no despleguem l'Estatut ara.» Això és el que no es pot fer i el que aquest Govern no farà, eh? Per tant, nosaltres el que farem serà desplegar, en els termes que he dit abans, aquest Estatut, des de la plena normalitat del desplegament d'una llei que avui és vigent a l'Estat espanyol i a Catalunya.

Aquest matí el senyor Piqué ha començat dient unes afirmacions en què coincideixo. Ha dit, només pujar ha dit que semblava que aquest debat no era el debat del desplegament de l'Estatut, ha dit, no? I ha dit que era prematur i oportunista. Jo he dit «prematur», no m'he atrevit a qualificar-lo d'oportunista, però he dit que era innecessari i sorprenent. I crec que després del torn d'intervencions puc reafirmar més aquestes afirmacions. Aquest debat és un debat que té tota la legitimitat democràtica, tota la legitimitat, evidentment, reglamentària, tota la legitimitat del grup que ho ha fet per demanar-ho, i l'hem fet, però és un debat que és políticament innecessari, com s'ha demostrat. Fixin-se..., no he pogut, no he estat capaç de comptar tot el temps, però el portaveu del grup promotor ha estat més del seixanta o del seixanta-cinc per cent del temps –no l'he pogut comptar tot– parlant de tot excepte del desplegament de l'Estatut: parlant de l'erosió del president de la Generalitat, parlant d'un debat amb Esquerra Republicana, parlant de la història d'elaboració de l'Estatut..., entre el 55 i el 65 per cent del temps parlant de tot això. Sé que això forma part de l'entorn, però el debat d'avui era par-

lar del desplegament de l'Estatut, què fem per desplegar l'Estatut. I què fem per desplegar l'Estatut, l'entrevista Mas - Zapatero o què va passar al Congrés ara ja no té importància, això. Tenim un text i, si té importància, és una petita importància. En el que no es pot convertir el debat del desplegament de l'Estatut és en un intent, com deia abans, de desqualificació, de deslegitimació del Govern o del seu president.

I aquest matí li ho he dit, no? Darrere de la convocatòria d'aquest Ple, darrere de les declaracions que dirigents de Convergència han fet en les darreres setmanes, darrere avui de la mateixa intervenció, hi ha un missatge que segur que és el que s'intenta que sigui estratègicament de Convergència d'aquí al final de la legislatura: aquest Govern no defensa Catalunya, aquest Govern no té voluntat ni capacitat –i fins i tot en determinats moments es deixa caure «legitimitat»– per desplegar l'Estatut. Aquest és el missatge central pel qual avui estem en aquest Ple debatent. I miri, senyor Mas, si això ho utilitza com un recurs retòric està malament, però miri, vostè ho sabrà; però si s'ho creu, vostè té un problema. Si ho utilitza com un recurs retòric no m'agrada, però miri... Però si de veritat s'ho creu, vostè políticament, eh?, vull dir, vostè políticament –que quedi clar– té un problema, perquè aquest Govern té voluntat, té capacitat i, evidentment, té legitimitat –i ho farà– per desplegar aquest Estatut.

I això ha quedat més en evidència quan ha plantejat l'estratègia catalana amb els vuit punts, a què ara no em vull referir però sí que ja m'hi he referit aquest matí, no?: una proposta no només insuficient, sinó inconsistent en alguns exemples que ha posat, que no venien al cas, no? I fixi's: he estat quaranta minuts o quarantacinc, fins i tot de forma avorrida, m'imagino, descrivint tot el que s'ha fet –tot el que s'ha fet. (*Remor de veus.*) I quan ha acabat la intervenció del senyor Mas, quan el senyor Mas ha acabat, ja no ha dit que no teníem estratègia: ha dit que el problema era d'actitud –d'actitud. I la pregunta és: de tot el que li he dit que hem fet o de tot el que farem, quines modificacions, aportacions...? Vostè no n'ha fet ni una. La seva proposta de vuit punts d'estratègia catalana, ho reitero, és una proposta publicitària del Parlament, amb temes que no tenen res a veure amb el desplegament de l'Estatut, amb temes importantíssims que no hi figuren. És possible que el principal grup de l'oposició plantegi una estratègia catalana de desplegament i no digui res de finançament? És possible, en els vuit punts que ha dit? És possible que el principal grup de l'oposició plantegi una estratègia catalana i no digui la necessitat d'adequació al nou marc institucional? És possible, això? Res de tot això, res de tot això, res de tot això en la proposta del senyor Mas.

Miri, senyor Mas, jo li he explicat quina és la nostra estratègia, què pensem davant dels recursos del Tribunal Constitucional, quines accions s'han fet ara amb relació a la constitució de les comissions... Vostè em deia: «El calendari no és important.» El calendari és important. No és suficient, però si el Govern català no hagués creat les comissions que diu l'Estatut, vostè hauria estat el primer que hauria sortit aquí a dir que no havíem complert. I hem complert el calendari. Li he explicat claríssimament els principis i els criteris de desplega-

ment, que no sé quins són els seus –que no sé quins són els seus. Li he parlat de l'ambició nacional, del compromís social, de l'eficàcia, del rigor i de la lleialtat. Li he dit claríssimament en què basarem la nostra relació amb el Govern central: en el diàleg i en la fermesa. He dit claríssimament que hem fet arribar al Govern central allò que ens preocupa de les seves pràctiques normatives, especialment en tres punts: en el punt de les subvencions, les polítiques de foment; en el punt de les lleis de bases, i en el punt dels títols horitzontals. Li he dit, des del punt de vista del desplegament interior, què és el que havíem de fer: el nou marc institucional, desenvolupar els drets i exercir les competències. Li he explicat, des del punt de vista del desplegament exterior amb el Govern, què havíem de fer: les polítiques de participació que ens permetin ser presents als organismes que he citat i, alhora, quines són, al nostre parer, les lleis més prioritàries que s'han de desenvolupar a les Corts Generals. Li he explicat, a diferència de vostè, que la nostra estratègia de transferències passa, en primer lloc, per donar la batalla per les quaranta que es desprenen de l'Estatut més els aeroports. Vostè em parla d'iniciar els del 150.2; voldria saber si també hi està d'acord o no. Li he explicat la importància de l'Estatut i què hem fet amb relació a la Unió Europea i a l'acció exterior. Li he dit el calendari de finançament i les propostes. I li he parlat de les propostes de rodalies i de l'aeroport.

La pregunta és: tot això no és un full de ruta rigorós del Govern amb relació al desplegament de l'Estatut? No em dirà vostè que falta alguna de les coses que vostè m'ha dit. Vol que li llegeixi les que vostè m'ha dit? Les hi diré. Primera, recordar que tenim els mateixos objectius que el 30 de setembre; molt bé. Segona, que la interpretació es faci d'acord amb els lletrats del Parlament –no sé què afegeix de nou al que he dit. Tercera, que hi hagin iniciatives de transferències començant pel 150.2. Crec que s'equivoca, aquí, i ha parlat del Tribunal Constitucional i ha dit la modificació de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Cinquena, la inversió de l'Estat a Catalunya –no sé què hi afegeix de nou. Sisena, prioritzar Renfe; molt bé, prioritzem-la. Setena, aeroport. I vuitena, la proposta –que no crec que tingui tant a veure amb el desplegament de l'Estatut, sinó amb el debat que té amb Esquerra Republicana– d'autodeterminació. Aquesta és la proposta i l'estratègia catalana que fan? Aquesta és la proposta d'estratègia catalana? Això no aguanta, senyor Mas..., no aguanta, de veritat... Això, permeti'm, pràcticament no és res. (*Remor de veus.*) Els ho dic: pràcticament no és absolutament res.

I és per això que la nostra posició és: tenim un full de ruta –els he explicat quin és el full de ruta–, i el desplegar, com he dit abans, amb fermesa, amb celeritat i amb eficàcia, recollint una cosa que deia el senyor Iceta amb tota la raó. El senyor Iceta deia una cosa que sabem tots, no?, que crec que sabem tots, no?: tindrem moltes dificultats a desplegar l'Estatut. Ho hem dit sempre, i les tindrem. Per què les tindrem? Perquè l'Estatut significa una redistribució del poder polític i del poder econòmic, i fer front a centenars d'anys d'inèrcia de l'Administració centralista no serà fàcil canviar-ho, tot i tenir un estatut que ho permet. I per tant tindrem dificultats, en tindrem moltes. I ho sabem absolutament tothom.

Vostè em deia també aquest matí, ha fet referència al tema de defensar Catalunya i dels recursos en el Constitucional, no? Jo aquest matí he dit que en tres mesos hem presentat el recurs a una llei, a un decret i quatre requeriments de competències. I no hem presentat el recurs a la Llei de dependència. Saben vostès, del 1999 al 2003, l'última legislatura de CiU, quants dictàmens al Consultiu que declaraven inconstitucionalitats no es van presentar? Nou –nou. No de lleis petites: Llei reguladora de les hisendes locals, la Llei de les caixes d'estalvis, la reguladora del dret d'associació, dels estrangers... Nou. No els vull llegir totes les de..., que vostès han governat, lleis tan importants com la del Defensor del Poble, com la de cossos i forces de seguretat de l'Estat, com la Llei d'enjudiciament criminal, com la de protecció de seguretat ciutadana, com la d'universitats, com la de caixes d'estalvis... I, evidentment, el que no direm i el que no dic és que perquè vostès no presentessin aquests recursos vostès van deixar de defensar Catalunya. No se m'acudiria mai dir això. (*Remor de veus.*) Ara, el que vostès no poden dir és que per una llei que no hem presentat recursos no defensem Catalunya. Si m'ho permet, fins i tot, comparant les legislatures, aquesta majoria ha deixat de presentar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè ha considerat que socialment no l'havia de presentar. Vostès en van deixar de presentar nou. Dit d'una altra manera, defensem vostès nou vegades menys Catalunya que nosaltres? Un contra nou. Defensem nou vegades menys Catalunya que nosaltres? Eh que no puc dir això? Doncs, no diguin vostès el contrari.

En el tema de les infraestructures –hi han fet referència diversos portaveus–, jo, reiterar el que he dit en la meua intervenció, no?: cal que a rodalies ferroviàries es produeixi el traspàs amb les inversions fetes. I amb relació a la gestió de l'aeroport he estat clar, el conseller de Política Territorial ho ha reiterat en diverses intervencions en aquest Ple, i vull insistir en la necessitat de la descentralització, d'una gestió individualitzada de l'aeroport del Prat, que sigui, evidentment, el Prat un centre de connexió intercontinental i que hi hagi un consorci amb l'Administració de l'Estat, de la Generalitat, de les administracions locals i de les ciutats, amb un paper determinant de la Generalitat, i evidentment el reclam, demanar de forma urgent el traspàs de Girona, Reus i Sabadell.

El senyor Ridao..., em vull quedar amb un moment, amb un deure, no?, que ens donava al Govern. El senyor Ridao deia que creia que el Govern tenia full de ruta, ha dit, que tenia un llibre de ruta correcte, però que creia, no?, que el Govern havia d'accelerar o havia de ser més contundent a legislar sense complexos –ho farem, senyor Ridao–, en l'impuls de les infraestructures i en el tema del finançament.

De la intervenció del senyor Bosch vull retenir dues idees, no?: la idea, que ha manifestat també el senyor Iceta, amb relació a no caure en situacions de negativisme, i per tant que tenim un estatut que cal desenvolupar-lo des de l'optimisme i des del rigor, i, alhora, la necessitat que el Tribunal Constitucional recuperi una credibilitat que ha perdut arran dels darrers esdeveniments.

Amb relació al senyor Piqué, avui dels debats de l'Estatut hi ha hagut un element que el senyor Piqué sempre

deia que avui no ha dit, no? Si ho recorden –i el senyor Piqué segur que ho recorda–, sempre deia que la gran abstenció del referèndum català –abstenció que va ser del 51 per cent– era producte del no-consens, i que en definitiva una situació on el PP hagués participat no hauria permès aquesta abstenció –el senyor Piqué segur que hi està d'acord, perquè ho havia repetit. No sé què dirà ara després d'un referèndum a Andalusia amb el 64 per cent d'abstenció, amb la participació del Partit Popular. Per tant, la conclusió simplista, si m'ho permet, de dir que el problema del referèndum, de l'abstenció, de l'alta abstenció a Catalunya en el referèndum, era producte de la no-participació i del no-consens amb el Partit Popular crec que ha quedat fora...

De totes maneres, senyor Piqué, jo cada cop que parlem de l'Estatut m'hi referiré: no entenc com vostès poden portar articles de l'Estatut català al Constitucional i els mateixos articles no portar-los..., els d'Andalusia. No ho entenc. No entenc com hi poder haver quaranta-dos o quaranta-tres articles idèntics, idèntics... (*Veus de fons.*) Sí, hi ha algú que em diu..., sempre que dic això, hi han caps dels diputats que em diuen que no. Els en llegiré només un, però si volen els en puc llegir catorze. (*Remor de veus.*)

Miri, miri, per exemple, l'article amb relació al president o presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –article 95 del nostre Estatut–, diu el següent: «El president o presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és el representant del poder judicial a Catalunya. És nomenat pel rei a proposta del Consell General del Poder Judicial i amb la participació del Consell de Justícia de Catalunya, en els termes que determini la Llei orgànica del poder judicial. El president o presidenta de la Generalitat ordena que se'n publiqui el nomenament en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.»

A l'Estatut andalús, traduït al català: «Article 143. El president o presidenta del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia és el representant del poder judicial a Andalusia. És nomenat pel rei a proposta del Consell General del Poder Judicial, amb la participació del Consell de Justícia d'Andalusia, en els termes que determini la Llei orgànica del poder judicial. El president o presidenta de la Junta d'Andalusia ordenarà la publicació del dit nomenament en el *Butlletí Oficial de la Junta d'Andalusia*.»

Evidentment, no són iguals, on diu «Catalunya», hi diu «Andalusia», i on diu «*Diari Oficial de la Generalitat*», hi diu «*Butlletí Oficial de la Junta d'Andalusia*». Però els podria fer la relació d'aquests articles. No són articles petits –no són articles petits. El Partit Popular impugna els articles del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del president, de la composició del Consell de Justícia, de l'Oficina Judicial, de la justícia gratuïta, de les consultes populars, dels transports, dels acords de col·laboració, de la participació en la determinació de caràcter no territorialitzable de les subvencions, d'educació, de publicitat, de sanitat, de treball, de turisme..., bé, de vint més importantíssims, idèntics. Impugna els de Catalunya i no impugna els d'Andalusia. Senyor Piqué, com s'explica això? (*Veus de fons.*) Com s'explica? Jo, de veritat, li demano –li ho demano–, senyor Piqué, que

encara faci un esforç des de Catalunya, que es retirin aquests recursos. No sé què va passar, per què hi va haver un determinat moment que el Partit Popular de l'Estat deia que també portaria l'Estatut d'Andalusia al Constitucional. Finalment no l'hi va portar. No sé què va passar. Però m'hauria agradat molt que tampoc el Partit Popular de Catalunya hagués aconseguit portar-lo al Constitucional.

I he de dir-li una altra cosa, senyor Piqué. Estic d'acord també amb vostè quan diu que hem de parlar de les coses concretes de les persones. I que, «aquest Estatut», vostè deia, «no aporta res en definitiva; que és un estatut que es podia fer amb l'anterior...» No és veritat això. Aquest Estatut aporta coses concretes per a les persones. O és que el traspàs de la xarxa de Rodalies Renfe no és una cosa important per a les persones? És que no ho és? És que la Inspecció de Treball no és una cosa important per a les persones? Això no es podia fer amb l'anterior Estatut. És que no és important tenir les competències, determinades competències d'Immigració? Que no és important? Que no és important que puguem designar representants en el Banc d'Espanya, a la Comissió Nacional del Mercat de Valors o en el Consell Econòmic i social, per posar alguns exemples? Que no és important que en l'Estatut hàgim pogut tancar que les inversions de l'Estat a Catalunya seran corresponents al tant per cent del PIB amb relació a l'Estat? Que tot això no és important? I que tot això no té a veure amb les persones? Amb què té a veure si no? Amb què té a veure?

Per tant, l'Estatut, si té un objectiu fonamental és que ell sigui un instrument per donar resposta als problemes de les persones, i evidentment, un instrument que signifiqui redistribució de poder i redistribució de recursos econòmics.

Acabo, senyores i senyors diputats, dient, per tant, que des del Govern pensem que tenim un bon estatut, que el pensem aplicar, que el pensem defensar, que el despleguem amb tota la celeritat i eficàcia que puguem –que ningú ho dubti, que d'això es tracta–, que amb relació al Govern central actuarem amb fermesa i amb diàleg, i que tenim un full de ruta rigorós, que estem disposats a parlar-ne, a pactar-lo, a millorar-lo, a modificar-lo, però que el que avui no es pot dir, de cap de les maneres, és que, després de tres mesos, el Govern català no només no ha fet moltes coses, sinó que no té un full de ruta per tirar endavant el desplegament de l'Estatut.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Obrim el torn de rèplica. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, molt honorable president de la Generalitat, cal situar ràpidament de nou el motiu pel qual aquest debat s'està produint avui aquí, en el Parlament. Se'ns ha acusat d'oportunisme, d'apocalipsi o d'intentar fer por. Potser és necessari que retornem a la diagnosi que tothom coneix, però molta gent intenta ob-

viar: tota la polèmica del Tribunal Constitucional –que, per cert, vostès també provoquen i cauen en el ridícul com a institució i com a govern–; l'aparició d'un informe de l'advocat de l'Estat, que situa una interpretació de l'Estatut a la baixa i que vostès aplaudeixen en lloc d'emparar-se i de reafirmar-se en l'informe dels lletrats del Parlament; l'ofensiva del Partit Popular de nou; les lleis que vostès assumeixen i acaten i s'hi abracen, que envaeixen el nostre marc d'autogovern –i no només la de dependència, sinó les que ens vénen: la de ports, la del sòl–; la reacció serena, tranquil·la, l'aplaudim, però la reacció de la societat civil davant de la inacció del Govern tripartit, després de tres anys de coincidència aquí i allà i de no avançar amb l'aeroport; el funcionament dels serveis públics bàsics que presta l'Estat a Catalunya; la baixada de la inversió de l'Estat, malgrat el que diu l'Estatut. Tot això no genera una necessitat que en el Parlament tornem a trobar punts d'acord, de coincidència, de reafirmació, que estem davant d'un moment important i clau de desplegar una segona etapa de construcció del nostre autogovern i del nostre espai col·lectiu?

El silenci reiterat i permanent, trencat només sincopadament, del president de la Generalitat. Avui, quasi ha parlat més amb una emissora de ràdio que aquí, senyor president. Sembla que s'instal·la en un cert nirvana per aïllar-se del dolor. La referència l'ha feta vostè i jo no identificaré qui són els tres germans Marx als quals vostè feia referència aquest matí, pel que passava en el camarot del Govern. Però la veritat és que de rigor, fermesa i lleialtat no n'observem, sincerament. De rigor n'estem parlant reiteradament en aquest Parlament. De fermesa, amb la Llei de dependència, l'atac a la immersió lingüística.... I de lleialtat, en molts moments, més enllà de l'obligada a les institucions, per descomptat, molts nacionalistes ens preguntem: a quin país?

I ens demanen confiança en el president Montilla. Els horaris comercials, el seu paper en les esmenes davant de l'Estatut, la seva actuació aquí, el 29 de setembre –que no va venir per donar instruccions al grup parlamentari per votar a favor de l'Estatut, senyor Iceta. Tots sabem a què va venir vostè, senyor Montilla. I tots sabem què és el que va passar, i suposo que, potser, quan surtin memòries d'algun expresident de la Generalitat, aviat, potser també tenim ocasió de saber-ho exactament –potser també el censuraran. El seu paper en l'OPA..., una OPA sobre una ambició de tenir un grup energètic català. El que està passant amb TV3 a València i a Mallorca...

Bé, després qüestionen el senyor Mas, tot i que, evidentment, el senyor Iceta fa una lectura selectiva de l'hemeroteca: «Se trata de un acuerdo que además ha sido mejorado en los principios recogidos en el pacto del Tinell, por las conversaciones desarrolladas entre don Artur Mas y el presidente del Gobierno de España. Les felicitamos. Nos felicitamos porque el resultado es bueno para Cataluña y para España, y nosotros, desde la coherencia con lo que plantea el Acuerdo del Tinell, le damos pleno apoyo. Señor don Miguel Iceta...», Congrés dels Diputats, Comissió Constitucional, 17 de març del 2006. Sempre ho ha dit, però avui valia la pena que ho tornéssim a recordar, no? (*Veus de fons.*)

Després ens diuen que com és que aixequem el to. No, no ho ha citat vostè, això. No, ho recordem, constarà també en el *Diari de Sessions* d'aquí, del Parlament també. Sí, perquè si no s'intenta focalitzar més totes les altres crítiques. I ens diuen: «I per què aixequen el to?» Però que no saben que per anar a negociar a Madrid s'ha d'aixecar el to sempre? Però si ho saben els empresaris, si ho sap la societat civil, si ho sap tothom que cal reivindicar-ne cent vint per intentar-ne aconseguir vuitanta. Això sí, pactant, negociant..., i tenint molt clar –tenint molt clar– que l'única manera d'aconseguir avenços és quan hi ha un govern independent a Catalunya i que no està subordinat, evidentment, a les dinàmiques de Madrid. Perquè si no el que passa és que quan s'aconsegueix un traspàs en tres anys és pagant, senyor Nadal, pagant. Quan s'aconsegueix un traspàs –Lleida - Poble de Segur– és pagant, pagant des de Catalunya, i paguem dues vegades. I si no, el que passa és que el senyor Solbes diu: «Escolti'm, això va de conya. La mida els la tenim presa. Mai ens havien sortit tan barats els pressupostos generals.» Això és el que acaba passant, no?

I perdonin, és veritat, no són iguals el Partit Popular i el Partit Socialista, com deia el senyor Iceta. No, no són iguals en les formes, perquè el pacte tàcit hi és i permanent. El Partit Popular segurament ve de front, però vostès, des del rebost, des del darrere, soscavant l'autogovern des de les nostres institucions, afeblint la defensa del nostre marc de construcció nacional... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Puig i Godes

...i renunciant a la defensa... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades i senyors diputats... (*Pausa.*)

El Sr. Puig i Godes

Mirin, a l'hora de la veritat, els balanços, comptat i debatut..., no s'escudin sempre en el Partit Popular, no. Se'n pot parlar a bastament del que s'ha aconseguit amb aquests tres anys de coincidència. Tant és així que nosaltres contra el Partit Popular –contra el Partit Popular–, l'any 96 vàrem aconseguir el traspàs dels ports de Barcelona i Tarragona. Amb alguna mancança de gestió, sí, però el traspàs; es gestionen des de Barcelona, des de Tarragona i des de Catalunya. Saben?, no vam necessitar la societat civil perquè sortís al carrer a defensar el que no feia el Govern. (*Remor de veus.*) I ara portem tres anys –tres anys–, aquí i allà els mateixos, i l'aeroport no es mou, tot són grans declaracions d'intencions –grans declaracions d'intencions. Això sí, la lliçó de la societat civil és una i molt clara, senyor Piqué, que el que cal és un govern aquí, independent de les forces polítiques d'allà, l'única recepta. I aquesta és la que ha oblidat una part del catalanisme polític. I esperem que en el futur no la tornin a oblidar, no per

interès partidista, no, per interès del país que avui veu continuament com no se solucionen els problemes d'autogovern del país.

Perquè els demanem una cosa, senyors d'Esquerra Republicana: que modifiquin aquesta valoració que fan vostès sobre el procés de l'Estatut, perquè crec que en el fons no se n'adonen, però els desqualifica a vostès, els desqualifica permanentment a vostès. Primer, perquè –ho ha recordat Artur Mas aquest matí–, escolti, en el moment crític, al final, els socis del PSOE aquí i allà eren vostès. Eren vostès els que tenien la clau, no la van ensenyar? Eren vostès els que tenien la força per obligar els seus socis aquí i allà. I on era aquesta força? Perquè la veritat és que, clar, senyor Puigcercós, marcar paquet..., això sí, marquem paquet, però després ens arruguem (*Veus de fons.*) No ho sé... I tantes metàfores, a mi, a vegades, al final... El Titànic. Miri, el Titànic..., dels vaixells, quan comencen a enfonsar-se, els primers que fugen... són les rates. Home, per favor, ens vam trobar sols! (*Remor de veus.*) Ens hi vàrem trobar sols al final, saben? Perquè el dia 22 es tancava, i això ho sap tothom. Però clar, no interessa deixar, diguem-ho així, a l'oblit els processos claus en què sí que ens hi vam trobar tots, i al final només alguns, no?

Mirin, nosaltres el que els volem recordar és que darrere d'aquell acord va haver-hi un intent d'aconseguir un nou pacte entre Catalunya i Espanya, un nou estatut, però també al mateix temps aconseguir avançar amb un cert respecte les regles del joc, amb una certa recerca d'estabilitat a la política espanyola i catalana. I miri, jo no sé si serà causa i efecte, però l'estabilitat de la política espanyola brilla per la seva absència, i l'estabilitat de la política catalana..., tornem a estar-hi muntats, ara que han tornat a obrir, i la temporada turística l'allarguen, en el Dragon Kan, encara actualitzat. Hi tornem a ser-hi avui –i tornem a ser-hi avui–, no sé si deu ser conseqüència que tot allò que es va pactar, que era un pacte que anava més enllà del que alguns de vostès sempre intenten egoïstament interpretar. No, no..., anava en benefici del país i també d'aquest entorn, avui, que encara marca les nostres possibilitats de progrés, i que avui no té.

Jo ja sé que fan per autojustificar-se la lectura de l'informe de l'advocat de l'Estat. Home, reafirmin-se en la lectura dels lletrats del Parlament, que els tenen aquí, que són companys seus, senyor Ridao. Per què hem d'estar permanentment identificant-nos: «Aquest Estatut, mirin...» No, no, aquest Estatut és el dels lletrats del Parlament. Però, quin error estan fent! Si estan assumint ja els arguments de la part contrària! Bé, en tot cas, la veritat és que ho entenem.

Molt millor amb el PP? Miri, el país jutja. El que és veritat és que mentre –i disculpi, senyor Iceta, no?– vostè estava a la Moncloa, en l'etapa de les majories absolutes del PSOE, es va crear AENA, i avui encara estem lluitant contra AENA. Per cert, AENA és l'organisme que impossibilita que els aeroports es traspassin a Catalunya.

Bé, i negociant és com s'arriben a aprofitar totes les oportunitats –vaig acabant, senyor president, gràcies. La veritat és que, senyor Piqué, entenem els seus es-

forços, però la pell de xai ja se li ha fet curta. Les orelles del llop del Partit Popular, avui, tots els ciutadans de Catalunya les tenen molt i molt presents. No es pot fer el discurs que fa vostè avui, aquí, i el seu Partit, del qual vostè n'és el seu representant a Catalunya, fer tot el que està fent fora de Catalunya, fins i tot el que va dir abans d'ahir o ahir el seu antic expresident de Govern, i totes les actituds, vulnerant fins i tot els principis més bàsics democràtics, sempre amb... «el germen de la discòrdia»? I què estan fent si no, vostès, permanentment utilitzant les institucions de Catalunya?

I altres debats? Altres debats? Però si els altres debats que tenim són el marc estatutari, les infraestructures i la seva gestió, el finançament i els seus diners i la capacitat de decisió al voltant de moltes altres coses que el país necessita.

Responc una pregunta, per acabar ara ja definitivament.

El president

Ara ja s'ha acabat el temps, senyor...

El Sr. Puig i Godes

Acatarem la sentència del Tribunal Constitucional. Convergència i Unió sempre ha tingut una actitud lleial amb el nostre marc polític. Ara bé, si es produís en el sentit que intuïm i preveiem, no l'assumirem políticament, no renunciarem nacionalment a defensar el nostre autogovern, la combatrem democràticament i socialment. Aquest és el nostre capteniment al voltant de la sentència que tindrem. A veure si vostès respecten una mica més les decisions majoritàries i democràtiques, ja no del Tribunal Constitucional, sinó del poble de Catalunya.

Finalment –i se m'ha acabat el temps–, només dir que nosaltres ens reafirmem en les resolucions que presentarem, defensant el caràcter de Catalunya com a nació, el seu dret a l'autodeterminació, l'Estatut i els objectius del 30 de setembre com a referent per al progrés de l'Estatut actual i del marc de govern, la interpretació dels lletrats del Parlament, la modificació de les lleis orgàniques i de nous traspassos, acollint-nos a les possibilitats que, més enllà de l'Estatut, tenim –com vam fer durant aquests darrers vint-i-tres anys tan «denostats» en moltes ocasions–, la gestió de les infraestructures, el finançament bilateral.

I només demanem una última cosa als senyors d'Esquerra Republicana. Després de la reafirmació que finalment ja hem acabat amb la dura digestió de la calçotada del diumenge. No tornin a jugar amb la llibertat de Catalunya i amb la il·lusió de milers, de milers i centenars de milers de ciutadans sobre la llibertat, la sobirania i la possible independència del país. Ara que han retirat el «farol» i la subhasta impúdica que van fer, ara que no hi ha cap, teòricament, benefici partidista per a ningú, ara tindrem l'oportunitat, en aquest Parlament i demà al matí, per veure si de veritat volem avançar a reafirmar el nostre dret a l'autodeterminació i d'una manera decidida per l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Senyor Miquel Iceta, té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, m'ho perdonarà, Felip Puig, però quan ell ha de prendre les regnes d'un debat és que les coses a cal convergent no van bé. (*Rialles i remor de veus.*) Després de sentir-lo..., sí, després de sentir-lo ens reafirmem en el que dèiem al principi, però *corregido y aumentado*. Aquest debat és prematur; no podem en quatre mesos fer un judici del desplegament de l'Estatut. Ni tan sols ho podria fer el senyor Rappel o tota mena de pitonissos, cas que fossin membres del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Segon element. El plantejament que es fa des de Convergència i Unió és d'un partidisme extrem, impropis dels que es porten el nom del país a la boca cada cinc segons.

Tercer. Lamento que converteixin tot debat parlamentari en un diàleg de sords. Perquè, perdoni, quan vostè diu: «Perquè surti al *Diari de Sessions...*», miri, ja tenim com a mínim la transcripció: «Sense vostè –ja no dic només “sense vostès”, parlo en singular– no tindríem estatut molt probablement.» Li ho he dedicat abans, perquè a mi no em costa reconèixer les obvietats, ja no dic la realitat ni la veritat, no: les obvietats. Ara, quan a un li costa reconèixer obvietats, que és el seu cas, és quan realment ha perdut el nord.

Vostès van fer dues vegades president del Govern José María Aznar, i això qualsevol ho pot entendre des del punt de vista de la conveniència política, del càlcul, de la tàctica, dels interessos d'estabilitat a Catalunya, del que sigui. Però el que sí que és cert és que dos cops, amb un resultat: la radicalització extrema d'un Partit Popular que va fer de l'intent de Catalunya de tenir més autogovern un cavall de batalla.

I aquí em permetrà un petit parèntesi per contestar una cosa que ha dit el representant del Grup Mixt. És veritat que a vegades s'abusa molt d'aquesta idea de «Catalunya diu», «Catalunya parla»; jo a vegades penso: «Li demanaré el telèfon i li ho preguntaré, per saber de veritat què opina.» Però quan defensem un estatut aprovat per aquest Parlament i pel poble de Catalunya no fem res més que exercir la nostra obligació. Les institucions catalanes han de complir totes les lleis i vetllar perquè es compleixin les lleis catalanes. I en aquest sentit i independentment de la valoració que li pugui a vostè suscitar el tema dels drets històrics, estan recollits a l'Estatut de Catalunya avui vigent.

Però deia: hem vist aquí una exhibició, per una banda, d'impotència, per part de Convergència i Unió; per altra banda, de solitud, i, per altra banda, de prepotència. Jo crec que quan fem debats que en teoria volen anar al moll de l'os dels problemes del país, que ens estem jugant coses tan importants com l'autogovern, convindria, tots –i em poso el primer–, fer el petit acte d'humilitat de no creure's mai en la possessió de tota la raó i pensar que l'altre alguna en pot tenir.

El plantejament que feia el senyor Mas d'aquest debat era clar i tenia una lògica. Deia: «Vostès no tenen una estratègia catalana.» Ha rebut, jo crec, una contesta adequada. Jo no l'he trobat avorrida, conseller Saura; l'he trobat potser molt llarga, perquè hi ha moltes coses a parlar sobre el desplegament estatutari. Hi ha una estratègia, que es pot no compartir, no hi ha cap obligació. Però quan un diu que no hi ha estratègia i la hi expliquen, o després en presenta una altra, o assenyala les mancances que hagi pogut trobar, o senzillament ha de pujar en aquesta tribuna i dir: «M'he equivocat i on jo creia que no n'hi havia, n'hi havia una, tot i que la consideri equivocada», si aquest fos el cas.

Un petit apunt al Partit Popular, a la intervenció del senyor Piqué. Senyor Piqué, no estem d'acord en moltes coses, però dels debats entre gent que no està d'acord a vegades se'n treuen algunes de clares. Jo puc estar d'acord amb vostè que per ara l'Estatut ha tingut costos i els beneficis directes no s'han vist; però crec que, en el seu cas, una certa reflexió de quina part d'aquests costos és responsabilitat directa del Partit Popular –i parlo del Partit Popular i de la seva oposició a l'Estatut a tot Espanya– fóra convenient. Perquè probablement si els debats en el Congrés dels Diputats i els que es fan en altres llocs mantinguessin el to que a Catalunya, almenys fins ara, al Parlament de Catalunya, hem aconseguit donar-los, probablement alguns d'aquests costos, en termes d'atament irresponsable de l'anticatalanisme a la resta d'Espanya, no s'haurien produït. I jo crec que això és una reflexió que des d'aquí cal fer.

I això no ens excusa d'haver comès des d'aquí alguns errors, que se n'han comès, perquè el que jo no puc acceptar, senyor Puig, és que senzillament alguns dels plantejaments que s'han fet siguin només tibar la corda o demanar cent vint per obtenir vuitanta. Si es demana l'autodeterminació, es perd credibilitat per negociar l'Estatut –si es demana la independència, no diguem. Si es demana un concert econòmic..., que, per cert, i aquí aprofito un altre cop perquè el senyor Rivera diu que no li agraden els drets històrics; espero que ben aviat ens comuniqui la creació de Ciutadans de Navarra i de Ciutadans del País Basc, que suposo que el seu primer punt a la seva plataforma sigui l'abolició dels furs de Navarra i del País Basc. (*Alguns aplaudiments.*) I, en fi, els desitjo sort, però coneixent com conec els bascos –els navarresos, no tant–, crec que no ho tenen fàcil. (*Rialles.*)

Hi ha una cosa que hem fet a l'Estatut de Catalunya quan parlàvem de drets històrics, i és no utilitzar-los en reclamació de privilegis però sí assenyalar que la continuïtat de determinades institucions d'autogovern ens permet suscitar els drets històrics per cobrir millor les nostres capacitats competencials. I això va ser valorat pel Consell Consultiu, que va limitar efectivament alguns plantejaments que s'havien fet, però que va donar una fórmula que a partir, a més, de la negociació política..., va aconseguir pensar en uns drets històrics, que, efectivament, no són ni els del País Basc ni els de Navarra i que no tenen per què generar en absolut privilegis.

Acabo. El nostre grup, malgrat la deriva, particularment en aquesta darrera intervenció, de Convergència i Unió,

creu que aquest debat, que seguim creient que és prematur, pot ser útil si som capaços de prendre com a Parlament, per àmplia majoria, les resolucions que estíem adequades per al desplegament de l'Estatut.

La primera, ratificar-nos en la defensa de la integritat del text estatutari. I, creguin-me, jo crec que això és incompatible amb fer excursions, ni cap endavant ni cap endarrere; si el que estem és defensant la plena constitucionalitat, el ple desenvolupament de l'Estatut votat pels catalans, jo els demanaria a tots que no fèssim excursions en altres direccions que poguessin desviar-nos de l'objectiu fonamental.

Segona qüestió, l'acceptació que és el Govern al qui correspon dirigir aquest procés de desplegament, sense que això vulgui dir en cap cas que el Parlament i el consell d'impuls de l'autogovern abdiquen de les seves funcions de seguiment i de fiscalització, si convé, a través de la cambra.

Tercer, desplegament legislatiu propi. Quart, negociació de les competències. Cinquè, negociació dels desenvolupaments legislatius estatals necessaris. Sisè, negociació del nou sistema de finançament per tenir-lo llest l'any 2008.

Jo crec sincerament, a part dels temes d'infraestructures, que han estat també suscitats..., si la societat catalana escolta de nosaltres una veu clara sobre què volem, recuperem part de la força necessària en una batalla que s'albira realment molt dura pel desplegament de l'Estatut que van voler els catalans i van votar majoritàriament de forma favorable en el referèndum.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ridao, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyories..., permeti'm, senyor Rivera, abans que re, que li digui que no s'escandalitzi tant si parlo metafòricament, agradi més o menys, de cartutxeres. Deixi'm que li digui que és vostè excessivament prosaica, perquè és una frase feta, i no sé si és normativa, no sé si figura en el nou diccionari de l'IEC, però li asseguro que sóc home de pau i el meu grup també.

Ara, digui'm, ja que estem parlant en termes bèl·lics, què opina del que va dir el senyor Boadella al juny de l'any 2005, que va dir, literalment, que instava a amenaçar amb tancs nacionalistes bascos i catalans o bé a canviar la Llei electoral, tan plural ell. A vostè li sembla bé, això? (*Pausa.*) Bé, en tot cas, ja em dirà alguna cosa, perquè això ho podia haver subscrit des del mateix Mil·lán-Astray..., o el senyor Queipo de Llano.

Dit això, perquè estem en un torn de rèplica, voldria dir, senyor Saura, que evidentment no ha estat molt explícit en algunes de les qüestions que jo he dit. Té tot el meu suport i el del meu grup parlamentari, però, en qualsevol cas, m'hauré de referir si més no a alguna de les qüestions que vostè ha dit aquest matí.

I començo per dir-li que he notat un cert deix de resignació en una qüestió que ha estat tot el dia voltant en aquest debat, i és aquest eventual pronunciament contrari del Tribunal Constitucional. Deixi'm dir-li que es pot dir més alt però no més clar, i és que el nostre grup pensa, continua pensant, que, de la mateixa forma que no és bo de posar sistemàticament les dues galtes, no pot ser que, en cas que l'Estatut vagi de rebaixes, l'única resposta per part nostra hagi de ser necessàriament de posar les barbes en remull, no?

I, per tant, no podrà ser fàcilment això que ha passat durant molts anys, que si van mal dades, hem d'aguantar i mirar de fer una bona gestió. Cregui'm que, almenys a nosaltres, ens serà molt difícil d'haver de tornar a solucions imaginatives i a col·laboracions lleials. Serà la prova definitiva, ben palmària, que Espanya no es vol reformar –i ells deuen pensar que ni falta que fa. Però ja sap allò que deia el teorema de Thomas, no?: «Repetició equival a demostració.» Doncs, bé, s'haurà demostrat, si hi ha una segona retallada, que hi ha una Espanya superestructural, si vostè vol, però efectivament real, que té uns sòlids fonaments centralistes i uniformistes. I, a més a més, agreujat pel fet que modernament el centralisme deixi'm dir que ja no és el que era, perquè, de fet, l'auge econòmic, fins i tot l'èxit econòmic d'Espanya d'aquests últims anys fa que el centralisme no sigui únicament una ideologia, sinó que el centralisme avui per a molts és un autèntic negoci. Tenim molts exemples de molts que aixequen la bandera però en definitiva el que fan és cuidar o protegir la seva cartera.

No fem excursions quan parlem d'autodeterminació. Agradaran més o menys algunes expressions en algun marc o en algun context, probablement no del tot solemne, ja ho admeto. Però l'autodeterminació no és cap collonada, senyor Iceta, ni és cap broma, com algú altre la qualificava fa ben poques hores. I menys en un context com l'actual, perquè mai el principi democràtic... (*Remor de veus.*) El principi democràtic en definitiva vol dir que hi ha una sospita pertinaç, no?, que durant més de la meitat del temps més de la meitat de la gent té la raó. Jo crec que això s'ha d'acceptar. Doncs, evidentment, això: la decisió de la majoria mai no és una broma. I, per tant, cap poble no hi pot renunciar, a decidir sobre el seu propi futur; això forma part de la identitat de qualsevol comunitat ètica d'homes i de dones lliures.

I per això cal dir que el poble de Catalunya, els ciutadans d'aquest país sabran valorar en el seu moment si es produeix una deslegitimació del que en el seu dia va aprovar el poble de Catalunya en referèndum. I això és el que..., no volem evidentment cridar el mal temps ni posar-nos la bena abans que la ferida, però això és el que es comença a entreveure, tant si s'anul·len alguns preceptes de l'Estatut com si evidentment s'acaba imposant una lectura restrictiva. En tot cas, seria una autèntica burla contra el poble de Catalunya, després d'un autèntic viacrucis, que en aquests moments ja es veu que esta sent totalment tendencios i arbitrari.

Per cert, senyor Piqué, nosaltres serem tan respectuosos amb el Tribunal Constitucional com ho va ser el senyor Aznar amb les Nacions Unides, ni més ni menys.

Senyor Saura, sense una Espanya democràtica i federal, Catalunya no té una altra sortida que la seva independència. I això no ho dic jo. Això no ho dic jo, ho diu un amic comú de vostè i meu, el professor Caminal –per cert, molt poc sospitos de ser d'Esquerra Republicana, vostè ja ho sap perfectament–, i ell en un article molt recent deia –i em fa l'efecte que vostè també el va llegir– que «molta gent pensa en aquest país que si no hi ha respecte i lleialtat per part de les institucions de l'Estat, evidentment, el futur és totalment obert», i nosaltres també ho pensem, i ho pensem exactament igual que ell. Perquè Espanya, encara que volguéssim, no ens deixa –ho ha demostrat aquests últims temps– ser federals. Perquè «federal» en llatí, i vostè ja ho sap –vostès ho saben–, «foedus» vol dir «pacte», i Espanya tot sovint confon el pacte, en aquest cas, amb la submissió i amb l'assimilació.

Finalment, senyor Puig, tinc la temptació d'anar desgranant algunes de les qüestions que vostè ha dit referint-se a Esquerra Republicana, i només li voldria dir una sola cosa. I és que aprofito que l'Ebre passa per Tortosa per dir-li que tot plegat, el que estem veient i al que hem assistit durant el dia d'avui, és la millor demostració, precisament, que no estem assistint a això que vostès en diuen «una etapa postnacional». I que santa Llúcia li conservi, a vostè i als seus companys, la vista molts anys, perquè, de fet, el que s'està veient és que aquesta nació encara està en construcció i, per tant, que no tenim una nació acabada, una nació acabada en el sentit més ampli de la paraula; vostès ja m'entenen, no?

Fixin-se..., no, no faci així, com si no sabés de què va la cosa. Fa mesos, almenys fa més de cent dies que ho estan repetint, ho estan repetint aquí i fora d'aquí. Durant anys el president Pujol va parlar d'allò que ell en deia «l'encaix», perquè pensava que Catalunya estava a mig fer, però Espanya també, no? I ara, després d'aquest èxit a què m'he referit, econòmic, sobretot d'Espanya aquests últims anys –Espanya està feta i a més a més va sola, i fins i tot amb els nostres diners, com vostès saben perfectament, no? –, deia el president Aznar, sovint, que l'Estat tenia esquelet, però deia que a la nació espanyola li faltava musculatura. Doncs, bé, després d'uns quants anys de govern del PP se li ha de reconèixer l'encert: Espanya ja té múscul. Però ara el problema és nostre –ara el problema és nostre–, i és que amb això de l'encaix no anem enlloc, i considerem que és una autèntica pèrdua de temps, i a més a més després d'haver assistit a aquest episodi malaurat de l'Estatut. Per tant, l'encaix és la via autonomista que a pesar de tot vostès continuen preconitzant. I per nosaltres –ho vull dir molt clar– la via autonomista ja s'ha acabat. I el catalanisme s'ha de repensar, s'ha de repensar i, sincerament, crec que no hi haurà mai més un estatut –ho espero i ho desitjo. I si el catalanisme fundacional al segle XIX –però també el pujolisme governant i hegemònic durant molts anys– el que pretenia era modernitzar Espanya –que no era una altra cosa que intentar evitar definir, ni que fos tàcitament, quin era el nostre recorregut efectiu per al nostre projecte nacional–, doncs això ara ja no va; senyors de Convergència i Unió, ara ja no va. I aquesta ambigüitat construïda sobre implícits és antiga, és pròpia de la transició política i nosaltres no hi estem, per aquí. No hi estem, per aquí, perquè ho entenem nosaltres i molta gent fora d'aquí –per cert, que no són sobiranistes. I hi

ha molta gent que en aquests moments..., i està sorgint moltíssima gent que pensa des d'un sobiranisme eminentment pràctic, sobretot econòmic, que aparca la dimensió èpica, simbòlica, identitària i que constata cada dia que Renfe no funciona, que els aeroports haurien de tenir una gestió de proximitat. I que, per tant, des d'aquest punt de vista evidentment a Catalunya li convé molt més poder polític i molt més poder econòmic. No estan ells, com no ho estem nosaltres, en contra d'Espanya. De fet, el que estem tots plegats és cansats i fatigats d'Espanya, i, per tant, no veiem exactament en què ens convé això d'Espanya.

Per tant Espanya avui per avui és un tap. I pot ser fins i tot, encara que vostès se'n puguin riure i pugui provocar certa hilaritat, que en el futur abans tinguem l'estat que la mateixa nació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Home..., tampoc n'hi ha per tant... (*Rialles.*)

El president

Senyor Vendrell, pot començar diria jo.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, molt honorable president de la Generalitat... Conseller Saura, vostè en la primera intervenció aquest dematí ha fet –d'una manera pesada, soporífera, s'ha de reconèixer–, però, segurament el que havia de fer –ha fet segurament el que havia de fer–, que és explicar les tasques que el Govern està fent en aquest moment per al desenvolupament de l'Estatut. I coincidim, hi coincideixo –hi coincidim, perquè ja ho ha dit el president del meu grup aquest dematí–, que en quatre mesos tampoc es pot demanar més –potser una mica més, o no– del que el Govern està fent. Per tant, podem coincidir en què aquest debat és precipitat.

La seva intervenció era correcta. Però vostè forma part d'un govern i d'uns grups que li donen suport que..., a veure, conseller, hem sentit parlar d'insubmissió, de crida a la independència i a l'autodeterminació...–bé, trec l'autodeterminació–, d'insubmissió, de crida a la independència, de crisis d'estat –dit pel president del Parlament–, i de cartutxeres. I jo li pregaria que ho retirés. I li pregaria que ho retirés..., i li agraeixo com ha diluït vostè el to abans, però li pregaria que ho retirés perquè si no ho retira el senyor Ridao, de tant en tant, estar assegut a la dreta té alguns avantatges, i un dels avantatges que té estar assegut a la dreta és que un servidor, com altres membres del meu grup, ha pogut veure la seqüència dels fets, i la seqüència dels fets és que potser primer s'ha posat la mà aquí i ha intentat atrevir-se o no dir el que tenia pensat dir. No li ha sortit, senyor Ridao. Ho volia dir. I, per tant, li pregaria, pel bé de tots –li ho pregaria, pel bé de tots– que ho retirés.

I el que li voldria preguntar, senyor president de la Generalitat –el que li voldria preguntar, senyor president de la Generalitat–, és: Per què aquestes coses es poden dir amb tota la impunitat del món, i dir: «El que diu el Partit Popular en el Parlament de Catalunya –que es compleixi la legalitat vigent, que les lleis s'atenguin a les lleis superiors, que l'Estatut sigui adequat a la Constitució i que el Constitucional opini–, això, és una barbaritat.» Les cartutxeres no es condemnen? I demanar el compliment de la llei és una barbaritat? Ens agradaria, senyor president de la Generalitat, que ens ho expliqués. Jo, personalment –ja li dic «personalment»–, no aconsegueixo entendre el perquè.

Senyores i senyors diputats, a mi m'agrada molt citar el final de la pel·lícula –o del llibre, m'és igual– *Mitjanit en el jardí del bé i del mal*. Quan l'antiquari ric diu al periodista que ha anat a cobrir perquè vol guanyar el Pulitzer: «Tu ja tens la teva història. Jo sé la història.» El meu grup, un servidor, altres companys, des del primer dia vam estar en la ponència de l'Estatut, i des del primer dia vam defensar les nostres legítimes opinions i les nostres legítimes opcions, que són tan legítimes com les dels altres partits d'aquesta cambra, exactament igual. Són diferents de les dels altres? Evidentíssimament, només faltaria! Jo estaria molt preocupat de coincidir amb alguns! Preocupadíssim! Però en qualsevol cas, opinions legítimes. I, ja que nosaltres hi érem, quan parlem de consens jo vull recordar, i m'agrada molt recordar, una reunió al mes de setembre en aquest Parlament –a la sala 2, per més detalls–, quan un portaveu d'un altre grup –no l'assenyalaré– va agafar totes les esmenes del Partit Popular i va dir: «Són del Partit Popular. No» I les va passar a l'altre costat. Això és voluntat de consens, això és una èpica voluntat de consens.

O vull recordar, per no anar més lluny, quan en el Ple d'aquest Parlament el dia 30 de setembre –el 29, per ser més exactes, a la nit– aquí vostès van arribar a un acord de finançament i van pretendre que es votés sense que el Grup Popular l'hagués ni llegit. Això és voluntat de consens, això és molta voluntat de consens.

Escoltin, hem discrepat, evidentíssimament, i continuem discrepant, però des del primer dia hem treballat per fer possible el model de Catalunya que nosaltres tenim. El model de Catalunya que comparteix amb Espanya, el que tenim, tan legítim com tots i cada un dels models que hi puguin haver en aquesta cambra.

Conseller, el senyor Mas ho ha dit aquest matí, volen fer un estatut d'autonomia de Catalunya equiparable a l'Estatut d'autonomia d'Andalusia, i aleshores resulta que no són iguals. Al senyor Mas li fa por que arribem a l'Estatut d'autonomia d'Andalusia. Són iguals o no són iguals? Ens hi aclarim o no ens hi aclarim? Els que vàrem estar en els debats del Senat i del Congrés durant la tramitació de l'Estatut tot això no ens estranya; allà tothom deia el que tenia per més convenient, uns parlàvem que havíem aconseguit per primer cop a la història del món mundial i de la galàxia interplanetària ser una nació, i els altres deien que no, i tothom votava el mateix i tothom es quedava tan content. Aquest és el drama de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que tenim en aquest moment. I això no és per alegrar-se'n, això és un drama.

Miri, aquest matí ho deia el president del nostre grup: «Nosaltres acatarem la sentència del Constitucional sigui la que sigui», però hi voldria afegir una cosa, una cosa que és un fet però que sembla que en aquesta cambra de tant en tant en segons quines intervencions passa desapercebut. Els diputats i diputades del Grup Popular al Parlament de Catalunya han promès estatut, aquest, l'Estatut de tots, el nostre, que no ens agrada, que si algun dia podem el canviarem, però avui per avui és la llei i l'hem promès. Senyor president de la Generalitat, els seus socis de Govern fan el mateix amb la Constitució? Nosaltres no ho hem fet per imperatiu legal, ho hem fet amb ple convenciment. Per donar lliçons, primer les aprenem –primer les aprenem–. Pregunti'ls –pregunti'ls– si tenen el mateix convenciment, si compleixen les normes exactament igual o només segons convé, pregunti'ls-ho. Perquè em sembla que seria bo que tots sabéssim aquesta resposta. Perquè la millor defensa per l'autogovern de Catalunya –la millor defensa per l'autogovern de Catalunya– és l'estat de dret, és l'imperi de la llei. Com vostè sap, i com molts dels membres d'aquesta cambra saben, quan no hi havia estat de dret, quan no hi havia imperi de la llei, no hi havia autogovern. Aquesta és la millor defensa. Saltar-se l'imperi de la llei a la torera –hi ha algú que ve d'aquestes tradicions– és terriblement perillós –és terriblement perillós. I jo entenc, senyor president de la Generalitat, que sigui difícil compatibilitzar l'admiració a Fidel Castro amb el respecte a l'estat de dret; ho entenc perfectament, és molt difícil compatibilitzar-ho. Però els que no tenim admiració sabem el que és l'estat de dret.

Per tant, comencem a ser una mica seriosos. Aquí estem debatent el desplegament de l'Estatut, forçant un ple innecessari, perquè en el fons estem debatent altres coses. No hi entraré, però ja que hi estem, comencem a dir que acatarem les normes, començarem a dir que treballem per al desplegament, evidentíssimament, però deixem aparcats aquells temes subjectes de sentència del Constitucional. Hi han molts temes que podem anar treballant mentrestant, ja en parlarem demà a les propostes de resolució.

En qualsevol cas, i per acabar, entre altres coses perquè el temps s'acaba, no confonguem més, pel bé dels ciutadans, pel bé de tots, els debats. No confonguem més la defensa de les legítimes posicions de cada u amb el bé o el mal de Catalunya. No confonguem més –no ho confonguem més i no ho fem confondre– el que un pugui estar a favor o en contra dels temes en què un respecti la legalitat; no ho confonguem més. I, per favor, no ens dediquem més a donar carnets de re, perquè en aquest país, afortunadament, l'any 75 es van acabar els carnets que alguns donaven.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds... *(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)* Senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, per atendre un emplaçament, una petició molt concreta que m'ha fet el senyor Vendrell fa uns instants.

El president

Trenta segons.

El Sr. Ridao i Martín

Bé, abans, en resposta al senyor Rivera, al qual no conec, i per això he aprofitat..., he volgut donar una explicació del que havia estat una expressió probablement no afortunada, però que en tot cas tenia un contingut purament metafòric, en el sentit d'evocar, diguem-ne, una resposta enèrgica, quan he parlat de cartutxeres.

A ell no el conec, a vostè sí, i vostè em coneix a mi de fa molts anys. I m'ha estranyat moltíssim, i de fet m'ha dolgut, que vostè hagi fet una interpretació com si jo hagués, amb les meves paraules..., haver fet una interpretació, diguem-ne, en clau d'alguna velleïtat violenta. Vostè sap que jo sóc un home de pau, i el meu partit sempre ha defensat les seves idees per la via democràtica i pacífica.

En qualsevol cas, si vostè em demana que retiri aquesta expressió, ho faig amb molt de gust, però també li demano que vostè no retorci els meus arguments i no ho utilitzi indegudament.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Bosch, ara sí que pot parlar. Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, gràcies, president. Per fer algunes precisions i alguns comentaris a algunes qüestions que s'han suscitat al llarg del debat.

Primer, una precisió molt breu. L'Estatut d'Andalusia i l'Estatut de Catalunya. Hi ha articles de l'Estatut d'Andalusia que són iguals que els de l'Estatut de Catalunya. Hi ha articles de l'Estatut de Catalunya que afortunadament no són iguals que els de l'Estatut d'Andalusia, perquè hem anat més enllà. El problema és que el PP els ha recorregut tots, els que són iguals i els que són diferents. I, en canvi, els que són iguals allà els ha votat i no hi ha presentat recurs. *(Veus de fons.)* I tant que sí, i tant. I tant que sí...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, també volia comentar algun aspecte del que ha explicat el representant del Grup Mixt, perquè a vegades el senyor Rivera, quan intervé aquí, sembla com si ell fos un ciutadà normal i corrent que passa per aquí, que entra un moment aquí, ens diu quatre coses, com si ell no fos diputat. I, clar, hi ha arguments que se li poden també retreure a vostè, sincerament. Perquè, clar, diu:

«No hi havia grans mobilitzacions demanant l'Estatut.» On són les mobilitzacions denunciant la discriminació que pateix el castellà? On són? Jo no n'he vist cap. És més, veig una convivència absolutament perfecta i que només molt poca gent planteja el que vostès estan plantejant aquí. Mobilitzacions, cap ni una.

Però també diu: «Sembla mentida, perquè l'Estatut només va tenir el 73 per cent dels vots favorables, que això, amb relació al cens, és un 36 per cent», ha dit vostè. Però vostès ja existien, i van demanar el «no», i van perdre –i van perdre. Hi va haver molts més ciutadans i ciutadanes que van dir que sí que no pas que no, perquè vostès demanaven el «no» a l'Estatut. No eren en aquesta cambra, però jo vaig veure cartells de Ciutadans demanant el «no» a l'Estatut. O no?

Els drets històrics. Diu que s'estranya que un grup com el nostre pugui defensar-los. Miri, primer, l'Estatut és una llei en vigor. Segon, s'ha preguntat alguna vegada per què, per exemple, Catalunya té dret civil, i el tenia abans de la Constitució? S'ho ha preguntat alguna vegada? Perquè, miri, a nosaltres ens sembla absolutament coherent, com a força política d'esquerrres, defensar uns drets, en aquest cas històrics, col·lectius, que es basen també que aquest poble tingui més llibertat. Per tant, no hi ha cap contradicció entre la nostra posició d'esquerrres i defensar els drets històrics.

Hi ha un tema que s'ha suscitat també en diverses intervencions, que és la qüestió de la lleialtat institucional, del respecte institucional, el paper del Tribunal Constitucional, el paper del Defensor del Pueblo. El Tribunal Constitucional i el Defensor del Pueblo tenen un paper fonamental en el teixit institucional de l'Estat espanyol, en l'estat de dret; això és evident. Però precisament el Tribunal Constitucional i el Defensor del Pueblo també estan subjectes, ells mateixos, a unes lleis que en regulen el funcionament. I entendran que és perfectament legítim que un grup parlamentari estimi que, quan el senyor Múgica justifica un recurs dient que ho fa en funció de la seva ideologia, està vulnerant la Llei del Defensor del Pueblo, que li ordena que actuï amb la més estricta independència, no en funció de la seva ideologia. I que quan el senyor Múgica aplica un criteri a l'Estatut de Catalunya, que és el de la participació, i no l'aplica a l'Estatut d'Andalusia, no està complint la seva funció, que és la de ser independent, perquè la llei ho diu. I el Tribunal Constitucional també està sotmès a la llei, i ahir, en aquest article que abans citava d'en Miquel Roca, ell utilitzava una expressió molt hàbil, que deia: «No em vull creure, no penso que pugui ser veritat el que em diuen del que està passant al Tribunal Constitucional.» Nosaltres tampoc ens ho volem creure, però recordem que el Tribunal Constitucional ha de complir també la llei i que, per altra banda, els mecanismes previstos en la legislació vigent per anar renovant el Tribunal Constitucional formen part de l'estat de dret.

Convergència i Unió..., el senyor Puig, en la seva intervenció, ha fet un diagnòstic que..., després ha dit una frase que m'ha semblat interessant. Diu: «D'aquest diagnòstic, nosaltres en traiem la conclusió de la necessitat de buscar punts d'acord.» Nosaltres, potser sense fer exactament el mateix diagnòstic, la conclusió la compartim: cal trobar punts d'acord en aquest debat. Ara, ha

dit això i, a continuació, ha fet un atac frontal contra el president de la Generalitat, a més amb relació a temes –vostè s'hi ha referit– de quan ell no era president de la Generalitat. Bé, sincerament, si aquesta és la manera de buscar punts d'acord, em sembla una manera molt curiosa de buscar-los.

Perquè després ha fet una altra cosa, que aquesta jo crec que té una intencionalitat política evident. Clar, si vostès equiparan PSOE i PP, estan legitimant que es pot pactar amb el PSOE o amb el PP. I, per tant, vostès necessiten equiparar el PSOE amb el PP, per justificar d'aquí a dos mesos els seus pactes amb el PP. Jo ho veig així. (*Remor de veus.*)

Em sembla que en aquest debat s'ha mirat massa enrere i poc endavant. Hem parlat massa de les negociacions sobre l'Estatut. Cadascú podria donar-hi la seva versió; jo no ho faré. No ho faré perquè em sembla que degrada una mica la qüestió que ara ens anem tirant o llançant: «Jo vaig fer això, tu llavors no ho vas entendre, després uns van marxar, els altres...» No ho sé, a mi no m'agrada. Perquè jo crec que ens hauríem de plantejar si aquest debat, quan acabi, haurà millorat la percepció de la ciutadania amb relació a l'activitat d'aquest Parlament i a l'activitat política. Jo tinc la sensació, sincerament, que no, que no l'haurà millorat. I segurament tots en som responsables, però nosaltres no hem plantejat el debat; ho ha fet Convergència i Unió.

I, en tot cas, també em voldria referir a una última qüestió, que són aquestes idees de presentar la resolució en funció del que pugui decidir el Tribunal Constitucional. Miri, jo crec que la ciutadania de Catalunya ens agrairia a tots nosaltres que posposéssim qualsevol proposta de votació avui que tingui a veure amb una hipotètica sentència del Tribunal Constitucional, perquè és que, si aquesta cambra s'ha de pronunciar en funció d'una hipotètica sentència negativa al Tribunal Constitucional, estem fent el joc al PP i al Grup Mixt, i estem, d'alguna manera, preveient una cosa que potser no passarà. I per tant, potser, el que podríem fer, el que podríem fer tots plegats és, en lloc de forçar ara, demà, votacions, parlar-ne, parlar-ne amb la societat civil... Jo ja he dit en la meua intervenció inicial que no vol dir que ens hàgim de quedar de braços creuats, suposant que passés allò que crec que no passarà però que podria passar. Per què no en parlem? Per què no en parlem, perquè hi ha mesos per parlar-ne, i pensem amb cura, amb tranquil·litat, amb rigor, quina hauria de ser la resposta col·lectiva de Catalunya en cas d'una sentència negativa al Tribunal Constitucional? Obrim converses, parlem-ne, però, si us plau, votar-ho demà a mi em sembla, sincerament, un error.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, conseller, diputats, faré resposta a una de les mencions espe-

cífiques que s'han fet sobre el nostre grup, de les rèpliques. En primer lloc, m'agradaria fer i donar resposta a una de les paraules pronunciades pel portaveu d'Esquerra Republicana, perquè s'ha fet una referència que aquesta actitud o aquesta proposta que ha fet Esquerra es feia perquè no hi havia una lleialtat institucional de l'Estat respecte a Catalunya. És que el que no es pot fer és interpretar com a deslleialtat tot el que a un no li agrada, perquè el que és deslleial és no respectar una sentència, el que és deslleial és plantejar saltar-se a la torera una sentència d'un constitucional i fer i cridar a la mobilització ciutadana o a la desobediència civil o a una autodeterminació amb un referèndum inconstitucional. Això és deslleialtat, i no dir que qualsevol pronunciament d'una institució de l'Estat no respecta el que vol Catalunya. No, miri, el que passa és que hi ha un ordenament jurídic –i vostè ho sap perfectament– on hi ha un interpretador d'aquesta Constitució que es diu Tribunal Constitucional, i per tant és justament al revés: respectar la sentència d'un tribunal és precisament lleialtat institucional.

S'ha parlat també que estem en una nació en construcció, com les pàgines web, no ho sé, doncs... Home, jo entenc que dintre del seu partit hi hagin corrents que «apreten» i que hi hagin, doncs, senyors que volen fer plataformes per internet, com les web en construcció, també, que funcionen amb aquesta visió sobiranista, i aquesta sortida que han fet a darrera hora, doncs, suposo que és per tapar o per intentar aconseguir una part d'electorat o de militants. Però això provoca inestabilitat dintre el Govern. És a dir, això no se li escapa.

Les propostes que ha fet vostè, les paraules..., estic convençut, pel que llegeixo a la premsa del que diu el senyor Montilla..., diu: «Montilla exposa a Puigcercós la seva irritació per l'afer», diu avui la premsa. Doncs, resulta que vostè ha acabat dient que estan cansats i fatigats d'Espanya i que, per tant, la solució és la independència. No sé si el senyor Montilla, president de la Generalitat, subscriu aquestes paraules; espero que no. Però aquesta és la realitat de com s'ha acabat el discurs aquí del partit, del segon partit que dona suport al Govern.

Per tant, jo crec que aquesta situació..., al final, el que passa és que els ciutadans no saben a qui creure: si parles amb el barret de grup, si parles amb el barret de president de partit, si parles amb el barret de president de la Generalitat. Jo crec que el que s'hauria de ser és una mica conseqüent, responsable, i parlar sempre amb el mateix barret i amb la responsabilitat que pertoca.

Per altra banda, també, el senyor Iceta ha fet una menció dels privilegis dels furs respecte a... Ara està al telèfon, però, en qualsevol cas ha fet una referència al País Basc i a Navarra. Doncs, sí, miri, senyor Iceta, és cert. Nosaltres no creiem en els privilegis. A l'Estat modern els privilegis no tenen sentit, i per tant no creiem en la desigualtat dintre d'una mateixa nació i els ciutadans han de ser iguals i lliures. I, per tant, és cert, no sé si vostè s'ha avançat a una proposta del nostre programa electoral per a les generals, però és veritat: nosaltres no creiem en els furs, ni en els privilegis, ni en els drets històrics. Té vostè tota la raó. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, també, el senyor Saura, el senyor conseller, ha fet referència a unes competències que arribaven amb l'Estatut, no? Però, home, tampoc hem de vestir això d'una cosa que no és. Es parlava de... «No és important per a les persones la Inspecció de Treball?» Sí, home, és clar que és important, però algú la feia, eh?, fins ara. Vull dir que no és que fins ara no hi hagués Inspecció de Treball, sinó que la inspecció la feia una altra administració, i ara es reivindica o es demana que es faci des de Catalunya. Per tant, tampoc no fem demagògia amb això, dient que si no és important per a les persones la Inspecció de Treball. Home, sí, clar que és important, però és una competència que pot tenir l'Estat, la Generalitat o fins i tot institucions d'administracions locals.

Per altra banda, també s'ha fet alguna altra referència a un dels nostres pronunciaments, no? S'ha parlat, el senyor Saura parlava de l'Estatut d'Andalusia, que era incoherent manifestar diferents propostes, subscriure diferents posicionaments polítics. Estic totalment d'acord amb el senyor Saura, totalment d'acord, i crec que s'ha de dir el mateix a Catalunya que a Andalusia. Per això el nostre partit, com també bé saben, doncs, ha dit el mateix a Catalunya que a Andalusia, considerant que una carta de drets i deures diferents per als ciutadans espanyols a Catalunya no és possible tampoc a Andalusia. Per tant, ja els avanço també que el Defensor del Poble, que és la nostra única via, com a partit que no té representació a Andalusia..., serà una de les fórmules per poder instar que es pronunciï respecte a uns assumptes de possible inconstitucionalitat. O sigui que el que sí que no crec que es pugui demanar o que es pugui recriminar al nostre partit és que no tinguem coherència, perquè el que no volem o el que no creiem convenient per a l'Estat o per a Catalunya tampoc ho creiem convenient per a Andalusia.

Per altra banda, també, el senyor Bosch feia menció..., i crec que, bé, ens seguia molt de prop, perquè tot i no existir com a partit, que érem una plataforma, ja sabia vostè el que dèiem respecte a l'Estatut. Per tant, allò que no sortiríem, allò que no existíem..., doncs, sembla que el nostre posicionament com a mínim creava una expectativa, no? O sigui que em felicito que vostè ens seguís quan érem una plataforma i no un partit.

Però és cert: nosaltres no estàvem d'acord amb aquest posicionament, pel que hem dit, perquè la ciutadania a Catalunya, i amb l'Estatut encara per desenvolupar de l'any 79, creiem que hi havia molt camí per recórrer, hi havia moltes fórmules per aconseguir més competències, per aconseguir millor gestió, si és que la gestió i la millor gestió vénen per tenir la titularitat de la competència, que aquest és un altre debat en què no entrarem ara però que sens dubte també hauríem de plantejar: si sempre el que gestiona la Generalitat és millor. Perquè que preguntin als ciutadans sobre la seguretat ciutadana i el desplegament dels Mossos, o que els preguntin, doncs, per coses que poden gestionar a la Generalitat, i no sempre tenim la *varita màgica*, eh?, per fer-ho millor.

És a dir, també hem de posicionar-nos a veure quan toca, quan és millor fer-ho des d'aquí. L'exemple de Rodalies. Si Rodalies es pot gestionar millor des de Catalunya,

pot donar un millor servei, fem-ho; però, ara, amb les inversions que toquen, al moment que toqui i tenint en compte si millorarem el servei o no. La veritat és que no és gaire difícil, tenint en compte el servei que està donant Rodalies, però, tot i així, qualsevol competència que s'assumeixi ha d'anar acompanyada d'una bona gestió, d'una bona planificació i de finançament.

Per altra banda, també s'ha fet referència –avui li ha tocat a tothom–, avui s'ha fet referència també..., em sembla que era el senyor Puig, que feia referència..., tot i respectar la sentència del Constitucional, deia que políticament no la respectaven, no l'acatarien. Jo, miri, la veritat és que políticament crec que, com a diputat, el que hem de fer, com a diputats i representants polítics, és acatar qualsevol pronunciament de les sentències del Tribunal Constitucional o dels tribunals ordinaris. Per tant, si a vostè políticament no li agrada el resultat i vol anar per una altra via, doncs, digui'ns quina és aquesta via. Si és la de l'autodeterminació com sembla, que ens diguin com arribaran també aquí, perquè també ens agradaria saber aquests plantejaments d'independència, si no és per la via de la legalitat, per quina via serà. Ens preocupa sentir plantejaments de dir: «No, la legalitat s'acaba aquí.» I bé, i com l'aconseguirem? Saltant-nos la legalitat? Quina és la via? No ho sé. Aquí s'ha plantejat; anem cap a un camí sense sortida, segurament, però no hi ha un plantejament de com volen fer-ho. És allò d'un brindis al sol per veure si aconseguim mobilitzar o fer aquest victimisme. Però si la legalitat diu que no, a mi que m'expliquin quina és la via per fer complir aquesta autodeterminació, si no és per la via de la legalitat.

Per altra banda, també, s'ha fet referència a la identitat, no? S'ha fet referència..., deia el senyor Saura que l'únic partit que parla d'identitat era el nostre. Home, senyor Saura, jo no sé si vostè considera que tota la premsa catalana s'ha tornat identitària avui, però resulta que tota la premsa va impregnada de la identitat que desprèn el seu Govern. Per tant, que vostè digui que el nostre partit porta aquí el tema identitari, quan hi han hagut proclamacions d'autodeterminació i independència des de grups que donen suport al Govern..., és una mica fort dir que, tota la premsa i tota la ciutadania que avui parla d'aquest tema al carrer, resulta que s'ha tornat identitària de cop.

Per tant, assumim..., i allò que diuen en castellà, *que cada palo aguante su vela...*, i vostès avui tenen un problema sobre la taula, tenen una crisi de govern i tenen una situació de desestabilització del Govern. Llegeixo alguns titulars: «Esquerra desestabilitza el tripartit a l'apujar el to sobiranista amb Convergència», «Esquerra desafía Montilla al proposar en el Parlament un referéndum sobre la independència». S'han tornat identitaris *El País*, *El Periódico*, l'*Avui*, *La Vanguardia*..., tots avui són identitaris.

Home, aquest argument que per denunciar el comportament identitari un es torni identitari, miri, ja no cola, eh? Per parlar d'un problema se l'ha de mencionar, i avui dia tenim un problema, que és que aquest comportament deslleial provoca inestabilitat. I, evidentment, nosaltres cada dia que succeeixin coses d'aquestes vindrem aquí. I digui'ns vostè el que vulgui: identitaris, no

identitaris... Ens és absolutament igual. No cessarem fins que aquests comportaments passin a un segon pla i no tinguin lloc al Govern de Catalunya ni en aquesta cambra.

I aquest és el nostre plantejament. Aquest debat, coincideixo amb vostès, segurament és innecessari, segurament no era un debat necessari, perquè hi ha un desplegament que crec..., i des del nostre punt de vista, tot i participar al Consell per a l'Impuls de l'Estatut per conèixer i tenir informació de per on van els números i per on s'està desplegant, nosaltres creiem que és una competència que ha de fer el Govern i que des de l'oposició hem de controlar aquest desplegament.

Per tant, estic d'acord amb vostès, coincideixo que aquest debat avui no era un debat potser necessari. N'hem parlat; nosaltres no vam donar suport a aquest debat, però, en qualsevol cas, sí que ens ha agradat deixar constància de la nostra posició i sí que li demanem, finalment, doncs, això que dèiem: prudència, responsabilitat, sense xous, sense escàndols. Si us plau, necessitem uns anys de tranquil·litat al Govern de Catalunya i en aquest Parlament.

Per tant, senyor president, que està aquí, li demano, li torno a demanar que vostè posi ordre a casa seva, que tingui molt en compte les ofertes d'altres grups i que, si us plau, procuri que aquestes sortides de to no es converteixin en propostes de resolució, com les que tindrem demà en aquesta tribuna. Vejam què vota cadascú. Però, en qualsevol cas, acceptar propostes de resolució, en ple segle XXI, celebrant el Tractat de la Unió Europea el seu cinquantè aniversari, d'independència crec que són anacronismes.

Gràcies.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig...?

(*Pausa.*)

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, president, disculpi; per una clara contradicció del diputat senyor Rivera en la interpretació de les meves paraules, que crec que podrien generar confusió.

El president

Trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Jo he dit, senyor Rivera, que *acatarem* jurídicament la sentència del Tribunal Constitucional, sigui quina sigui, però que no l'*assumim* políticament, que no renunciarem nacionalment a defensar l'Estatut i el nostre autogovern i que la combatrem democràticament i socialment. Aquestes han estat les meves paraules.

I, per cert, com que veig que sempre té confusió per la nació, li recomana que llegeixi un diari avui. Això de la identitat nacional veig que el té molt, d'alguna ma-

nera, acomplexat, no? Hi ha una senyora que diu: «La identitat nacional necessita ser consolidada.» Aquesta senyora es diu Ségolène Royal, candidata socialista a la presidència de França. Més que res perquè surti de Catalunya, surti d'Espanya, surti pel món i veurà que això de les identitats és el debat del present i del futur.

El president

Acabat el debat... (*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

No, és que com que aquí s'aprofiten les al·lusions per tornar a interpellar, doncs, m'agradaria dir-li al senyor Puig que a mi el que digui la... (*pausa*), el que digui la candidata del Partit Socialista no crec que se'ns pugui adjudicar. I en qualsevol cas, nosaltres tenim tot el dret democràtic, igual que diu vostè, a reivindicar prioritats. La seva prioritat és la identitat nacional, com ha sigut sempre per Convergència i Unió, no tenen un altre discurs, i la nostra és que parlem d'aquests problemes, i per això li demanàvem al president que es parli d'aquests problemes socials que demanem.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133.1 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

El termini per presentar les propostes de resolució finirà demà a les nou del dematí, serà de vuit a nou del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a partir de les nou i cinc. El termini per presentar les propostes transaccionals acabarà a dos quarts de deu. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals i votacions separades intentarem fer-la a partir de dos quarts i cinc de deu. Finalment, reprendrem la sessió per al debat i la votació de les propostes de resolució a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i nou minuts.